

Cám Ơn Em Đã Yêu Anh

Tác giả: Duyên Anh

Nguồn: dacrung.com và vnthuquan

Chương 1

Những cuộc hội hảo về ô mai, tầm ruột, mút me, bánh đúc, thịt bò khô, xi nê, con trai và tình yêu thường tổ chức tại tư thất của nữ hiệp Hoàng Dung, người chương môn phái Nghịch Nữ. Phái này quy tụ năm tay cao thủ từ hai đảo Đakao, Tân Định và ba động Phú Nhuận, Hoà Hưng, Công Lý, từng gây biết bao ngẩn ngơ, xao xuyến cho quý vị giang hồ hiệp sĩ dừng gót lẳng du trước công trường mỗi trưa, bất kể mưa hay nắng. Vương Ngọc Yên, Hân Ly, Triệu Minh đến rất đúng giờ. Họ cưỡi xe đạp mini, tập trung công lực vào cặp dò biểu diễn thuật khinh công lia lịa. Chỉ còn thiếu Chu Chỉ Nhược. Tại sao Chu Chỉ Nhược tới muộn?

Nàng phóng Honda ngược chiều bị cảnh sát thổi tu hít biên phạt và nàng đang cười ruồi, gãi tai xin thông cảm chẳng? Hay nàng gặp lũ bàng môn tà đạo Híppi lẻo đẻo bám sát, buông lời tán tỉnh theo nhạc điệu Yéyé? Hay nàng cạn bình xăng, túi hết tiền đang dắt xề toát mồ hôi? Nguy tai, thậm nguy tai! Nhưng chẳng ai nghĩ chuyện cứu nguy Chu Chỉ Nhược. Bốn Nghịch Nữ nữ hiệp ngồi trên chiếc ghế dưới gốc cây khế đầy trái chín vàng. Chiều Xuân. Trời nắng gắt. Không một gợn mây thơ thần. Trừ bọn lá me rơi rụng một cách vô duyên tưởng chừng muốn khoe khoang màn chết thiêu tập thể. Cái sân tráng xi măng bốc hơi nóng. Hình dung Chu Chỉ Nhược mặt mũi phờ phạc, tóc rối bời bời, miệng thở hồng hộc, chương môn Hoàng Dung cười thích thú. Nàng cười chưa đủ đồ thì chuông reo ồm ồm. Lối bấm chuông điện tinh quái này là dấu hiệu quang lâm của Chu Chỉ Nhược. Con nhỏ đợi lâu không thấy ai mở cổng, ngỡ rằng điện bị cúp nên bèn vận nội công đá cánh cổng sắt thỉnh linh. Rồi la ới ới:

- Dung ơi, mở cổng tao mí!

Hoàng Dung nháy các bạn:

- Để nó phơi nắng thêm chút nữa.

Chu Chỉ Nhược cẩu sườn, giơ chân đạp cổng. Phía trong nhà, một trang hán tử đẩy cửa kính, nhô cái đầu húi cua ra. Chàng biến dạng sau chiếc vẫy tay hiệu lệnh của Hoàng Dung. Hán tử khép cửa, quay lưng bước tới ghế xa lông, gieo thân xác lực sĩ và ngồi thừ suy nghĩ. Bên ngoài, Chu Chỉ Nhược réo tên từng nữ hiệp nguyên rủa. Cuối cùng, tính một kẻ lạ Chu Chỉ Nhược ỏn ẻn:

- Anh Đoàn Dự ơi ới ời!

Đôi mắt hán tử sáng ngời. Và trái tim chàng mở đại nhạc hội Hán tử đứng dậy.

- Anh mong em cháy nắng hử, anh Đoàn Dự?

Đoàn Dự nghe câu trách móc của Chu Chỉ Nhược, hồn bay lên mây. Chàng muốn đập tung cửa kính, chạy thục mạng ra mở cổng đón Chu Chỉ Nhược vào. Nhưng chàng sợ những nụ cười chế giễu của bảy Nghịch Nữ. Con Triệu Minh ưa gán ghép, con Hân Ly miệng bĩu, con Vương Ngọc Yến bà cụ non, chắc chắn, sẽ bắt chàng đỏ bừng mặt, nóng rát tai nếu chàng uống thuốc liều.

- Anh Đoàn Dự...

Chu Chỉ Nhược đổi giọng:

- Con trai gì tôi thế?

Hoàng Dung bầm bặt:

- Nó dụ dỗ ông anh gà tổ của tao.

Hân Ly nói:

- Nó "xùy" anh mày đó.

Vương Ngọc Yến lắc đầu:

- Sai. Nó tác động tâm lý.

Triệu Minh phát biểu:

- Nó tuyên truyền... Hi hi, tao phản tuyên truyền phá nó chơi.

Và Triệu Minh giả giọng con trai:

- Anh đáng yêu lắm, em gái ạ! Em có mê cái đầu húi móng lừa của anh không?

Chu Chỉ Nhược the the:

- Anh gọt tóc nhẵn thín em mới mê!

Nghịch Nữ cười bằng thích. Đoàn Dự tê tái cõi lòng, chàng hết muốn mở cổng đón Chu Chỉ Nhược. Đoàn Dự vác cái mặt vuông chữ điền chảy dài như mặt ngựa, lặng lẽ bước lên gác. Chàng bông nhông xuống giường, mạnh đến nỗi đệm mút thông hơi xuyết nứt. Đoàn Dự đưa cả mười đầu ngón tay hành hạ mái tóc xì bo, mái tóc lý tưởng của một thanh niên trong thời đại con trai kiểu tóc con gái, mái tóc học đường tặng năm điểm hạnh kiểm mỗi tháng và gia đình khen gọn gàng mát mẻ. Cái gì học đường và gia đình khoái, con gái không khoái. Có thật Chu Chỉ Nhược sẽ mê mái tóc thầy chùa?

Đoàn Dự mím môi, lẩm bẩm: "Ông cóc cần con gái, ông... về yêu hoa cúc". Đoàn Dự vươn tay kéo sợi dây rido. Nghĩ sao, chàng nhảy sát cửa sổ, hé chút xiu rido ngó xuống sân. Cánh cổng đã mở. Chu Chỉ Nhược một nhào dắt chiếc Honda vào. Con bé dựng xe xong, đạp nghiêng bạn:

- Chơi cái trò gì vậy?

Hoàng Dung vênh váo:

- Tại mày trễ hẹn.

Chu Chỉ Nhược trở chiếc xe:

- Tự nhiên nó chết máy. Xăng còn đầy bình. Ra ngõ gặp Hippi đi xích lô máy nên xui cùng mạng. Dắt xe mờ người không kiếm được chủ thợ sửa.

Hoàng Dung xỏ ngọt:

- Mày đánh sóng đôi bước với xe tới đây?

Chu Chỉ Nhược gắt:

- Xi trum! Bảo anh Đoàn Dự sử xe dùm tao tí. Anh ấy sửa xe tài số dzách. Anh ấy là thiên tài sửa xe Honda.

Đoàn Dự nghe rõ lời tăng bốc này. Chàng định té xỉu, ngất ngầy. Xong chàng không thể té xỉu, không nên té xỉu. Té xỉu vờ vĩnh hoá thành té xỉu. Thật sự thì sẽ tiếc hùi hụi. Vì lỡ một dịp vàng trở tài sửa xe gắn máy làm vui lòng và làm lé mắt Chu Chỉ Nhược. Làm vui lòng đủ rồi. Thôi, bớt khoản làm lé mắt. Nhỡ Chu Chỉ Nhược lé mắt, đôi mắt nàng sẽ bị kết tội mắt nọ toan đảo chính mắt kia.

- Anh ấy đâu?

Chu Chỉ Nhược hỏi Hoàng Dung. Nghịch nữ xí xọn Vương Ngọc Yến nhanh nhẩu:

- Vừa ngồi dưới gốc cây mạn, anh ấy ôm bó hoa chờ mày, toan mở cổng đón mày tặng hoa.

Hân Ly thêu dệt tiếp:

- Bọn tao... đuổi anh ấy chạy tới bời. Ai bảo mày cầu cứu anh ấy.

Chu Chỉ Nhược cảm khoái:

- Giá anh ấy tặng hoa, tao sẽ thích lắm.

Triệu Minh hắt tóc:

- Mày thích hoa gì?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Hoa hòe...

Hoa hòe à? Tên một loài hoa lạ hoắc. Sao nàng chỉ thích hoa hòe? Đoàn Dự ghi nhớ: Hoa hòe, hoa hòe, hoa hòe.

Chu Chỉ Nhược dục:

- Gọi anh Đoàn Dự sử xe giùm tao lẹ đi, Dung? Mày kiếm anh ấy trong lúc tao sửa soạn bài thuyết trình.

Hoàng Dung nhún vai:

- Anh ấy sẽ tháo tung cái xe của mày ra. Cuối cùng, anh ấy mở tiệm lặc xoong.

Đoàn Dự nghiêng răng ken két. Nghịch nữ, mi sẽ biết tay tao. Mi là em gái tao, mi đã không giúp đỡ tao, không viện trợ tinh thần cho tao, không đánh bóng xi ra đời tao. Thì

thôi. Có chi mi nữ đâm lên tao? Mi chọc kim rút thủng trái bong bóng hy vọng của tao. Đoàn Dự hà hơi nóng trà đậm. Mi ích kỷ hại nhân. Mi ngậm máu phun người. Hừ, cái miệng mi luôn luôn xổ nho: "Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân". Tao sẽ hạ nhục mi trước mắt kếp của mi. Đoàn Dự sẽ còn rửa em gái chàng vô tội nếu Chu Chỉ Nhược không bênh chàng:

- Lần trước anh ấy đã sửa ngon lành. Anh ấy cừ hơn thợ chính công.

Đoàn Dự khoan khoái. Chàng thợ thối hân hoan như khán giả xem chiếu bóng trọn một xuất hát không bị người ngồi cạnh phả thuốc lá vào mặt, không bị người ngồi dưới ghếch chân lên đầu mình, bắt mình thưởng thức mùi tít tất. Ôi chao, lời vàng ngọc của Chu Chỉ Nhược cơ hồ trăn mưa rào trong cơn đại hạn. Cơ hồ trái dừa tươi trong sa mạc cát bỏng. Chàng là đất. Đất đang thấm nước. Chàng là kẻ lữ hành lạc lõng giữa sa mạc. Kẻ lữ hành sắp chết khát đang nhắm nháp từng ngụm nước dừa.

- Mày xỏ anh ấy, mày ví anh ấy với tên thợ sửa xe chính công.

- Thợ sửa xe tài tử.

- Tài tử... Hùng Cường chẳng?

- Đồ ngu! Cái gì mang tính chất tài tử đều tốt đẹp.

- Tài tử Đoàn Dự sang Ấn Độ đóng phim Hiệp sĩ thời kèn dụ rắn có đẹp không?

- Không biết, nhưng Đoàn Dự thợ sửa xe Honda tài tử chắc là đẹp.

- Nhờ biểu diễn lác lê mí ly lau chùi bu dzi chứ gì! O, sao anh Đoàn Dự không đi đóng phim nhỉ?

- Anh ấy sẽ là tài tử trứ danh.

Đoàn Dự, tài tử trong phim Hiệp sĩ thời kèn dụ rắn, thợ sửa xe Honda tài tử, tài tử trứ danh tương lai của nền điện ảnh cóc nhái lô can, bị đánh dạt vào bão tố khen chê. May thay đời vẫn rục rở sau bão tố. Bởi bão tố gồm nhiều câu khen của Chu Chỉ Nhược. Cuộc hội thảo ngắn về Đoàn Dự không nằm trong chương trình hội thảo chiều nay. Nó bất chợt. Nó tình cờ. Ít khi lũ bạn của em gái. Đoàn Dự nói về chàng mà chàng được nghe đầy đủ chi tiết. Được nghe con gái nói về mình là một niềm hân diện. Không có khói sao có lửa. Suy diễn sâu rộng. Đoàn Dự khoái chí: "Không được chú ý, nói tới làm gì" Tóm tắt cuộc hội thảo tình cờ là một câu quyết nghị: Yêu cầu anh Đoàn Dự sửa giùm nữ hiệp Chu Chỉ Nhược cái xế Honda. Đoàn Dự hoan hỉ thi hành quyết nghị.

Cậu mặc chiếc quần jean xanh ống bó. Cậu mặc chiếc sơ mi ô vuông nhỏ, màu gạch cua dài tay. Cậu mang đôi giày Bata trắng muốt. Nếu cậu không xách cái hộp đồ nghề sửa xe, người ta sẽ tưởng cậu sắp đi xinê, đi tắm, đi đến điểm hẹn hò. Giá cậu đã có người yêu, sức mấy cậu cam đành đóng vai tên thợ sửa xe tài tử. Cậu đang trên đường tìm người yêu. Như một người tập võ đang tìm võ trái mình thứ nhất. Có thể, người võ trái mình sẽ túm cổ trái mình đầu tay và trở thành kẻ võ trái mình danh tiếng. Có thể vừa sờ tay vào trái mình đầu tay đã chết tan xác. Tình yêu chỉ khác bom mìn một ly ông lão. Là không chết tan xác. Nhưng nhiều hứa hẹn chết vỡ sọ, chết gãy chân, chết dập xương nếu kẻ si tình ngốc dại chui đầu vào xe hơi hay nằm dài trên đường xe lửa trong cơn tuyệt vọng. Và hứa hẹn tràn trề một nỗi chết dai dẳng, chết giống bộ xương cách trí, nếu thất tình, kẻ si tình ngu dốt tập uống

rượu, uống cà phê đen đặc và tập hút thuốc lá. Có mỗi cái thú mà thi sĩ Hàn Mặc Tử gọi là "thú đau thương" là hể thất bại trên bước đường tình yêu, ta nên tập viết văn, làm thợ. Biết bao nhiêu kẻ bị ái tình bọp tai, tát xiếc đã đi vào văn học sử nhờ biết thưởng thức cái thú đau thương. Cậu Đoàn Dự đang trên đường đi tìm tình yêu. Cậu không hiểu ngọn ngành những cách chết hay những cách thoát tục gây ra bởi tình yêu. Chẳng hạn, vì thất tình, người ta bèn quên lãng tình yêu mà lao mình vô lửa đạn và được suy tôn như những chiến sĩ, anh hùng. Đôi khi có kẻ làm bận rộn nhân viên sở Cứu Hỏa. Đôi khi, có kẻ làm giàu cho hãng chế thuốc giết chuột. Vân vân... Đoàn Dự chỉ ao ước một điều: Yêu để biết yêu. Cậu muốn yêu "tập sự". Như luật sư tập sự, bác sĩ tập sự! Biết yêu rồi, cậu sẽ yêu mở phòng mạch, yêu lập văn phòng riêng. Như bác sĩ, luật sư vậy.

Cậu Đoàn Dự xuất hiện giữa sân ngập nắng. Cậu chẳng thèm hỏi han thân chủ của cậu xem cái Honda mắc bệnh gì. Kệ, cóc cần chi hết trời. Ta tháo tung máy ra. Đi tìm tình yêu hể cũng giống đi tìm bệnh của chiếc Honda cả là mềng. Cậu ve vuốt chiếc xe Honda. Cám ơn em, Honda, Cám ơn em đã chết máy. Nhờ em chết máy anh mới được suy tôn là thợ, sửa xe tài tử. Cậu leo lên, ngồi trên yên xe, đạp lia. Cái yên này nằng Chu Chỉ Nhược đã ngồi. Hai cái poa nhê này nằng Chu Chỉ Nhược đã nắm. Cậu sung sướng diễn lại công việc thường của Chu Chỉ Nhược trên chiếc Honda. Một lát, chùng đủ toát mồ hôi, cậu Đoàn Dự nhảy xuống. Cậu bắt đầu sử dụng các kiểu khoá vận ốc. Cậu tháo bu dzy lau chùi. Đánh giầy nhám. Thử lửa. Đạp máy. Đạp. Đạp. Đạp. Máy không chịu nổ. Cậu đoán xăng ngộp. Cậu trở tài. Anh gắng sửa xe, anh chăm sửa xe, sửa sao cho máy nổ, cho xăng hết ngộp, cho... em khen anh. Nắng chiều đang rọi lưng cậu Đoàn Dự. Mặt trời đang nhìn cậu cười hê hê. Cậu đâu rõ. Cậu hí hoáy chinh phục tình yêu. Lúc ấy, buổi họp thảo của Nghịch nữ khai mạc.

Thuyết trình viên, cô Chu Chỉ Nhược, hắng giọng mào đầu:

- Tao chưa hưởng nguồn vui riêng đâu nhé! Tao muốn chung vui cùng chúng mày. Áng văn này bảo đảm trình nguyên.

Triệu Minh góp ý:

- Tức là nguyên vẹn một làn hương.

Hân Ly bữu môi:

- Nhất định còn nguyên vẹn một mùi hương nước công!

Thuyết trình viên Chu Chỉ Nhược xé phăng phong bì thư. Cô lôi bức thư từ tựa anh đồ tể lôi con vật đẩy nó vô lò sát sinh.

Cô dở bức thư, đọc theo cung cách kiểu nhạo báng. Cô liếm môi:

- Ư a, ư a, Sà gòn le 13...

Vương Ngọc Yến dơ tay:

- Tốp, tốp, Xì tốp. Sài gòn le. Ý nói Sài gòn le lói bởi răng vàng. Nó mở trương mục tiết kiệm vàng tây ở hàm răng rồi. Kép này chắc khá đông răng vàng.

Hoàng Dung nói:

- Kép độc đầu cơ vàng trong miệng. Hèn chi vàng lên giá vùn vụt!

Chu Chỉ Nhược dặm chân:

- Trật tự. Nghe tao thuyết trình tiếp.

Cô giao hẹn:

- Cầm phát biểu ý kiến ngang xương.

Và cô bình áng văn chương tán gái vô phúc của một cậu nào đó vừa mới lẳng xê cho cô Đoàn Dự đã tháo tung vài bộ phận máy móc của chiếc Honda. Cậu lẳng tai hóng chuyện. Chuyện đáng đồng cơm bát gạo quá trời. Nó sẽ giúp cậu rút tía kinh nghiệm yêu đương. Đoàn Dự giả vờ tỉnh bơ. Muốn em gái và bạn em gái mình coi mình như nopa, cậu vác búa khiên cái Honda chát chúa. Sau đó, cậu mân mê con ốc và vặn ốc, tháo ốc. Tay đen thui dầu mỡ. Cậu vô ý đưa tay quẹt mồ hôi trán, mồ hôi má, mồ hôi mũi. Cậu hoá trang kếp hề... đen trắng một cách hết sức tự nhiên. Cậu giống Red Skelton. Cậu giống Fernandel. Cậu không hay mình đang là hề.

Chu Chỉ Nhược mở máy:

Sài Gòn le 13-4-1974

Thưa em,

Tôi tên là Nguyễn Văn Âu Dương, hồn danh Âu Dương công tử, vì tập tành hát nhạc ngoại quốc nên tôi có thêm biệt danh Elvis Đậu. Tôi sắp thành lập ban tam ca Ba Trái Ổt, chuyên trình bày những bản nhạc cay đắng, mùi đời. Hiện đã có đờn, trống, nam ca sĩ. Chỉ còn thiếu giọng nữ. Về thi văn, tôi ở trong bút nhóm Tàu Vị Liễu (xin nhớ Liễu và đánh vần i ngắn êu hỏi Liễu) cạnh tranh kịch liệt với bút nhóm Xì Dầu. Bút hiệu của tôi là Thương Sinh, ghép bốn tiếng Thương Yêu Nữ Sinh mà ra. Làng báo, tước đây, có tên Thương Sinh dùng nhầm bút hiệu của tôi. Tôi đã cầm nó. Và nó phải giải nghệ. Lại thêm anh kếp cái lương Thương Sinh nữa. Tôi toan kiện anh này. Tôi mới chính gốc Thương Sinh, đã được trang báo Nai cấp Thẻ Xanh. Nai Vàng năm 1969. Tôi đã đăng thơ và tùy bút trên các nhật báo, tuần báo. Đôi lần, tôi gởi đoàn thể tiểu thuyết cho tạp chí Văn, Bách Khoa, Thời Tập, Tuổi Ngọc, nhưng bị bọn bủ bút, thư ký toà soạn ghen tài, dìm bài của tôi! Tôi ngâm thơ khá hay. Thi sĩ Phó Đức mời tôi đi ngâm thơ dạo ở các tiệm ăn, tôi thẳng thắn từ chối. Nếu tôi ngâm thơ ở tiệm ăn, tôi sẽ đồng dạng với anh chàng đeo cái thùng bánh mớ, bày từng bàn ăn rồi lúi ra cửa búng tay ngâm thơ. T. T. Kh mà chúng ta thường gặp tại quán ăn Ngọc Hương. Về hội họa, tôi ham vẽ tĩnh vật. Tôi khâm phục lối vẽ của nhà họa sĩ đặc trách vẽ bia tuần báo Phụ Nữ một thuở huy hoàng, tráng lệ.

Thưa em,

Sơ sơ vài đường chắc em đã rõ một tâm hồn đầy ắp nghệ thuật và tình cảm của tôi. Nói theo giáo sư nọ trong cuốn Quốc Văn lớp sáu, tôi có "khuyết hướng tình cảm trách nhiệm"! Tôi không thể có "khuyết hướng động vật" - vẫn theo giáo sư ấy - dù thỉnh thoảng tôi viết truyện loài vật. Là một thanh tuổi đời 19, cô đơn, thiếu tình mẫu tử, tôi thường đi tìm một tình yêu cao cả lấp vào cái khoảng trống vĩ đại của tuổi trẻ thời đại chúng ta hôm nay, bây giờ. Do đó tôi mất công đến các công trường con gái để kiếm một người bạn mời gia nhập bộ tam ca Ba Trái Ổt và bút nhóm Tàu Vị Liễu, tôi thấy em. Hồn tôi xao xuyến. Trí tôi bỗng bình. Em đẹp quá. Mắt em như ánh thuyền soi nước. Tóc em bỗng bình mây hải đảo. Tôi muốn vì em chế liền một mạch 12 bản tình ca thầy cho đôi lạc đà Chế Linh và Giang Tử hát lên nỗi lòng của tôi. Thoáng gặp em, tôi đã mua

liền thi phẩm Tiến tới hôn nhân đem về nghiền ngẫm, ước ao. Không, cô em ơi, mãi mãi cô em chỉ là bạn tôi, chỉ là người em sâu mộng của muôn đời. Tình đẹp là thứ tình đừng bao giờ em là vợ tôi! Chao ôi, tôi đã thức nhiều đêm viết hàng trăm lá thư và đầu, lá thư số 103, trao tay em. Em đang tự hỏi tôi là ai, Elvis Đậu là ai. Thưa em, tôi là một trong cái đám lúc nhúc con trai, mỗi trưa, ghéch xé bên lề đường đối diện cổng trường em, đợi em tan học như con trẻ đợi mẹ đi chợ về. Tôi lẻo đẻo theo em ba tháng ròng rã, nhúc đầu, sổ mũi, hắt xì hơi theo em. Em là đường trần gian. Tôi là kẻ bộ hành phiêu lãng. Đường trần gian hứa hẹn dài vô tận nhưng kẻ bộ hành phiêu lãng cũng hứa hẹn kiên nhẫn vô biên. Sẽ có lúc đường trần gian bị đập ụ tắc nghẽn và tôi dừng bước phiêu lãng để cất cái động, đặt tên là Động Hoa Tím, cùng em thơ văn xướng hoa, ca nhạc kim cổ giao duyên. Mộng của tôi đó, cô em. Mộng có là thực không nhỉ? Tôi chờ câu trả lời của em đây, trăm sự nhờ em, Con cá nó sống vì nước. Tôi sống vì em.

Tình thân,

Elvis Đậu

T.B. - Cái chí nguyện của tôi, tôi đã bày tỏ Nếu em là Lộng Ngọc, xin gửi thư hỏi âm cho Tiêu Sử Elvis Đậu về số nhà 313/13 đại lộ Hoàng hôn, Sài Gòn III (ghi số 3 sau Sài Gòn kéo nhà dây thép buồn lòng vất thư đi). Có thể em thêm tấm ảnh nhé! Trước ngày lịch sử trọng đại của đời tôi là ngày tôi nhận được thư em, em hãy làm ơn thắt băng đô màu tím trọn tuần lễ cho tôi biết em đã mơ về Động Hoa Tím.

Chu Chỉ Nhược ngừng lại giây lát rồi buông một tiếng "Hết" nã nê. Các hội thảo viên, suốt thời gian nghe bài thuyết trình, hoàn toàn im lặng. Không khí buổi thảo luận nghiêm trang ba chề. Cử tọa nghe rõ tiếng con chim sâu tích tích trên cây mận, tiếng lá me rơi và, dĩ nhiên, cả tiếng sửa xe của Đoàn Dự. Chưa ai lên tiếng khen chê. Đoàn Dự nghĩ thầm: "Thằng Elvis Đậu tài hoa quá, cầm kỳ thi họa, nó lãnh đủ. Trong thiên hạ có bốn bề tài nghệ, một mình Elvis Đậu đã chiếm ba bề ba phần tư. Nó chưa riêng cho mình chút tài sửa xe gắn máy chẳng? Đoàn Dự thở dài, than thân trách phận. Làm thế nào để sáng tác nhạc, viết văn, làm thơ, vẽ hát, ngâm thơ, và nhất là, biểu diễn một kiểu thư tán gái, bay bướm, văn chương như Elvis Đậu? Mình khó lòng yêu Chu Chỉ Nhược. Mình tâm thường. Mình thua Elvis Đậu xa". Thốt nhiên, Chu Chỉ Nhược quát tháo:

- Chúng mày ngủ à?

Tiếng quát của Chu Chỉ Nhược khiến ý nghĩ giữa sân ximăng bốc hơi nóng của Đoàn Dự bị cắt đứt. Cậu hốt hoảng lo nhiệm vụ của cậu. Triệu Minh đáp lễ cô Chu Chỉ Nhược:

- Kép này cù không cười nên chúng tao buồn ngủ.

Hoàng Dung nói:

- Nó có vẻ văn nghệ viễn mơ ghê nơi.

Hân Ly chần vắn:

- Kép sao lục khá kỹ thơ tiền chiến. Ê, có vấp lỗi chính tả nào không?

Vương Ngọc Yến, cô nương ngáp dài:

- Từ ngót năm nay, môn phái Nghịch Nữ của chúng ta đã nhận được bốn trăm ba mươi bảy lá thư tình tất cả và thư nào thư nấy đều hiến chúng ta những trận cười nghiêng ngửa.

Mỗi lá thư là một chìa khoá mở kho cười. Riêng lá thư của Elvis Đậu, chẳng những không cù nổi chúng ta mà còn không đáng hội thảo Elvis Đậu khoe khoang nhí nhố. Nó tán gãi bằng chiêu bài văn nghệ rẻ tiền. Vậy phải cấy sinh tử phù vào mạch máu Elvis Đậu, phải gây khốn đốn cho nó.

Ồi giờ ơi, Vương Ngọc Yến cô nương bản lĩnh sao mà rùng rợn! Cô nương hưởng thụ võ nghệ chân truyền của Thiên Sơn Đồn Mụ chắc. Elvis đậu, kể như đời mày tàn trọn khúc nhạc chơi vơi rồi. Hoàng Dung khen bạn:

- Hảo ý, hảo ý! Thảo kế hoạch dụ con mồi vào bẫy đi.

Wương Ngọc Yến cô nương búng tay tanh tách:

- Hãy giả đồ thỏa mãn những gì Elvis Đậu mong muốn. Chu Chỉ Nhược lãnh nhiệm vụ thất băng đô màu tím. Hoàng Dung lãnh nhiệm vụ viết thư phúc đáp. Nhớ hẹn kếp đến đây, cho ngày giờ đàng hoàng. Kếp đến chúng mình tha hồ cười. Nếu nhờ đạo diễn Hoàng Anh Tuấn đặt máy quay phim một chỗ kín đáo, thu hình và thu cả tiếng nói trực tiếp, nội khúc phim này đem chiếu, đạo diễn Hoàng Anh Tuấn cũng thu hàng trăm triệu bạc. Biết đâu, Elvis Đậu chả nổi danh tài tử xine, ăn đứt Tùng Lâm, Phi Toàn.

Hân Ly vỗ tay:

- Diệu kế, diệu kế.

Đoàn Dự bỗng choáng váng mặt mày. Đôi mắt cậu biến thành trời sao, nhấp nháy. Trời sao in hình trên mặt biển. Vậy là Đoàn Dự có bốn con mắt toàn sao quả tạ. Cậu bị sao làm hoa con mắt, ngó bàn tay tướng con ốc khó vận bèn đưa kim kẹp mạnh da thịt mình. Đoàn Dự kêu oái. Tiếng kêu hãi hùng khiến Nghịch Nữ giật mình. Chu Chỉ Nhược hỏi:

- Chi đó anh Đoàn Dự?

Đoàn Dự khơi khơi đáp:

- Tìm ra bệnh của nó rồi?

Chu Chỉ Nhược mỉm cười:

- Tưởng anh bị điện giật. Nó mắc bệnh gì?

Đoàn Dự lúng túng. Cậu cắn môi, thu hết can đảm đóng vai ông Phẫn Phiệu:

- Bu dzi... ỉ?

Nghịch Nữ không hạch hỏi thêm. Đoàn Dự vội vàng lắp các bộ phận máy móc đã tháo tung. Xong xuôi, cậu ngồi kiêu nước lụt. Bần thần nghĩ tới con mồi Elvis Đậu sẽ bị điện giật. Elvis Đậu, anh ngu thí mồi, anh sắp vương bẫy. Anh sẽ kêu be be như con dê sa hố. Anh sẽ gằm gừ như con cạp mắc lưới. Anh sẽ ửng ửng như con chó dính tròn. Tôi đây nè, Đoàn Dự đây nè, tôi nhiều lợi điểm gấp mấy anh, tôi đủ thiên thời, địa lợi, nhân hào mà tôi còn chưa dám nói yêu con lỏi Chu Chỉ Nhược. Anh là cái thứ gì? Anh đáng kiếp. Nhưng tôi sẽ cứu anh thoát khỏi sự đùa giỡn giết người của bọn Nghịch Nữ.

- Liệu Elvis Đậu đủ gan mò mẫm đến đây không?

- Nó sẽ trông cây si đã rễ phụ trước cổng nhà mày, Hoàng Dung ạ!

- Tao muốn xem dung nhan mùa đông của kếp.
- Hy vọng kếp có khuôn mặt tài tử Ấn Độ Ganesh Sang.
- Coi chừng ái tình ngựa về ngược!
- Mà ым chỉ ải?
- Xí, ải đề phòng có đứ ả Elvis Đậ.

Đoàn Dự đã hoàn thành công tác. Cậu định đập máy thử. Chợt nghe câu: có đứ ả Elvis Đậ, Đoàn Dự nồn nao bao tử. Đứ ả nào sẽ ngựa về ngược, sẽ ả Elvis Đậ? Lạ giới, đứ ả ấy chớ là Chu Chỉ Nhược. Elvis Đậ tài hoa nở đầy trên mười đầu ngón tay, nó chinh phục Chu Chỉ Nhược dễ dàng. Đoàn Dự có cớ đề thù oán Elvis Đậ rồi vì mà, Elvis Đậ ả, vì mà ông sửa xe, bị phơi nắng, bị kim cấn da thịt, bị nghe bộn bộn của em gái ông bàn tán về mà.

- Sức mắ tao ả cái thắ Elvis Đậ.

Chu Chỉ Nhược xác định thái độ. Đoàn Dự khoan khoái. Cậu đập mắ. Đập. Đập. Đập. Đập. Cái đắ quần jean muốn bung ra. Mắ cắ nín. Mắ phản kháng. Mắ tranh đấu bạo động. Đoàn Dự giận điên người. Lúc cần chứng tỏ tài năng sửa xe thì xe không chịu công tác mắ thiết. Xe mắ dắ, vô giáo dục. Xe ủng hộ Elvis Đậ chắ? Mắ ghê, giữa cơn giận dữ của Đoàn Dự buổi hộ thảo về Elvis Đậ đã chắ dứt. Hiện giờ màn xoài tượng chắ nước mắ đường đang diễn ra. Đoàn Dự bắt ê rắ. Elvis Đậ, mà có giới đứ ngắ các em nhai xoài tượng xoàn xoạt mà vẫn bình tĩnh thổi kèn, dù mà thổi kèn đắ ma? Đoàn Dự chả thèm nghe nhắ chuyện tào lao của Nghịch Nữ. Cậu tập trung toàn bộ tư tưởng vào chiếc Honda.

Trời đã bớt nắng. Cuộc hộ thảo rồi rắ sang phần nốc nước đá lạnh ừg ực rồi phân bài vở ngày mai, phân thi lục cá nguyệt, phân chê thầy, khen thầy... Đoàn Dự lại đập mắ Mắ nổ. Đoàn Dự rú ga. Khói xăng tỏa ngắ một vùng. Cậu tắt mắ. Đập nữa. Nổ. Tắt. Đập. Nổ. Rồi, công tác đã hoàn tất. Đoàn Dự thu dọn đồ nghề bỏ vô cái hộ sắt. Cậu che nhìn Nghịch Nữ, nói trống không:

- Xong.

Chu Chỉ Nhược lú lo:

- Đó, thấy chưa, ả ấy sửa xe tài tử mà.

Vương Ngọc Yến ỏn ỏn:

- ả Đoàn Dự mắ quá!

Hoàng Dung khoe:

- ả ấy sửa đèn, sửa quạt, sửa tivi, tủ lạnh, mắ lạnh, mắ giặt cũng khá ra phết.

Hân Ly nói:

- Vậy đờ biết mắ Có gì hư tao phải kêu ả ấy mắ đứ.

Triệu Minh ngúng nguỷ:

- Bộ, tao hết phận nhờ, hả?

Đoàn Dự hết khát. Cậu đang uống nước dừa mát rượi. Cậu không thấy mặt trời đâu. Trời mây xanh và đầu tờ vàng giăng mắc. Chu Chỉ Nhược bước tới gần, cô nhìn Đoàn Dự. Cô nhin cười. Cô khẽ nói:

- Cảm ơn anh đã sửa xe giúp em.

Đoàn Dự run run. Cậu ngỡ bị trúng gió. Cậu ngỡ trời đã vào Đông tuy Sài Gòn thiếu mùa Đông. Cậu xách cái hộp đồ nghề, ngập ngừng giây lát. Rồi hỏi:

- Có thật cô mê mái tóc ngắn thín của thầy chùa không?

Chu Chỉ Nhược nhin cười ở cấp bốn cấp năm. Cô đúng là môn đệ chân truyền của Thiên Sơn Đồn Mụ, của Mai Siêu Phong. Cô làm vẻ cảm động, gật đầu:

- Dạ em mê cái đầu tài tử Yul Bryner!

Đoàn Dự quay mặt ngo bầy Nghịch Nữ. Họ cười rống. Đoàn Dự tưởng họ cười câu chuyện nhỏ to giữa chàng và Chu Chỉ Nhược. Chàng đâu biết họ cười vì khuôn mặt dính dầu đen thui của chàng, Đoàn Dự hãnh diện linh vào nhà cậu đã chiến thắng tình địch không chân dung là Elvis Đậu.

Chương 2

Có lẽ nên nói vài nét đan thanh về cậu trai tên Đoàn Dự. Năm nay cậu 19 tuổi, sinh viên đại học Văn khoa, cũng hách lắm chứ bộ. Đoàn Dự là con trai đầu lòng trong một gia đình trần xì hai anh em. Em gái cậu xấp xỉ tuổi cậu, hiện đang học lớp 12 trường tư con gái, ngôi trường tự do đến nỗi học trò ngang nhiên đánh phấn, kẻ lông mày và mặc mini-jupe. Ba má cậu thuộc giai cấp trung lưu. Hai người ước nếu sinh con trai đầu và con gái kế tiếp thì... kế hoạch hoá gia đình. Và ba má cậu đã kế hoạch hoá gia đình trước khi cuộc đời xảy ra những bộ tam ca, tứ ca, ngũ ca chuyên trình bày nhạc Ovrál, Lyndiol, Ménol của Mỹ quốc. con trai đầu lòng thường đàn độn, ngu ngơ và đoảng vị. Sinh con gái đầu lòng coi bộ dễ nhờ vả hơn. Người ta nói thế nhưng người ta cứ ham sinh con trai đầu lòng. Đoàn Dự, con trai đầu lòng, quả là đàn độn, ngu ngơ, và đoảng vị. Bao nhiêu khôn ngoan, ranh mãnh, lấu cá, em gái cậu chiếm hết của cậu. Trời thương hại cậu, ban cho cậu vài tài vật vãn. Thí dụ, sửa điện nóng, điện lạnh, máy giặt, máy khâu, ti vi, radio, xe đạp, xe hơi, vân vân... Buồn cười hơn cả là Đoàn Dự biết khâu vá! Cậu thêu khăn rất đẹp. Ngoài những tài vật nội trợ (Ấy quên, Đoàn Dự nấu cơm khéo léo đáo để, rửa bát đĩa trừ danh), Đoàn Dự chỉ biết dí đầu vào xách vở và vở đường. Đoàn Dự không xuất sắc riêng môn học nào cả. Môn nào cậu cũng trung bình thôi. Đoàn Dự học Văn khoa vì nghe lời xúi bậy của em gái. Cậu khích lệ đáng đồng cơm bá gạo của Hoàng Dung: "con gái mê văn chương nhất, âm nhạc nhì"... Đoàn Dự bèn ghi danh dôi học Văn khoa, học văn chương với những vì sao bắc đẩu của nền văn chương Việt Nam. Khi Đoàn Dự quyết định học văn chương, ấy là lúc tâm hồn cậu thoát ly cái thể xác lực sĩ và khối óc "đàn độn" - Theo sự nhận xét láo lếu của em gái cậu. Để loanh quanh những chỗ bạn gái của em gái cậu hội thảo các vấn đề... Đoàn Dự nặng cảm tình với Chu Chỉ Nhược, con nhỏ gấu nhất, ưa phê bình con trai nhất, giọng nói the the nhất, lảm lờn nhất...

Thấy Elvis Đậu "lăng xê" một cát "lét đa mua" của Chu Chỉ Nhược, Đoàn Dự hơi hơi nổi giận. Tuy nhiên, Đoàn Dự phục Elvis Đậu sát đất, thằng này viết thư tán gái mà quá. Nó đầu mình thập bát môn võ nghệ. Elvis Đậu có học Văn khoa không? Nếu nó là văn sĩ kiêm thi sĩ, e rằng sinh viên Văn khoa cỡ mình phải học thơ văn của nó. Nhưng tại sao bọn Nghịch Nữ chê nó cù không cười? Nó thiếu chất "uy mua" chăng? Đoàn Dự muốn kết thân với Elvis Đậu. Cậu muốn Elvis Đậu chỉ dẫn cậu cách viết thư tình và cách gửi thư tình. Con lỏi Hoàng Dung hiện đang giữ một cô lếch phong thư của các kếp, trong đó có thư của Elvis Đậu. Mình nên xem lén, ghe chép rõ ràng địa chỉ Elvis Đậu. Nói là làm liền, Đoàn Dự bèn sang phòng của Hoàng Dung. Lúc này, con lỏi tinh quái đang dạo đàn dưới nhà. Đoàn Dự anh dũng đẩy cửa bước vào. Cậu lục lạo một hồi. Đây rồi, những bức thư tình hay nhất thế giới. Chúng ở ngăn kéo, chung đựng với muốt ớt, tầm ruột, xí muối, đậu phộng và bạc cắc! Đoàn Dự thộp cổ trúng ngay bức thư của Elvis Đậu. Cậu nhăn mũi. Hít hà. Quái, thư tình sao lại ướp nước mắm nhỉ? Đoàn Dự mỉm cười: A, hiểu rồi, bọn quái đem thư Elvis Đậu ra đã làm vấy nước mắm! Cậu than than thầm: Tội nghiệp mày quá, thư tình ạ, mày bị ướp nước mắm Phan Thiết. Tò mò, Đoàn Dự lấy một bức thư khác. Cậu vớ được bức thư mà chỉ mới độ hai câu thơ đầu cậu đã cười khàn khạch, dù Đoàn Dự lắm lì và nghèo đói nụ cười.

*Em ơi, em đẹp như gì
Anh vừa trông thấy tức thì yêu luôn*

Thằng con nhà này nhập đề trực tiếp. Nó đảm ái tình một trái "đĩa rếch". Nó biểu diễn văn xuôi. Thư tình của nó thua Elvis Đậu. Nó khoe nó làm chủ biên giai phẩm Hồn Hoang. Xếp nó lại Đoàn Dự móc bức thư thứ ba. Rồi bức thư thứ tư. Và cậu ôm bụng cười. Cười sằng sặc. Cười lẫn lộn. Vì bài thất ngôn trở tài của kếp Tony Mừng. Giời ơi, Tony Mừng ra mắt gái bài thơ theo thể nhái thơ Xuân Diệu.

Người ta viết:

*Đã nghe rét mướt luồn trong gió
Đã văng người sang những chuyến đò*

Thì Tony Mừng phóng tác:

*Đã nghe nước mắm dòn tron tìn
Đã văng người ăn bún sáo bò*

Hèn chi bọn Nghịch Nữ chê Elvis Đậu cù không cười. Elvis Đậu đứng đắn quá, trịnh trọng quá, văn nghệ tài sừ mạng quá. Đoàn Dự bót đàn độn một tí. Cậu rút tia kính nghiệm tán gái... xương máu. Là không bao giờ viết thư tán gái. Bọn con gái độc ác vô cùng. Mình thức đêm viết, đấu tranh với muỗi viết, ăn chay nằm ngày viết, viết bằng tâm hồn mình, viết tràn trề hy vọng, vắt khô tình ý viết, thế mà chúng nó nỡ đem thư của mình ra hội thảo, chế diễu và làm dính nước mắm. Ôi các anh đã một lần hay nhiều lần lăng xê lét đa mua, nếu các anh bị nghe người tình của các anh móc thư của các anh ra đọc oang oang cho bạn nghe rồi phê bình các anh viết như giống tuồng cải lương, giống tiểu thuyết rẻ tiền, sai chính tả, làm văn phạm, thiếu chấm phẩy, các anh sẽ thấu các anh là tội đồ củ ái tình, là kẻ mất mặt, là đồ... khôn khổ khôn nạn. Tôi đàn độn gấp mười anh thật đấy, anh Elvis Đậu, anh Tony Mừng ạ, nhưng tôi chưa bị làm chìa khoá mở kho cười vô tận cho bè lũ con gái. Tôi sẽ cứu anh.

- Elvis Đậu coi chừng lọt bẫy!

Đoàn Dự hét lớn. Vừa lúc đó, Hoàng Dung đẩy cửa bước vào phòng. Bắt quả tang ông anh cù lằn đang cầm bức thư tình trên tay, hiệp nữ quắc mắt:

- Anh vô đây làm gì?

Đoàn Dự bối rối. Hoàng Dung xuất chiêu:

- Anh phạm tội tò mò. Đọc lén thư của người khác là vi phạm luật nhân quyền.

Đoàn Dự thộn mặt ra... Hiệp nữ phóng thêm một chiêu:

- Em cảm anh...

Đoàn Dự nổi cáu. Cậu cắt ngang câu nói của em gái:

- Ranh con, đừng hỗn.

Cậu dọa:

- Mày mới phạm tội lỗi tì ẹ! Mày đàn đúm, bày chuyện trai gái, tao kiểm soát thư tình. Tao có quyền đọc thư của thằng Elvis Đậu.

Đoàn Dự vênh vang:

- Tai tao đâu có điếc. Mày dám hẹn thằng Elvis Đậu đến nhà.

Hoàng Dung chẳng vừa, cô trả đũa:

- Này anh, anh thú thật rằng anh ghen với thằng Elvis Đậu đi.

- Tao ghen à? Việc cóc khô của chúng mày ăn nhằm chi tới tao mà bảo tao ghen.

- Elvis Đậu mê con nhỏ Chu Chỉ Nhược

- Kệ nó.

- Bộ anh không yêu trộm nhớ thâm Chu Chỉ Nhược sao?

- Ờ, ờ, tại sao em biết hả Dung?

Chợt thấy mình hổ, mình lạy ông tôi ở bụi này, Đoàn Dự gân cổ:

- Tao thèm yêu cái con đánh đá ấy? Tao không yêu đứa nào hết.

Hoàng Dung bĩu môi:

- Anh cù lằn hạch ẹ, cả quỳnh, quê bốn cục, tượng đá mới yêu anh. Anh độ nổi Elvis Đậu chẳng? Chàng điều khiển bộ tam ca Ba Trái Ót, chàng chỉ huy bút nhóm Tàu Vị Liễu. Văn chàng hay, thơ chàng giỏi, họa chàng cừ, nhạc chàng gồ ghề. Còn anh, anh chỉ biết chửi bu dзи, thay cầu chì, sửa bàn ủi.

Đoàn Dự thẩm đôn. Cậu buồn bã nói:

- Thơ nó điêu luyện thật, như "nước mắt dồn trong tĩn". Em nói đúng, anh là giọt mưa.

Cậu vất trả bức thư, lồm lũi bước khỏi phòng, Hoàng Dung hối hận. Cô gọi với:

- Anh Dự!

Đoàn Dự ngoái lại:

- Anh xin lỗi.

- Em hỏi anh một câu.

- Gì?

- Anh có mê Chu Chi Nhược không?

Đoàn Dự muốn trả lời: "Mê lắm, mê thấy mê" song cậu sợ mắc mưu, sợ trở thành Tony Mừng. Cậu uể oải lắc đầu:

- Không.

- Nếu anh mê, em sẽ giúp anh.

- Tình yêu đâu cần viện trợ? Kinh tế quân sự mới cần cô ạ! Tôi cù lần tôi nói vậy đó. Tôi là giọt mưa cù lần.

Đoàn Dự thọc tay vô túi quần. Cậu thổi sáo. Và cậu hát:

- Thà là giọt mưa rơi trên tượng đá, thà là giọt mưa...

Cậu xuống nhà. Tâm sự rối bời. Yêu mà không dám nói mình yêu cũng là điều đau khổ nặng tính chất cù lần. Cậu suy nghĩ về sự ngời ken Elvis Đậu của em gái cậu. Elvis Đậu không đáng cứu. Kẻ yếu chẳng bao giờ cứu được kẻ khoẻ. Nó phốp pháp. Nó lực sĩ trên thao trường tình ái. Chu Chi Nhược chối bai bai rằng sức mấy mê Elvis Đậu. Đoàn Dự chối bai bai rằng sức mấy mê Chu Chi Nhược. Nhưng cậu đã mê. Thế thì Chu Chi Nhược đã mê Elvis Đậu. Đoàn Dự buồn quá. Cậu thất tình rồi. Cậu thua cuộc rồi. Cậu đi gọt nhãn tóc. Cậu sẽ có mái tóc ông sư. Cậu giống nhà tu. Ôi, tu là cõi phúc, tình là giây oan. Và Đoàn Dự đi gọt đầu.

Elvis Đậu đứng trước cửa nhà trong con hẻm của đại lộ Hoàng Hôn. Cậu khe khẽ ngâm: "Thuở chờ đợi, thời gian ôi rét mướt". Cậu đang chờ đợi một bức thư hồi âm của "con bé thất băng đô màu tím". Nàng theo ý ta. Nàng đã mê ta. Nàng đã thất băng đô màu tím. Nàng muốn ta đưa nàng về Động Hoa Tím. Nàng đã viết thư trả lời ta. Ta chưa nhận được chẳng qua là tại Bru Điện bắt ta hỏi hộp đó mà thôi. Elvis Đậu như thế. Mấy trưa liền, ghéch xê gần cổng trường của Nghịch Nữ, cậu đã run lên vì xúc động, sốt rét vì hân hoan khi ngắm "con bé thất băng đô màu tím". Cậu toan nhào lại, cúi gập mình, giới thiệu: Thưa em, tôi là danh tài Elvis Đậu đây, em đã yêu tôi rồi hả? Nhưng cậu không dám. Tình yêu như con chuồn chuồn đậu trên cành cây vượn xa bờ ao. Bắt tình khó như bắt chuồn chuồn. Nếu mình động mạnh chuồn chuồn bay mất Nếu mình kiễng chân, cong thân thể, nhòai tay tóm nó, mình sẽ lặn tùm xuống ao. Bắt chuồn chuồn cần nghệ thuật và kiên nhẫn. Dùng nhựa mít quấn ở đầu một cây tre nhỏ, nhẹ nhàng đặt sát cánh chuồn là dính. Tình yêu cũng vậy. Phải từ từ, triệt để áp dụng cách ngôn "Đi đâu mà vội mà vàng, Mà vấp phải đá mà quàng phải dây". Elvis Đậu đã kiên nhẫn, đã làm con kiến tha mồi lâu sẽ đầy tổ, đã làm sợi dây nhỏ của cây si to tướng! Cậu đứng trước cửa nhà mỗi sáng, mỗi chiều, trừ mỗi trưa bận đóng đồn ở cổng trường. Cậu nghỉ học cả cả tuần lễ. Cậu quyết làm sánh danh tình yêu. "L homme sans l amour comme le bonze sans pagode" Elvis Đậu sửa một câu Tây cùi. Người ta không tình yêu như ông sư không có chùa.

Để làm sáng danh tình yêu. Elvis Đậu đã chế bài thơ lục bát không tên. Cậu móc túi quần, lôi áng thơ ra. Thầm thì... tao đàn đơn phương?

*Nhà anh ở hẻm Hoàng Hôn
Mà cứ tưởng Côn Lôn ngàn trùng
Đảo xa sóng bụi hải hùng
Nỗi cô đơn ấy khôn cùng nàng ơi
Năm nay mười chín tuổi rồi
Côn Lôn nó đã đổi đời Hoàng Hôn
Thành ra anh mới đâm buồn
Ước mong hoá kiếp chuồn chuồn yêu em
Tình người sao lắm bon chen
Tình mình nhất định đậu đen nấu đường
Elvis Đậu
(Trích tập thơ Đảo Côn Lôn sắp xuất bản)*

Elvis Đậu tự thưởng tài nghệ thi ca của mình bằng một điều thuốc la Bastos de luxe. Cậu nhả khói, khe khẽ ngâm:

*Khói thuốc đen ngòm khơi lối xưa
Đêm đêm ngõ hẻm sợ ma vô
Thoáng hiện em về bên máy nước
Đóng phim đen trắng có cu lơ*

Thi sĩ Elvis Đậu, tác giả thi phẩm Đảo Côn Lôn sắp xuất bản, mỉm cười sáng khoái.

Cậu hứa sẽ chép những bài thơ kim cương của cậu tặng "con bé thất băng đô màu tím". Cậu không biết cậu ngây thơ thí mồi. Cậu đang trên đường vào bẫy. Có người thương sót cậu một nửa, tức giận cậu một nửa, đi tìm cậu, báo cho cậu cái bẫy tình giăng ở chỗ nào để cậu thoát nạn. Người đó là Đoàn Dự.

Sau hôm được cười nghiêng ngửa nhờ thưởng thức trộm vài áng thơ tán gái... "địa rạch tơ măng" của thi sĩ Tony Mừng rồi cả khía với Hoàng Dung và cảm thấy mình thua kém tình địch không chân dung là Elvis Đậu thì Đoàn Dự quyết chí gọt tóc. Ông phó hủi đã gọi cho Đoàn Dự rất nhiều ý nghĩa hào hùng của sự xuống tóc.

- Tại sao cậu lại trọc đầu?

Đoàn Dự khó trả lời quá. Cậu nín thinh. Ông phó hủi này, như khá đông quý ông phó hủi trên cõi đời, ưa đầu chuyện chính trị, kinh tế, xã hội, dầu hời Trung Đông và chiến tranh Do Thái Ai Cập. Bởi ông đọc cộp nhặt báo hơi kỹ. Nước Việt Nam có bao nhiêu tờ nhật báo, chủ hiệu hớt tóc mướn trợn và phó hủi tha hồ nghiền nằm lập trường, ý kiến, quan điểm của từng ngài chủ nhiệm vĩ đại. Nghiền ngẫm riết rồi, quý vị phó hủi tưởng là lập trường, ý kiến, quan điểm của chính mình. Quý vị ấy tỏ ra am hiểu tình hình quốc tế, quốc hội và tiên đoán tương lai thế giới chắc nịch nịch. Ăn đứt tiến sĩ Kissinger! Vậy thì ông phó hủi của Đoàn Dự thấy Đoàn Dự ngậm miệng, bèn phóng thêm vô số câu phỏng vấn.

- Cậu cạo trọc đầu để phản kháng bọn vi phạm Hiệp định Paris?

-...

- Cậu chống đối bọn hoạt đầu chính trị?

-...

- Cậu cạo trọc đầu để cầu nguyện cho quốc thái, dân an?

-...

- Cậu phản đối bọn Hip pi tóc dài?

-...

- Cậu chống kế hoạch hoá gia đình?

Bị ông phó húi chụp khá đông sứ mạng lên cái đầu trọc của mình, Đoàn Dự cau kinh:

- Thưa ngài, tôi cạo trọc đầu cho nó mát và đề phòng lũ chấy gây bệnh thương hàn!

Rồi tiệm hớt tóc, Đoàn Dự thầm cảm ơn ông phó húi. Em Chu Chỉ Nhược bảo mê mái tóc Yul Bryner. Nếu em không mê, em dụ khí mình, em chế diều mình, mình đã có "thuốc" trị. Tôi gọt trọc đầu không phảo vì cô đâu, đừng tưởng lầm, tôi gọt trọc đầu vì... dân tộc! Tôi có mỗi một mối tình to lớn. Đó là tình yêu quê hương dân tộc. Tôi buồn vì quê hương, dân tộc tôi chưa hạnh phúc, ai thèm buồn vì cô không yêu tôi. Đoàn Dự đã tìm ra lối thoát cho cái đầu trọc mái xùy của mình. Cậu muốn giữ bí mật. Cậu đội cái mũ lưỡi trai tối ngày. Cậu "hoá trang" anh thợ sửa xe Honda Một chút thương cảm nảo nề. Đoàn Dự thấy mình cô đơn quá trời, cậu đội mũ, đeo kính đen, đi tìm Elvis Đậu. Đoàn Dự là người cao thượng, cậu không dắt dao con chó đi kiếm Elvis Đậu, cậu đến với Elvis Đậu bằng tấm lòng cởi mở của những chàng trai vừa lớn.

Cậu gặp ngay thi sĩ kiêm văn sĩ kiêm nhạc sĩ kiêm ca sĩ kiêm họa sĩ Elvis Đậu ở trước cửa nhà Elvis Đậu trong hẻm Hoàng Hôn. Đoàn Dự móc túi xem lại sổ nhà rồi mới lịch sự hỏi:

- Thưa anh, đây có phải là nhà anh Elvis Đậu?

Elvis Đậu giật mình cái thót. Cậu biến sắc. Cậu nuốt nước miếng cái ực. Cậu rét thật lực trước một gã lạ hoắc đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen và trông hơi gồ ghề. Elvis Đậu chối phăng:

- Thưa bạn, hẻm này không có đứa nào tên Elvis Đậu cả. Tên chi cở quái vậy?

Đoàn Dự liếm mép:

- Lạ nhỉ! Rõ ràng địa chỉ này.

Elvis Đậu cười cầu tài:

- Theo tôi biết, hẻm Hoàng Hôn chỉ có một thằng tên Đỗ, làm nghề thợ sửa xe đạp. Mà nó giang hồ vạm vỡ lắm rồi.

Elvis Đậu dịu dàng:

- Bạn kiếm Elvis Đậu có chuyện gì?

Đoàn Dự đáp:

- Chuyện riêng.
- Nó trốn lính chẳng?
- Không.
- Nó lừa gạt chẳng?
- Không.

Elvis Đậu thở phào. Thằng gồ ghề này không phải nhân viên công quyền. Elvis Đậu đỡ lo bị vu vạ, và hiểu nhầm vì trùng tên. Cậu bắt đầu ba hoa:

- Người ta nhờ bạn kiếm Elvis Đậu à?
- Phải.
- Làm chi.
- Báo tin mừng cho nó.
- Tin gì?
- Tôi chỉ nói với Elvis Đậu.

Elvis Đậu hồ to. Cậu giả dò... khôì hài:

- Elvis Đậu! Hừ đậu đỏ, đậu đen hay đậu xanh?

Đoàn Dự nói:

- Đậu thi sĩ trong thi văn đoàn Tàu Vị Iêu.

Elvis Đậu muốn hét lớn: Tôi là Elvis Đậu đây, bạn vàng ơi! Vì đề cao cảnh giác, tôi đánh lạc lời bạn đó. Nhưng Elvis Đậu bỗng sợ nổi sợ thứ hai: Nhớ "con bé thất băng đô tím" thuê thằng gồ ghề tới hỏi tội mình thì chết. Ít ra cũng vỡ mặt! Nhà thơ, nhà văn là những kẻ uy vũ vất năng khuất. Nhà văn, lịch sử văn học cổ kim Đông Tây đã chứng minh, từng chống đối cả một chế độ độc tài, phát xít, song đã chối phăng khi bị một gã to con đứng trước mặt mình hỏi mình có phải là mình. Elvis Đậu khôn khéo dò dẫm:

- Bạn làm ở sở nào?
- Tôi còn mài đũng quần trên ghế nhà trường.
- Trường nào thế?
- Đại học Văn Khoa.

Elvis Đậu chắc dạ, tự giới thiệu:

- Tôi là thi sĩ Thai Đề, trước cũng theo đuổi đen sách, sau chán lối học từ chương, xoay làm thơ. Bạn rảnh không?

Đoàn Dự gật đầu:

- Rảnh. Tôi định kiếm thi sĩ Elvis Đậu báo chút tin cần, sau đó làm quen với anh ta.

Elvis Đậu vui vẻ:

- Bạn có thể tấp vô... tề xá ngồi hút điếu thuốc lá, bàn chuyện thơ thần chẳng?

Đoàn Dự cười:

- Rất hân hạnh.

Đoàn Dự theo Elvis Đậu vào nhà. Cậu chưa kịp ngồi xuống ghế đã nói:

- Tên tôi là Đoàn Dự.

Elvis Đậu rót nước trà mời Đoàn Dự. Câu chuyện văn nghệ mở máy.

- Bạn Đoàn Dự, bạn khoái làm thơ không?

- Khoái chứ. Tôi ham trúng giải thi ca, bạn ạ! Tôi ái mộ những người hoa tay nở đầy mười ngón tay như Elvis Đậu. Bạn quen Elvis Đậu không?

- Ô, Elvis Đậu, thi sĩ thế kỷ thứ bao nhiêu vậy cà? Hẳn nó thuộc thế hệ thi sĩ thế kỷ thứ mười bảy. Nết thế, tôi chưa biết. Tôi chỉ được may mắn giao du với các thi sĩ Trần Đồng Vọng, Lý Con Sáo, Mây Biên Ải...

- Này bạn thi sĩ Thai Đề, bạn đã gửi thơ đi dự thi chưa?

- Dự thi thơ à? Không bao giờ. Đưa thơ của mình cho người khác chấm điểm là công nhận họ hay hơn mình. Không, thơ tôi hay nhất thiên hạ, tôi không thèm dự thi.

- Thơ bạn ăn nổi thơ Elvis Đậu chẳng?

- Elvis Đậu, Elvis Đậu, tên vô danh tiểu tốt đó bạn nhắc nó làm gì. Tại sao bạn phục Elvis Đậu thế?

- Tôi được nghe nói nhiều về nó.

- Ai nói?

- Giới nữ sinh.

- Tôi xin tiết lộ với bạn một điều: Elvis Đậu là môn đệ của tôi. Nó thuổng thơ của tôi đem koe âm ỹ. Do đó, các cô nữ sinh nhẹ dạ mê thơ nó. Tôi khai trừ nó rồi. Nó phản tôi.

Đoàn Dự bèn sợ quá. Thì ra thi sĩ Thai Đề sư phụ của thi sĩ Elvis Đậu, người mà cậu đang được hân hạnh bàn chuyện thơ thần, là Ngũ Hành Sơn, là Thất Sơn vĩ đại hơn Thái Sơn. Đoàn Dự bèn rút một điếu thuốc lá Bastos de luxe. Elvis Đậu quẹt diêm cho Đoàn Dự mời. Lần đầu tiên Đoàn Dự hút thuốc. Cậu vừa hít khói vô miệng đã ho sặc sụa. Ho chảy nước mũi. Elvis Đậu gật gù. Hừ, tưởng thằng này gồ ghề, ai dè nó ọp ẹp quá. Nó ái mộ... Elvis Đậu. Sinh viên Văn khoa à? Nhờ anh tí, anh rất nên gia nhập thi văn đoàn Tầu Vĩ Liễu. Elvis Đậu vỗ vai Đoàn Dự:

- Đoàn lão đệ.

Đoàn Dự vội dập điếu thuốc.

- Lão đệ phải qua nhiều giai đoạn thuốc lá đầu lọc, thuốc thơm không đầu lọc rồi mới thưởng thức nổi Bastos de luxe.

Elvis Đậu ba hoa:

- Như thơ, chẳng hạn. Thuở đầu, tôi làm thơ tình rồi qua thơ dân tộc. Bây giờ, tôi làm thơ triết lý bao gồm cả khoa học huyền bí lẫn định mệnh con người.

Elvis Đậu cao hứng đọc bài Lục bát không tên. Hai câu kết "Tình người sao lắm bon chen, Tình mình nhất định đậu đen nấu đường" khiến Đoàn Dự cười hình hích.

- Tại sao bạn cười? Đậu đen nấu đường là hình ảnh dân tộc cao quý. Đậu đen nấu đường mía Quảng Ngãi, Hiệp Hoà sẽ cho những bát chè ngọt tình quê hương. Hơn thế nữa, nó còn biểu tượng nổi bật công của xã hội, đòi hỏi văn nghệ dân thân, biến gánh chè đậu đen của mẹ Việt Nam thành snack-bar phong phú Coca Cola. Cái sứ mạng của nền văn nghệ dân thân là tư bản hoá lao động vô sản.

Đoàn Dự tròn xoe mắt. Elvis Đậu múa môi:

- Tuy vậy, tôi đã chán dần thân, chán viễn mơ, chán phù phiếm. Tôi quyết mần thơ triết học. BẠN nghe đỡ một bài nhé!

Elvis Đậu ngâm thơ:

Tha nhân xách giỏ cầm dù
Hỏi thăm tiệm thức mịt mù nơi nao
Hình nhi thượng đáp tào lao
Cứ qua tâm thức là vào hiện sinh
Cái này hành trạng linh tinh
Bắt xù Descartes đứng rình Newton
Mông lung tẩu khúc mông lung
Vận hành cơ thể tự nhằm tương quan
Hậu trường văn tự gian nan
Hỡi ơi minh trí đã sang mê cuồng

Đoàn Dự thộn mặt ra, Elvis Đậu cười khẩy:

- Tôi cũng chán luôn thơ triết lý tối mò có tính cánh lờ bợ.

Đoàn Dự hỏi:

- Hiện giờ bạn theo trường phái nào?

Elvis Đậu khơi khơi đáp:

- Tôi theo trường phái của tôi: Khoa học huyền bí, định mệnh con người và thú rừng, thú nhả, chim muông, giun dế, cào cào, châu chấu, ếch nhái biến thành con số. Thơ là gì? Là sự biến ảo khôn lường. Thơ chỉ huy đời sống, quyết định số phận đời ta. Bạn biết tại sao Hạng Vũ tiêu sự nghiệp chẳng? Đâu phải vì tài ba của anh đình trưởng hạng bát Lư Bang và bọn Tiêu Hà, Tào Tham, Hàn Tín. Hạng Vũ chết ở Ô Giang chính tại bài thơ nhỏ bé của Trương Lương.

Chương 3

Đoàn Dự không ngờ thơ khiếp đảm đến thế. Cậu phục thi sĩ Thai Đề (biệt hiệu bất ngờ của Elvis Đậu) sát đất. Y hết chú học trò lớp mười hai đọc những áng văn lớn nhón danh từ triết học của những anh suốt đời mộng viết văn đơn giản, trong sáng nhưng không viết nổi đánh đồng vai con chó sói chề nhô xanh và chơi triết lý tối mò trong văn chương. Câu chuyện đang diễn ra sôi nổi, bỗng đồng hồ điểm mười một tiếng bính boong. Elvis Đậu cười xã giao:

- Tôi có cái hẹn. Đoàn lão đệ ạ, chúng ta sẽ thảo luận chuyện thơ vào một buổi đẹp trời khác, lão đệ hãy tới đây. Lão đệ đừng ngại vì lão đệ cùng ta đã trở thành tri kỷ. Ta là Nguyễn Khuyển, lão đệ là Dương Khê. Giờ tạm biệt đã nghe. Chúng ta chia tay nhau.

Elvis Đậu tiễn Đoàn Dự ra tận đầu hẻm Hoàng Hôn. Rồi trở lại, lấy con thiết mã Honda vọt lẹ. Cậu tới cổng trường Chu Chỉ Nhược, ghéch xe bên lề, âm thầm đọc kinh tình yêu... "đơn phương". Trong khi ấy Đoàn Dự, trên đường về, suy nghĩ khá nhiều. Cậu ngưỡng mộ. Thai đề. Quả thật, Thai Đề là một thiên tài thi ca, gã nông cuồng, thi sĩ của những thi sĩ Tản Đà, Cao Bá Quát, Bùi Giáng, Timbaud, Verlaine, Beaudelaire cộng lại. Cậu thấy Elvis Đậu quá tầm thường. Và cậu muốn Elvis Đậu sa bẫy của Nghịch Nữ.

Chu Chỉ Nhược dừng xe trước cổng. Cô vươn tay bấm nút chuông điện. Hoàng Dung và các bạn chờ cô lâu quá rủ nhau đi bơi. Còn mỗi Đoàn Dự ở nhà. Từ hôm Đoàn Dự gọt đầu nhẫn thín, cậu chưa hề giáp mặt Chu Chỉ Nhược. Cậu cố tình tránh luôn đôi mắt tò mò của Hoàng Dung. Suốt ngày cậu nằm lì trên gác. Rồi khỏi phòng riêng, cậu đội mũ sùm xụp. Cậu muốn dành sự ngạc nhiên cho riêng Chu Chỉ Nhược. Nghe chuông reo, Đoàn Dự bước tới cửa sổ ngó xuống. Chi. Hai đang mở cổng. Và Chu Chỉ Nhược dắt xe vào sân. Đoàn Dự xôn xao, nôn nóng. Cậu vừa mừng vừa lo. Cơ hội đã đến với cậu. Từ vi báo ngày đoán: Hôm nay gặp người khác phái, tin vui báo hiệu, có thể mở cửa trái tim để chim xanh ái tình vô.

Đoàn Dự phóng xuống nhà. Chu Chỉ Nhược gật đầu chào cậu. Với một nụ cười. Đoàn Dự tưởng mình đang khát được uống ly cam vắt lạnh mát.

- Nhỏ Dung đâu anh?

Ôi, tiếng "anh" dịu dàng, ngon ngọt. Cơ hồ ly chanh đường trong nhạc khúc "Trả lại em yêu" của Phạm Duy.

- Nhỏ Dung, há?

- Dạ.

- Nó biến rồi. Nó hẹn cô?

- Vâng.

Em "vâng dạ" ngoan ngoan quá ta. Đoàn Dự bị cảm khái. Bất giác, cậu nhớ thi sĩ Thai Đề và làm thơ nhảm:

Bảo vâng, gọi dạ em ơi

Vâng lời sau trước em thời chó quên

Nghe anh mắt nhớ chùi ghèn

Tay không mụn ghẻ mới nên người tình

- Nó đi đâu?

Đoàn Dự giật mình. Cậu đánh rơi hết thơ.

Cậu vội đáp:

- Nó đi bơi.

- Với ai?

Nhỏ Chu Chỉ Nhược bắt đầu "mất dạy" rồi. Cô bắt nạt Đoàn Dự ra mặt. Cô xánh mé quá trời. Đoàn Dự bình tĩnh. Hãy bình tĩnh và kiên nhẫn kéo con chuồn chuồn bay biến.

- Một lũ.

Cậu gọi chuyện:

- Xe Honda ngon chứ?

Chu Chỉ Nhược tặng cậu trái ớt:

- Xe ăn được à?

Đoàn Dự đấm ngực nhận lỗi:

- Quên, xe chạy ngon lành chứ? Có cần lau bu dzy không?

- Không.

- Điều chỉnh thắng?

- Không

- Dây "sên"?

- Không.

- Bơm bánh?

- Không

- Tra dầu?

- Không

Đoàn Dự giả dờ đưa tay gãi mũi! Chu Chỉ Nhược bót nhãn nhó. Cô nhìn mũi của Đoàn Dự bằng đôi mắt hóm hỉnh. Nhưng Đoàn Dự không thể biết sự hóm hỉnh của Chu Chỉ Nhược. Cậu đã mù. "All who love are blind". Mọi người mà dính vào bệnh yêu đều mù hết trơn. Vì mù, Đoàn Dự bèn ngớ ngẩn lật cái mũi ra. Chu Chỉ Nhược cười khúc khích, cười văng cả nước miếng. Con gái cười kiêu này thì vô duyên hết sảy. Riêng Đoàn Dự thấy có duyên.

- Cười gì?

-Đầu anh.

- Giống Yul Byner chứ?

- Giống ông sư.

- Cô bảo cô mê đầu ông sư thôi?

- Mê đầu ông sư chứ đâu mê đầu trọc của anh. Anh nghe em xúi dại anh gọt tóc, hả?

Đoàn Dự buồn bã. Cậu chợt nhớ ông phó hủi. Và cậu ngạo nghễ xoa cả hai bàn tay lên đầu.

- Cô tưởng cô dụ khị tôi gọt tóc à? Còn khuya. Tôi gọt tóc không bao giờ vì cô hết.

Chu Chỉ Nhược vênh váo:

- Vì đậu phụ tường tàu chẳng?

Đoàn Dự lắc đầu trọc:

- Vì quê hương, dân tộc, tôi gọt đầu để phản đối những cảnh khổ sở. khốn cùng trên trái đất tròn hai đầu hơi dẹt này. Tại sao con chó có gia phả? Người ta đăng báo bán chó, kèm theo lý lịch bố mẹ, ông bà nội ngoại nó mà nhiều em nhỏ nạn nhân chiến cuộc lớn lên chẳng biết bố mẹ, ông bà mình là ai? Bọn bán chó, mua chó với giá một vài trăm ngàn một con đã cười trên nỗi khốn khó của dân tộc quê hương tôi. Tôi phản đối chúng. Đoàn Dự nói xong, quay gót.

- Cô đi tìm bọn lỏi Hoàng Dung mà bơi lội, đùa bỡn. Còn tôi, rất tiếc, tôi sắp đi thăm một cô nhi viện.

Chu Chỉ Nhược hết dám cười. Cô gọi giật:

- Anh Dự!

Và cô chụp lấy cánh tay Đoàn Dự. Người yêu nhân loại Đoàn Dự đang cứng như đá bỗng hoá thành bùn. Cậu hỏi:

- Cô muốn nói thêm?

- Dạ.

- Nói lẹ đi!

- Em khoái anh o bế mái tóc Híp pi.

- Con toan dụ khị tôi để cười?

Chu Chỉ Nhược cười tình. Bao Tự cười tình. U Vương ngẩn ngơ. Anh vua mê gái cóc cần chư hầu, cóc cần sự nghiệp mở nước mấy trăm năm của nhà Châu. Anh châm lửa đốt phong hỏa đài. Lĩnh cứu hỏa Tề, Ngô, Trịnh, Vệ, Tần phóng xe, bóp còi loạn xạ ngẫu, kéo tới. Đồng thời, năm sư đoàn xung kích Ba Tàu cổ điển xiết chặt vòng vây, tướng phen này bọn Khuyển Nhung nạp mạng ráo trọi. Nhưng cái sự hăng say "liều mình cứu chúa" của chư hầu đã tự lại thành một cục quê to tướng. Bao Tự ngắm cục quê đó, cười hình hích. Cười xong thì ngó U Vương cười tình. Và U Vương tiêu tưng, để lại cho văn học ta một

diễn tích ấy một cách lảng xẹt. Đoàn Dự đang ngắc ngờ vì vụ cười tình của Chu Chỉ Nhược. Cậu đổi thái độ, giọng nói như chim hót:

- Cô cười cái đầu ông sư của tôi?
- Không, em cười anh.
- Tôi ngộ nghệ?
- Không
- Tôi khờ khạo?
- Không
- Tôi đáng ghét?
- Không
- Vậy tôi giống con giáp nào trong mười hai con giáp?
- Anh giống Yul Bryner.
- Cô đưa tôi đi tàu bay giấy?
- Anh dễ thương thấy mồ, anh Đoàn Dự ơi. May mắn cho ai yêu anh.
- Ai yêu tôi?
- Em chỉ nói ai yêu anh thôi. Ai yêu anh.

Ai yêu tôi? Tiếng Anh ai viết là i đọc là ai nghĩa là tôi còn nghĩa là em cũng nghĩa là tao. Một người con gái nói "Ai yêu anh", cô muốn nói "Em yêu anh, i love you". Đoàn Dự sung sướng quá, cậu lặp lại:

- Ai yêu tôi?
- Vâng, ai yêu anh.
- Ai yêu tôi thật hả, ai?
- Dạ ai yêu anh.
- Ai khoái tôi o bế mái tóc Hip pi?
- Em
- Em là ai?
- Dạ em là em.

Đoàn Dự mở đại nhạc hội trong trái tim. Cậu ném một viên đá dỏ dẫm xuống mặt hồ điên đảo của lòng Chu Chỉ Nhược:

- Rất tiếc.
- Tiếc gì?

- Tôi đã gọt đầu với sức mạnh cao cả. Giá cô nói trước, nay tôi sắp có mái tóc Hip pi rồi.

Chu Chỉ Nhược khôn lỏi vào hạng Thiên Sơn Đồn Mụ. Cô đương cạy sinh tử phù vô máu Đoàn Dự mà cậu không hay sự tình. Cô gợi ý:

- Anh nuôi tóc Hip pi rồi anh tập hát nhạc Yéyé, thành lập bộ tam ca, con gái sẽ lẫn xả bám chân anh, anh gạt đi chẳng hết.

Đoàn Dự chán nản:

- Cô mê thằng Elvis Đậu rồi. Thôi, cô đi chỗ khác chơi. Tôi biết cô mê Elvis Đậu, Nhưng đời này còn người cự phách gấp ngàn lần Elvis Đậu.

Chu Chỉ Nhược cười ré:

- Em mê Elvis Đậu? Ồi giờ ơi, em mà mê thằng Elvis Đậu? Tại sao anh biết?

- Cô hện gặp nó. Tôi đọc lén thư nó? Cô đã thất bãng đô tím "xi nhan" cho nó hiểu cô mê nó. Cho cô hay, ở hẻm Hoàng Hôn chỉ có thằng Đỗ sửa xe gắn máy, cóc có Đậu đen, Đậu vàng, Đậu xanh, Đậu đỏ, Elvis Đậu, tên khốn kiếp, thằng phản bội sư phụ đưa ăn cắp thơ của thi sĩ triết gia mà tôi kính phục.

Chu Chỉ Nhược ngạc nhiên:

- Anh nắm hết lý lịch Elvis Đậu à?

Đoàn Dự vênh vang:

- Chứ sao! Cô mê thằng đạo văn, một kẻ ưa lòe bịp. Tôi sẽ vạch mặt nó.

Chu Chỉ Nhược ranh mãnh hỏi:

- Để làm gì?

Đoàn Dự nhún vai:

- Để chơi.

- Anh ghen, hả?

- Cô nói gì?

- Anh ghen.

- Tôi thèm ghen với Elvis Đậu ư? Hơ hơ, cô mê nó và cô tưởng tôi mê cô à?

Chu Chỉ Nhược quăm mắt:

- Anh nói tầm bậy.

Đoàn Dự quất mắt trả đũa:

- Tôi nói tầm bậy cái gì?

- Anh bảo anh mê em?

- Tôi mê cô à? Lạ nhỉ, tôi mà mê cô! Tôi không mê ai.

Chu Chỉ Nhược cười khẩy:

- Anh giữ lời nhé!

Đoàn Dự bối rối. Cậu thấy hổ quá. Luôn luôn Đoàn Dự bị hổ. Đã hổ, cho hổ một lèo. Cậu gục gặc:

- Giữ là cái chắc. Tôi hứa sẽ đánh vỡ mũi thẳng Elvis Đậu, Nó lảng vảng... hẹn hò, tôi xua chó cắn.

Chu Chỉ Nhược sáng rực đôi mắt:

- Em hẹn với Elvis Đậu rồi, anh ạ!

Đoàn Dự nắm chặt nắm đấm:

- Kệ cô.

- Em đã viết thư phúc đáp Elvis Đậu.

- Kệ cô. Hề nó vác cái bản mặt Híp pi tới đây, bốn phận của tôi là "làm đẹp thành phố". Cô nên đi bơi cho tiện sổ sách.

- Còn anh?

- Tôi đi viếng một viện cô nhi!

Đoàn Dự "giã" Chu Chỉ Nhược lên gác. Cậu không đi viếng cô nhi viện. Sức mấy cậu đi. Cậu nằm lăn trên giường, ức Elvis Đậu muốn... chảy máu cam. Cậu trách cậu ngu ngơ, khờ khạo, Hừ, yêu nàng, ta cứ nói đại yêu nàng, khó khăn gì mà đành câm miệng và chối bai bãi. Đoàn Dự ơi, mi không thể địch nổi Elvis Đậu. Mi nên làm thơ thất tình, rồi, sau đó, thất thời, thất chí và thất nghiệp. Đoàn Dự vùng dậy. Cậu cương quyết làm thơ. Xê ra cho Đoàn Dự sáng tác thi ca.

Hội thảo mùa hè thường diễn ra ở dưới gốc cây khế. Mùa hè, khế có vị ngọt ngào, nhơn nhớt, chua chua chứ không vô vị như hương khế mùa mưa. Khế mùa mưa giống rau diếp, ăn lạt nhách, chán phê. Mùa hè me cũng chín. Thỉnh thoảng, gió ào tới rung cành lá, me rơi lộp bộp xuống xi măng, các Nghịch Nữ cho hội thảo nghỉ giải lao năm phút, nhặt me nhấm nhá. Mặt mũi Nghịch Nữ nhăn nhó một cách thích thú. Tuy vậy, trông các cô nường vẫn tựa tựa khỉ sở thú! Chiều nay, đề tài hội thảo là "Cách đương đầu Elvis Đậu nếu hấn can đảm đi tìm tình yêu". Nghịch Nữ vừa ngón khế chấm muối vừa phát ngôn. Chu Chỉ Nhược hơi hơi lo lắng. Chẳng phải cô sợ diện đối diện ông chỉ huy văn đoàn Tàu Vị Liễu. Mà sợ con thiết mã Honda của cô nằm kia, đập máy mờ người mới nỏ. Hôm nọ, cô chọc Đoàn Dự khiến Đoàn Dự nổi giận. Cô đến, gọi ới ới làm lành nhưng Đoàn Dự lờ đi. Cậu bịt tai, Cậu cười thầm. Cậu khoái... đơn phương: "Lát nữa, em dắt xe tới gốc cây bên đường, em đứng tên chân đợi ba cái thằng nhóc kiểm bệnh xe của em, nó chém em vài bốp em sẽ hiểu ta giận em là một tai họa lớn cho em".

- Ê, mày hẹn Elvis Đậu mấy giờ?

Triệu Minh hỏi và Hoàng Dung đáp:

- Bốn giờ.

Vương Ngọc Yến nhắc bạn:

- Nhớ tấn công từ từ kéo Elvis Đậu té nhào nghe, Chu Chỉ Nhược.

Chu Chỉ Nhược rầu rĩ:

- Cần chữa cái xe ngon lành đã. Tao lo xe, hết muốn đùa bỡn con nhà Elvis Đậu.

Hân Ly nói:

- Bắt con Dung mời "thiên tài" Đoàn Dự.

Chu Chỉ Nhược thở dài:

- Anh ấy ghét tao rồi.

Vương Ngọc Yến cười khanh khách:

- Ông Dự có đào rồi chẳng? Mày thua cuộc hả, Chu Chỉ Nhược?

Chu Chỉ Nhược bĩu môi:

- Xì, vô duyên vừa thôi chứ. Tao mê anh ấy bao giờ? Tao biết có đứa mê anh ấy.

Hân Ly ngỡ mình bị ám chỉ, thanh minh nhặng xì ngầu:

- Ai mê? Ai, mày giới thiệu với tao đi, Chu Chỉ Nhược. Tao muốn biết mặt mũi kẻ "diễm phúc" đó. Đứa nào mê ông Đoàn Dự trọc đầu dơ tay lên!

Hoàng Dung bênh anh:

- Anh ấy cũng đáng mê chứ bộ?

Vương Ngọc Yến gật đầu:

- Đúng. Hiềm một nỗi anh ấy cù lẩn lửa.

Triệu Minh thêm:

- Và to xác như đồ vật.

Hân Ly tiếp:

- Mới lại anh ấy lằm lằm lý lý, khiếp bỏ xừ đi ấy! Anh Đoàn Dự mà gia nhập Gia Đình Con Kiến, bôi mỡ bóng nhảy thân thể, giống các hạch thịt trên tivi, biểu diễn vai u thịt bắp thì nhất nước. Hê hê, tại sao anh ấy gọt tóc nhẵn thín vậy cả?

Chu Chỉ Nhược nín thinh. Hân Ly búng ngón tay cái tách:

- À, ông ấy muốn khoe đầu không có sẹo. Thuở nhỏ, ngài Đoàn Dự không bị tróc đầu!

Chương 4

Nghịch Nữ cười hinh hích. Đoàn Dự chẳng rõ sự tình. Cậu nằm bất động trên giường như một con trăn bụng đã chứa no mồi. Nếu Đoàn Dự nghe lén các Nghịch Nữ lạc đề hội thảo, đang nói về Elvis Đậu bèn chìa dao găm đúng cạnh sườn Đoàn Dự, cậu sẽ điên lên.

Để sẽ trở thành một thi sĩ triết lý, một văn sĩ triết lý hay một kẻ thù hận con gái vì bị con gái chế diễu. Biết đâu, Đoàn Dự sẽ không nổi tiếng lẫy lừng nhờ những pho văn, pho thơ tối mò mà mất tiền mua sách đọc, người ta phải liệng sách đi. Dĩ nhiên, khi đó, Đoàn Dự sẽ miệt thị độc giả ngu dốt không đủ "kiến thức" thưởng ngoạn văn tài, thi tài cao xa và bí hiểm của chàng. Văn chương sáng giá là văn chương không gây xúc động. Văn chương sáng giá, bắt buộc, là văn chương trở như đá, vững như đồng. Nó là con đường đá củ đậu lổn nhổn mà độc giả là chiếc xe ngựa lóc cóc đi lên. Chính thứ văn chương này mới bò vào văn học sử tựa con lươn chui vào cái lỗ của nó. Nếu văn chương mở nhiều đầu ngoặc đơn, chú thích bằng tiếng Tây, tiếng Mỹ hay dẫn chứng đông đầy sách vở cổ kim Đông Tây dưới mỗi trang thì văn chương ấy là văn chương phi thường, văn chương "đời đời thấp sáng quê hương" cơ hồ văn chương của bốn mươi năm vì sao trong tuyển tập vĩ đại "Những truyện ngắn hay nhất của quê hương ta". Rất tiếc, Đoàn Dự không có động cơ thúc đẩy làm văn chương, nghĩa là cậu đã không nghe lên Nghịch Nữ đem mình ra mổ xẻ mà vui cười.

Hoàng Dung nghiêm nghị:

- Thôi, chúng mày vuốt mặt nên nể mũi một ly ông lão chứ. Dẫu sao, anh ấy cũng là anh tao.

Hân Ly vác "nội quy" Nghịch Nữ dơ trước mặt Hoàng Dung:

- "Nội quy" là pháp luật của chúng ta. Pháp bất vị thân. Chúng ta đã đồng ý biến lũ con trai thành bọn hề ngớ ngẩn, bất cứ anh con trai nào chúng ta cũng được phép lột bịch hoá, dù là anh mày hay anh tao.

Vương Ngọc Yến:

- Đồng ý.

Triệu Minh:

- Đoàn Dự sẽ chịu chung số phận với Elvis Đậu!

Chu Chỉ Nhược:

- Nhưng anh ấy có tán gái đâu? Anh ấy có tán đũa nào trong bọn mình đâu? Anh ấy là người tốt. Chúng ta chỉ bắt tội những đũa theo chúng ta, gây trở ngại lưu thông và bu đầy công trường rình cơ hội gửi thư tình thôi.

Hân Ly xía xối:

- Á à nàng bệnh vực chàng.

Chu Chỉ Nhược dợm giọng:

- Mày nói gì?

Triệu Minh can khéo:

- Elvis Đậu sắp tới. Bộ hai đũa muốn phân tán công lực chăng? Nhớ rằng Elvis Đậu là tay lão luyện võ nghệ. Nó tinh thông thập bát môn.

Chu Chỉ Nhược cười cầu hoà:

- Chúng mày giải quyết giùm tao cái xe.

Hoàng Dung nói:

- Còn sớm. Tao và con Nhược lên năn nì anh ấy.

Chu Chỉ Nhược nhìn Hân Ly:

- Nhờ con Ly kéo nó nghỉ ngơi tầm bảy.

Hân Ly bằng lòng. Thế là phái đoàn cầu viện kỹ thuật do cô Hoàng Dung, cô Hân Ly, lễ mễ vô nhà, lên gác đập cửa phòng Đoàn Dự. Nhà kỳ tài sửa xe gần mấy phút tỉnh nhân sự. Cậu không thích nhìn ai, đi đâu, khi mái tóc của cậu còn nhăn nhó. Cậu chán ghét bọn tóc mất dạy. Lúc mình mong nó đừng dài thì nó mọc nhanh làm ngứa ngáy tai mình, bắt mình phải húi lẹ. Lúc mình mong nó dài nó tro tro y hệt rừng bị khai quang. Cậu giận cậu nông nổi, cậu khinh bỉ cậu đại gái. Con gái, không nên tin chúng. Con gái chuyên môn xúi dại. Đắc Kỷ xúi dại Tru. Vương khiến Trụ vương mất nước. Bao Tự xúi dại Châu vương khiến Châu vương mất nước. Chu Chỉ Nhược xúi dại ta khiến ta mất tóc. Mái tóc là góc con người. Ta đã mất đi một góc con người vì lời mật ong tẩm độc được của đứa con gái cắc kè, đứa con gái kỳ nhông, đứa con gái kỳ đà! Đoàn Dự buồn bã, cậu không biết xử dụng phương pháp nào để phục hồi mái tóc. Mấy năm trước, các báo quảng cáo món thuốc mọc râu, mọc tóc "bôi đâu mọc đấy", nay tìm hoài ở mục "rao vặt" chẳng thấy. Chắc môn thuốc gia truyền này đã thất truyền hoặc cái tên chế môn thuốc này đã nằm ở khám Chí Hoà vì tôi chê thuốc mọc tóc láo lếu của hần. Đoàn Dự mải mê "suy tư" về cái đầu nhăn nhó. Thi sĩ triết gia Thai Đề đã viết: "Cứ qua tâm thức là vào hiện sinh". Cậu suy tư từ đỉnh đầu. Vậy có thể làm dáng triết lý bằng cách viết: "Cứ qua cái tóc là vào cái tai". Ôi, thủa nào cái tóc mới có để nó bò vào cái tai?

- Anh Đoàn Dự!

Đoàn Dự khề khà hỏi:

- Đứa khỉ gió nào đó?

Hoàng Dung đáp:

- Em đây.

Đoàn Dự lăm nhăm:

- Mày phá tan sự yên lặng của tao. Mày đắp ụ ngăn cản một "hành trạng" đương tiền tới "viễn đích". Tao đâu đã "huỷ diệt". Tao đưa tay tao gãi đầu, tao thấy đỡ ngứa, vậy là tao "hiện hữu". Bàn tay "hiện hữu" ra sao mày biết chứ?

Hoàng Dung phì cười:

- Anh diễn trò gì thế?

Đoàn Dự gất um:

- Tao diễn tro khi!

- Anh mở cửa cho em vào được không? Có cả nhỏ bạn của em nữa.

- Bước

- Anh điên à?
- Tao sắp điên.
- Em lạy anh. Anh cứu nhỏ Chu Chỉ Nhược một phen.
- Cứu ư?

Đoàn Dự vụt ngồi dậy. Cậu mỉm cười sung sướng. Cậu xoa cái đầu trọc lóc:

- Nó bị ai bắt nạt?

Hoàng Dung phìa:

- Elvis Đậu, Anh ạ, nó còn cách nhà mình hai cây số thôi. Nó mà tới, nó sẽ hỏi tội nhỏ Nhược. Anh phải cứu con bé. Nó nhờ em van nài anh.

Elvis Đậu, thằng đạo sĩ thi ca, tên phản bội sư phụ, cậu Đoàn Dự đã hứa với cô Chu Chỉ Nhược rằng cậu sẽ đánh vỡ mặt nó nếu nó tới đây vì bất cứ lý do nào. Cậu gật gù: Đâu phải tại con kỳ nhông Chu Chỉ Nhược mà ta sẽ đánh chảy máu cam Elvis Đậu. Ta nhân danh tình bạn, ta nhân danh thi sĩ hạng nặng Thai Đề mà đánh Elvis Đậu. Nếu ta không quen Thai Đề, ta mặc kệ tội bay đốỉ phó với Elvis Đậu.

- Tại sao Elvis Đậu hỏi tội Chu Chỉ Nhược?

- Nó chơi xỏ Elvis Đậu, anh ạ! Nó giả đồ viết thư hẹn Elvis Đậu để trêu anh. Ai ngờ Elvis Đậu tới thật. Tình báo của bọn em cho tin tức. Tội em bối rối quá xá.

A, nàng giả đồ hẹn Elvis Đậu, Đoàn Dự cảm khái dạt dào. Nhưng cậu sợ bị hổ, Cậu ồm ờ nói:

- Thầy kệ thằng Elvis Đậu.

Hân Ly biểu diễn tài nghệ dụ dỗ:

- Em biết lý do anh không cảm cứu con nhỏ Chu Chỉ Nhược. Anh sợ chúng em cười cái đầu trọc của anh chứ gì! Anh đừng lo, chúng em chiêm ngưỡng anh, chiêm ngưỡng Yul Bryner Đoàn Dự. Nếu anh chán ngán cảnh đầu trọc, em sẽ mách anh một tên thuốc.

Đoàn Dự được gãi đúng chỗ ngứa, mừng quýnh:

- Thuốc gì?

Hân Ly nháy Hoàng Dung, thăm thì "cá cắn câu rồi". Cô nàng ồm ờ:

- Thuốc mua ở "phạc ma xi"

- Đọc nghe coi.

- Anh hứa giúp chúng em một điều đã.

- Đuổi cổ tên Elvis Đậu?

- Không cần nữa. Anh xuống sửa giùm cái Honda của Chu Chỉ Nhược. Còn Elvis Đậu, chúng em sẽ hạ nó.

Đoàn Dự quyết định ngay:

- Khởi cần vô phòng, xuống trước đi rồi tôi sẽ xuống sửa xe giùm. Hề bịa tên thuốc sẽ biết tay tôi!

Phái đoàn cầu viện kỹ thuật đã thành công. Chu Chi Nhược hoan hỉ nhất. Nghịch Nữ tiếp tục thảo luận về cái lưới sửa soạn chụp kín con cá khờ khạo, ngu dốt, Elvis Đậu.

Thi sĩ Elvis Đậu tới điểm hẹn tình yêu bằng xe nhân dân. Nghĩa là chàng bắt một đường ô tô buýt. Chàng ngó số nhà muốn lời con người. Chàng tính toán rất kỹ. Và chàng nhảy xuống trạm cách nhà nàng vài trăm thước. Elvis Đậu đóng vai hoàng tử đi săn trong truyện cổ tích. Chàng huýt sáo gió. Cứ như Elvis Phương thổi bài "Vết thù trên lưng ngựa hoang" ấy. Chàng khê hát:

*Ta đi săn bắn tới đây.
Ta thấy ai nhằm gốc cây
Lá vàng hết rồi
Chúa xuân nay đã về
Chim ca hát mừng
Vang trong núi rừng...*

Elvis Đậu tưởng tượng con bé thất băng đô màu tím là công chúa ngủ trong rừng. La belle au bois dormant. Chàng lăm bằm tí ti Tây cùi cho ra vẻ văn nghệ La Pagode, văn nghệ Givral! Cái "manie" của một vài anh văn nghệ La Pagode là thích dẫn chứng hàng lô sách ngoại quốc trong bài viết và tự dịch tiếng Tây trong ngoặc kép những danh từ mấy anh ngại đọc giả cóc hiểu nổi. Thí dụ, anh ta xài câu "truyện ngắn là một bài toán nhỏ về bút pháp" y rằng có một sự mờ ngoặc đơn (exercice de style) để cho Tây cùi nó biết "exercice de style" là "bài toán về bút pháp" chứ không phải "bài tập" về bút pháp! Do đó, văn chương của mấy anh hề viết được số chữ đo vừa hai bàn tay thì y rằng có một bàn tay đầy tiếng Tây. Cái thứ văn chương này dùng bịp bọn văn nghệ trẻ ở các thi văn đoàn, bút nhóm coi bộ khá. Nhưng thực chất của nó là đồ bỏ. Dầu nó được "bóc xê la bút" rằng nó "đời đời chiếu sáng trời đêm, đời đời làm hùng vĩ quê hương", nó vẫn cứ vất đi. Bởi tự nó, đứng riêng rẽ, đứng không dựa quanh những vì sao, nó chả là cái thứ gì hết trội.

Elvis Đậu lại cứ tưởng cái nền văn chương ư xỏ Tây trong hai ngoặc kép là văn chương hàng đầu. Do đó, chàng lầy mốt. Chàng cũng khoe nặng cái sự khoái xỏ Tây cùi của chàng là cái "manie"! Elvis Đậu sẽ rất dễ thương nếu thơ chàng gói kín tình tự dân tộc. "Tình mình nhất định đậu đen nấu đường". Ôi, tình của chúng ta, tình của quê hương ta, dân tộc ta, muôn thuở ngọt và bổ như đậu đen nấu đường! Đậu đen nấu đường, bỏ tủ lạnh (ồ tủ lạnh sẽ lai Mỹ, lai Tây, lai Nhật, quan niệm văn nghệ lai phải đánh gục), nhỏ giọt dầu thơm mà húp vào mùa hè thì tuyệt cú mèo. Nó giúp con người... nhuận trường. Nó tiêu diệt bệnh táo bón. Hoan hô văn nghệ đậu đen nấu đường. Tiếc giùm nhà văn nghệ. Elvis Đậu là chàng sợ hãi trước "bạo lực", chàng chối bỏ bút hiệu Elvis Đậu để nhận một bút hiệu Thai Đề với khuynh hướng thi ca triết lý và khiếp đảm hơn cả triết lý. Hy vọng cái bút hiệu Thai Đề chỉ là bút hiệu tâm phào. Và Elvis Đậu mãi mãi "nấu chè đậu đen", đừng bắt tội "tha nhân xách giỏ cầm dù". Hãy "nấu chè đậu đen" và ăn thật nhiều và rồi "cái manie Tây cùi" táo bón sẽ... nhuận trường, sẽ trở thành nhà văn bất hủ của văn học hiện đại.

Tưởng tượng con bé thất băng đô màu tím đang khép mắt ngủ một giấc ngủ định mệnh dưới gốc cây và mình là hoàng tử cóc cần ngại vàng, bỏ đi săn gái, sẽ gặp công chúa, sẽ cúi xuống hôn cổ tích, Elvis Đậu cảm khoái tràn trề. Cậu (hết là chàng từ lúc này) dừng

bước, dựa lưng vào cột đèn, móc túi lôi ra một bài thơ mới toanh. Cậu ngâm nga nho nhỏ. Elvis Đậu tiên phong trong công cuộc đem thơ ra đường phố. Và sinh hoạt nghệ thuật ở đây, hôm nay, sắp long trọng giới thiệu một giọng thơ..đầu đường. Thơ đã vào quán cà phê, thơ cần ra đầu đường để tiến đến xó chợ.

*Sáng nay anh nhận được thư em
Tiềm thức vì vu những nỗi niềm.
Thăm thẳm châu thân vang tiếng động
Như chuông con nít bán cà rem*

Elvis Đậu vừa "ôn" được bốn câu thi bị một bàn tay vỗ nhẹ lên vai. Cậu giật mình. Ông cảnh sát giờ tay chào. Elvis Đậu cúi đầu đáp lễ, mỉm cười và tim đập loạn.

- Cậu đọc cái gì đó?
- Dạ, thơ.
- Thơ à?
- Dạ thơ tình cảm.
- Cho coi giấy tờ.

Elvis Đậu lễ phép móc bóp, rút trình đủ giấy tờ hợp lệ và hợp pháp. Ông cảnh sát xem xong, trả lại. Rồi hỏi:

- Có giấy phép "chơi" tóc dài không?
- Dạ, không. Thưa bác, cháu là nghệ sĩ.
- Nghệ sĩ, hả?
- Dạ.
- Hát ban nào?
- Ban cua!
- Ban cua? Giỡn à? Ban ấy toàn những cậu mợ bị bệnh thương hàn à?
- Thưa không. Ban cua là ban nhạc chuyên hát những bản nhạc ngắn. "Cua" là ngắn đó ạ! Cháu ở trong bộ tam ca Ba Trái ớt.
- Quen Ba Trái Táo chứ?
- Dạ quen.
- Biết Ba Con Mèo không?
- Biết.
- Đứng đây mần chi?
- Dợt bản.

- Lần này thông cảm, lần sau gặp lại mà không cắt tóc nhẵn sẽ bị "làm đẹp thành phố" đa. Thanh niên nuôi tóc rậm bù, chắt bỏ tống tóc hết, thân thể còm nhom, đất nước trông đợi gì tuổi trẻ xây dựng?

- Dạ, cháu là... nghệ sĩ!

- Này, đừng bịp. Cái mã cậu mà nghệ sĩ! Bước lẹ kéo tôi ngựa mất vì cái tổ quạ trên đầu cậu.

- Cháu biết làm thơ.

- Đọc nghe một bài.

Ông cảnh sát này rất văn nghệ. Ông chịu khó nghe thi sĩ Elvis Đậu khoe tài thi ca. Elvis Đậu bèn đọc bài thơ chứa chan tình dân tộc "đậu đen nấu đường". Ông cảnh sát khen:

- Khá lắm.

Ông hỏi:

- Mà cậu yêu con bé bán chè đậu đen, hả?

Thi sĩ Elvis Đậu buồn đủ ba mươi giây, méo xệch miệng:

- Dạ.

- Tại sao cậu rầu rĩ vậy?

- Con bé bán chè nó bỏ cháu, nó ca bài "Em ra đi mùa thu, mùa thu không trở lại".

- Nó theo anh đạp xe ba bánh, hả?

- Dạ.

- Cậu đứng đây chờ nó, hả?

- Dạ.

Elvis Đậu ngó đồng hồ:

- Xin phép bác cháu đi, đứng đây nữa, cháu chết mất.

Ông cảnh sát an ủi:

- Ủ đi đi, đi kiếm con bán đậu đỏ bánh lọc thay thế con bán chè đậu đen.

Elvis Đậu rảo bước. Sự tưởng tượng của cậu trật đường rầy. Tưởng tượng gặp công chúa lại hoá ra gặp ông cảnh sát. Tưởng tượng gặp con bé thất bại màu tím lại bị chúc gặp con bé bán đậu đỏ bánh lọc. May mà mau miệng xưng là thi sĩ, chứ không bộ tóc Híp pi đã đi đời nhà ma. Ông cảnh sát dễ thương quá. "Tiền hung hậu kiệt". Elvis Đậu tự an ủi mình. Cậu đã đến trước cổng nhà người đẹp.

Trong khi đó, Đoàn Dự đang chúi bu dзи Honda của Chu Chi Nhược với hy vọng đem sự tay dính dầu mỡ dỗi lấy món thuốc mọc tóc kỷ lục. Cậu cũng mong đựng độ Elvis Đậu. Hử, ông sẽ lột bộ mặt nạ mày, Elvis Đậu ạ! Mày thuộc bài "cứ qua tâm thức là vào hiện

sinh" của sư phụ Thai đề đem tán gái kể như đời mây rách nát. Mây đọc câu một, ông đọc câu hai. Đoàn Dự nóng lòng gặp Elvis Đậu bao nhiêu, Nghịch Nữ nóng lòng bấy nhiêu.

- Quá giờ hẹn rồi.

Hân Ly sốt ruột nói. Vương Ngọc Yến cười kiêu cười Thiên Sơn Đoàn Dự ồng Mụ, Kim Hoa Bà Bà:

- Tao cá mười ăn một là con nhà Elvis Đậu sẽ tới.

Triệu Minh hỏi:

- Cá cái gì?

Vương Ngọc yến đáp:

- Châu xinê Rex.

Hoàng Dung tỏ vẻ:

- Tao rắc bụi mê hồn vào thư, Elvis Đậu không tới có họa nó là đất sét.

Chu Chỉ Nhược the the:

- Đã đưa nào thấy mặt Elvis Đậu chưa?

Hân Ly ngạc nhiên:

- Mây thấy là đủ rồi. Sao còn hỏi thế?

Chu Chỉ Nhược lắc đầu:

- Tao chưa thấy mặt nó.

Ba bốn Nghịch Nữ nhao nhao chất vấn:

- Đưa nào "lãng xê" thư cho mây?

Chu Chỉ Nhược trả lời:

- Nó mượn thằng bé bán cà rem!

Đoàn Dự hóng chuyện. Cậu cười khoái chí. Tưởng Elvis Đậu là ai, không chừng là thằng bé bán cà rem. Tuy vậy, cậu rất hài lòng. Vì Chu Chỉ Nhược chỉ dọa cậu thôi. Nàng đâu có mê Elvis Đậu. Cậu cạo nhẵn thín tóc chẳng đáng ân hận tí ti ông cụ nào.

- Tao ngờ quá.

- Ngờ con khi!

- Ngờ may giả vờ. Sức mấy Elvis Đậu nhờ ai đưa thư.

- Mây ngờ thì kệ xác mây.

- Thú thật đi, nhỏ Nhược.

- Thú gì?

- Thú thật mày đã ngắm dung nhan Elvis Đậu.
- Tao chưa rõ mặt nó vuông hay méo.

Cuộc đôi co tay đôi giữa Hân Ly và Chu Chi Nhược chấm dứt để biến thành cuộc đồ vui... Elvis Đậu. Sau hết là cuộc đoán mò chân dung nhà thơ dân tộc đậu đen nấu đường, nhà thơ có số bị đàn bà hành hạ vắng mặt mà chẳng biết.

- Tao đoán nó hao hao thi sĩ Đức Pho.
- Theo tao, nó giống văn sĩ Đô Vật.
- Tao cho rằng nó có bộ ria con kiến.
- Tao nghi mắt nó lé, tụi bay ạ!
- Có thể Elvis Đậu cà thọt.
- Nó dám cùi lăm à...
- Ít ra nó cũng phi xì ke.

Một nhà văn hay một nhà thơ chính cống, mưu đồ nổi tiếng bằng văn thơ để tán gái cho dễ dàng mà nhằm Nghịch Nữ tán tỉnh thì kể như "lúa vàng tang tình tang lúa ơi". Những cô gái yêu văn chương yêu luôn cả những người làm văn chương nên noi gương Nghịch Nữ. Bởi rằng, văn nghệ không có sứ mạng... tán gái. Elvis Đậu chắc đang hắt xì hơi tung bùng. Cậu bị những năm đáng con gái sửa đổi nhan sắc và quy tội phi xì ke! Cậu bị mọc ria và bị trừ ẻo cà thọt. Cậu qua lại cổng nhà Hoàng Dung nghịch nữ nhiều lần. Cậu thăm đọc thơ Nguyễn Bính:

*Chân bước phân vân lòng hỏi lòng
Có nên qua đây nữa hay không
Không nên qua đây. Nên qua đây
Qua đây làm chi nữa mắt công*

Rồi cậu thăm hát:

*Anh đến thăm em chiều đông giá
Đường xa ngại ngừng...
Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng
Không nói một câu...*

Bỗng Elvis Đậu phì cười. Cậu thả ý nghĩ trên cỏ vệ đường: Chiều nay nóng thí mồ, đông giá ở chỗ nào nhỉ? Mấy anh nhạc sĩ sao khoái chiều mưa, chiều tà, chiều buồn thế! Một trăm bản nhạc y rằng chín mươi chín bản "Chiều nay hướng về xa mờ", "chiều rơi trôi về miền nào xa xôi", "Chiều mưa biên giới anh đi mò cua", "Chiều lại chiều, ôi kinh chiều", "Chiều tím, đàn nhớ thương ai". Vân vân. Rất ít sáng và trưa trong âm nhạc ta. Bởi lẽ đó, âm nhạc ta nó bải hoải, nó buồn ngủ chẳng? Ngay cả "bố già" Phạm Duy cũng mắc phải cái "manie chiều". Áo màu đi buổi sáng không được à? "Cho em xin một chiếc áo mày, cho em đi nhẹ trong nắng chiều". Chắc Elvis Đậu sẽ phản kháng âm nhạc chiều bằng cách làm sáng âm nhạc của mình. Hãy để bình minh tràn ngập âm nhạc. A, Elvis Đậu đã phát giác được một đường lối sáng tác. Nhờ đi tán gái. Cậu ngược nhìn lên cây me. Khi người ta tới một điểm hẹn tình yêu đầu tiên trong đời, người ta thấy bài cách trí thân thể

người ta chia ra làm ba phần là đầu mình và tứ chi sai bét. Thân thể người ta có đến bốn lần... tứ chi. Hai tay thọc vô túi quần vẫn thừa sáu tay. Riêng trái tim đếm đủ sáu quả. Một quả để run. Một quả để hồi hộp. Một quả để mê. Một quả để thốn thức. Một quả để ngừng đập. Một quả để vọt khỏi lồng ngực. Và mắt nữa? Ôi chao, mắt nhìn ngang, nhìn dọc, nhìn trước, nhìn sau cứ tưởng thiên hạ nghi mình sắp sửa giật dây chuyền chạy trốn. Bèn nhìn lên.

Chương 5

Elvis Đậu thấy lá me chiều nay xanh quá. Lá me xanh như tình em xanh, như tình ta xanh. Cậu còn thấy trái me vàng dưới nắng hạ tuy màu trái me là màu đất. Elvis Đậu chợt nhớ tới nồi canh chua cá lóc rất tinh tự quê hương. Canh chua cần nấu với me xanh. Càng nhiều me, canh càng chua. Canh chua cho tình dân tộc đậm đà, ngọt lư. Máu thi sĩ cuộn cuộn nổi sóng, Elvis Đậu vội vã "về nguồn" một bài lục bát, thơ dân tộc:

*Mẹ già thềm bát canh chua
Em đi bắt cá sao chưa thấy về
Còn anh, anh đã trèo me
Hải năm, mười trái xanh lè em ơi
Mẹ già như nắng chiều rơi
Canh chua cá lóc mẹ xơi dổi già
Rồi đây ở cõi trời xa
Ấn cơm Âm Phủ hẩm là mẹ chê...*

Elvis Đậu định "ché" thêm hai câu kết thật bắt hủ nhưng cậu bị khựng vì một giọt sương nặng từ cành me cao rơi trúng trán. Một giọt sương trưa! Không, một bãi phân của con chim chích choè. Thi sĩ vốn thơ mộng. Phân chim cứ ngỡ sương trưa. Elvis Đậu đưa tay sờ... sương. Cậu ngửi sương! Và cậu lâu bầu ngôn ngữ không có trong tự điển. Cậu chơi "ác co" Do Majeur! Cậu phân trần với thiên nhiên: "Tôi là thi sĩ, tôi không ăn phân bón mà sao lại dính phân chim". Elvis Đậu cúi kinh. Cậu quên luôn bài thơ chưa kết. Và văn học sử sẽ tiếc hùi hụi vì không được vinh tôn một bài thơ dân tộc canh chua cá lóc. Elvis Đậu cảm giận con chim khốn kiếp. Nếu cậu mang theo cái súng cao su, cậu đã hạ con chim nát cổ. Không, cậu sẽ bắn trúng phao câu của nó. Nhưng Elvis Đậu không mang theo cái súng cao su và nếu có mang theo, cậu sẽ chỉ làm trò cười cho con chim. Nhà văn nghệ Elvis Đậu thấy gọn cả mặt tâm hồn mình vì một lần sóng lẫn tấn buồn bã. Văn nghệ bắt lực đến nông nổi này ư? Văn nghệ chịu đựng cả phân chim "toẹt" một bãi vào mặt mình mà không dám ồn ào phản kháng ư? Rất may, Elvis Đậu chưa phải là nhà văn chân chính, chưa phải là nhà văn khoe khoang sứ mạng, và hơi mốt tí là tỏ thái độ "uy vũ bất năng khuất" ở... quán cà phê hay ký kiến nghị chống đối loạn xạ ngẫu rồi nhận mình là Nể Hàng thời đại. Ôi, ngay cả những nhà văn chân chính và vác cả một nghìn ký lô sứ mạng, một mặt chống đối, một mặt cư chia tay nhận tiền của kẻ bị mình chống đối, đem so sánh với Elvis Đậu nào khác chi. Elvis Đậu còn hách hơn. Cậu vô tình bị chim khinh bỉ. Chứ, nhà văn chính bị người ta cố tình khinh bỉ. Chim và người khác nhau. Phân chim và phân người càng khác nhau xa. Elvis Đậu tìm được nguồn an ủi. Cậu quyết định không chối từ văn nghệ. Cậu cảm khái, khe khẽ ngâm:

*Một ngòi lông là chiêng là trống
Một ngòi lông là giáo là gươm*

*Than ôi chiêm trống anh câm
Giáo gươm anh rỉ chưa cầm đã rơi
Thôi anh chớ học đòi Phùng Quán
Chớ nhì nhô hô hoán đấu tranh
Chưa gì mặt đã tái xanh
Cũng đòi bắt chước Nễ Hành i uông
Rốt cuộc chỉ một phường bố lão
Cúi thân hèn như lão Trần Lâm
Hịch kia sấm sét âm âm
Đến khi Tháo chộp, lạy ông con chừa...*

Elvis Đậu sẽ "chế" dài bài thơ song thất lục bát nếu cái tài "thất bộ thành thi"... cùi của cậu không đụng cái cột "tô lô phon" đen thui, cao kều. Elvis Đậu, ngó đồng hồ. Chết, đã quá hẹn mười lăm phút. Cậu cần quyết định ngay túi xuyt. "Người ta đi để mà đến, không ai đi để mà về". Kia Nguyễn Công Trứ đã dạy: "Đi không chả lẽ về không". Uy Viễn tướng công đi để túm cái sự nghiệp. Elvis Đậu đi chỉ để túm một mối tình văn nghệ. Cậu thu hết can đảm "dừng chân trước cửa nhà nàng". Cậu không thấy "hoa vàng với bướm vàng hôn nhau". Chỉ thấy lá me rơi. Lá me mưa. Mưa lá me. Tại sao Elvis Đậu không thấy trái me xanh và con cá lóc? Thưa, cậu đang hồi hộp.

(Lời người viết: Tôi rất yêu những cậu con trai đi tán gái. Tôi đã dành một phần tư đời tôi để quan sát những cuộc tán gái của những cậu con trai vừa lớn. Tôi có một nhận xét chung như thế này: Tất cả các cậu trai, dù nhút nhát hay can đảm, khi đã đi tán gái, "khẩu khí" của những cậu can đảm biến mất và các cậu nhút nhát hơn cả những cậu nhút nhát: những cậu nhút nhát thì can đảm một chút. Vì can đảm hoá thành nhút nhát và đang nhút nhát hoá thành can đảm nên tất cả đều ngây ngô, dễ thương vô cùng. Những cậu coi thường con gái nhất, ba hoa rằng hể tán lảnh và mặt mũi trông gớm, áo quần trong ghê lại là những cậu hiền khô con nai vàng ngơ ngác. Tôi chiêm ngưỡng sự ngây ngô, ngơ ngác của các cậu. Tôi cho rằng, nếu sự ngây ngô, ngơ ngác của các cậu vừa lớn không còn trong "âm mưu" tán gái, chắc chắn, không bao giờ còn tình yêu thơ mộng. Bởi vì "điều kiện ắt có và đủ" cho cuộc tình thơ mộng, lý tưởng là chất ngây ngô, ngơ ngác của cậu trai. Con trai càng đàn độn, ngu ngơ bao nhiêu, tình yêu giữa hấn với con gái càng thơ mộng, lý tưởng bấy nhiêu)

Elvis Đậu đang hồi hộp khó mà nhìn lá me liên tưởng trái me xanh với con cá lóc cho nổi canh chua tình tự dân tộc. Cậu đứng chôn chân trước cái cổng sắt kín mít. Cậu nhìn cái chuông. Ôi chao, tay mình liệu đủ dài vươn lên bấm chuông? Ta thù tay ta. Tay ta ngắn quá. Elvis Đậu kiếm mãi không ra cái đầu con chó. Em cóc giăng biểu ngữ đón ta. Ồ, cần chi. Tình yêu đừng nên vụ nghi lễ. Miễn nhà em không nuôi chó là ổn rồi. Ta cảm tình con mèo. Mèo vốn ky chó. Chó nhà em ghét ta hẳn nó sẽ đuổi ta, ta đành ngán năm trèo cây cau, ngó xuống, ngắm em lên xe hoa, nước mắt rơi lã chã xuống xác pháo hồng mà ngâm khúc tuyệt tình thơ:

*Công anh đập đập be bờ
Để cho hàng xóm đem lò đến đơm
Công anh nấu gạo thành cơm
Cơm người đớp hết anh ôm cái nồi*

Và Elvis Đậu sẽ hát "Tình nghệ sĩ" của Đoàn Chuẩn:

*Mối tình nghệ sĩ như giấc mơ
Chóng tàn vì thiếu muôn ý thơ...*

Không, Tình nghệ sĩ yếu quá, thiếu ý thơ, trong khi, Elvis Đậu thừa thơ. Elvis Đậu "xuất khẩu thành thi", Ngoài ra, cậu còn dư tài năng phóng tác thơ hoặc nôm na gọi là nhại thơ. Thí dụ, Trần Quang Dũng viết:

*Em đi áo mỏng buông hờn tủi
Là hết thôi rồi chuyện trước sau*

Elvis Đậu nhìn một cô đầm bản xứ mặc "dzíp xà lòn" tức mini-jupe sẽ phóng tác:

*Em đi dzíp đỏ phô đùi ghê
Triển lãm thường xuyên bạc cắc à?*

Đại khái, Elvis Đậu là một thợ thơ còn nằm ì trong bóng tối, một thiên tài thơ ở ẩn mà nói theo cung cách "văn nghệ manie" - Chú ý: không phải là Ma ní, thủ đô Phi luật tân, cũng không phải ma ni đọc sai từ chất thơm vani dùng để pha mùi kem, kẹo kéo... - mở ngoặc đơn khép ngoặc đơn tự dịch sang tiếng Tây thì Elvis Đậu là "xe léc bờ rơi anh con nuy"! Cậu dư thơ, tràn trề ý thơ. Thơ Elvis Đậu, có thể, là thơ không giống thứ thơ nào trên đời. Nhưng là sản phẩm Elvis Đậu, do chính tay Elvis Đậu chế (made by Elvis Đậu) - Xin lỗi, biểu diễn tí ti văn nghệ...manie! - Tư tưởng trong thơ Elvis Đậu là tư tưởng của chính Elvis Đậu. Cậu không thêm nhờ vả tư tưởng ai, Cậu sẽ kiêu hãnh nói: Tôi viết, tôi tuyên bố, theo tôi, Elvis Đậu nói, Elvis Đậu viết, Elvis Đậu giải thích mới hách. Chứ Khổng "viết", Sartre nói, Camus bảo, Cocteau luận thi hách ở chỗ nào? Thi chỉ là con một sách, nô lệ tư tưởng của thiên hạ và vọng ngoại! Thôi Elvis Đậu sẽ chờ chế thơ cùi của mình mà ngâm nga, nếu cậu bị làm con mèo trèo lên cây cau nhìn nhìn người yêu đi lấy chồng.

Elvis Đậu thả ý nghĩ của mình quá xa. Ấy là bởi Elvis Đậu rét, Elvis Đậu phân vân, Elvis Đậu lột trần tâm hồn mình. Tâm hồn Elvis Đậu là cái lồng tre nhốt con thỏ trắng. Elvis Đậu dễ thương biết bao! Elvis Đậu khoe khoang lồ bịch. Chỉ vì yêu. Chỉ vì tuổi vừa lớn khát khao một "trận gió vô tình". Đoàn Dự dễ thương biết bao! Đoàn Dự chịu bị bắt nạt. Chỉ vì yêu. Chỉ vì tuổi vừa lớn khát khao một "trận gió vô tình". Họ lớn lên, mất như ống kính máy ảnh tối tân, thu được mọi hình ảnh, trừ hình ảnh của một tiểu thư. Họ nhìn tà áo tiểu thư. Mất hoa. Tim ngập ngừng, Tay run, Và chưa biết làm thế nào để có một tấm ảnh rõ nét. Họ đẩy. Đừng chú ý áo quần, tóc tai, cử chỉ, lời nói của họ. Hãy ngó vào trái tim họ. Nhưng làm sao nhìn rõ trái tim người? Vậy hãy nhìn tim mình, hãy hồi tưởng trái tim thuở vừa lớn của mình, trái tim ấy rung động trước một tà áo tiểu thư ra sao thì trái tim của họ rung động giống hệt. Tình yêu vĩnh cửu. Sự rung động vĩnh cửu. Lối tỏ tình có thể khác song sự... nhất gãi nghìn năm xưa hay nghìn năm sau không đổi mấy may.

Elvis Đậu suy tư khá lâu. Cậu nhìn cái nút chuông điện. Cậu ngại bấm. Cậu đứng y hệt một tội đồ chịu hình phạt phơi nắng suốt đời. Cồng có tiếng còi ô tô bóp toe toe làm cậu giật mình. Elvis Đậu tránh sang một bên. Cánh cổng mở rộng. Chiếc xe chậm chạp bò vào sân. Đoàn Dự dắt xe Honda của Chu Chỉ Nhược tránh lối cho xe hơi. Cậu đảo mắt ra đường. Cậu thấy bạn vàng thi sĩ Thai Đề (Elvis Đậu đấy) khúm núm và len lén nhìn vô sân, cậu hân hoan gọi:

- Thai Đề!

Elvis Đậu ngơ ngác. Cậu dụi mắt. Rồi cậu mừng rỡ:

- Đoàn lão đệ!

Đoàn Dự tay đầy dầu mỡ đen thui, chạy ra, bắt tay Thai Đề:

- Bạn đi đâu vậy? Gió nào thổi bạn tới đây?

Elvis Đậu kênh kiêu kiêu...Thai Đề:

- Trận gió vô tình, lão đệ ạ!

Đoàn Dự không hiểu diễn cổ, cười xoa. Elvis Đậu bịa luôn:

- Tôi đứng chờ ô tô buýt. Nhân thấy nhà lão đệ có cây me, bèn dừng chân ngắm. Lão đệ ở đây ư? Hà, "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng".

Đoàn Dự nói:

- Mời bạn ghé chơi xơi nước... lọc.

Elvis Đậu đang hoang mang thì bọn Nghịch Nữ đã túa ra vì tưởng Elvis Đậu dẫn xác tới nạp mạng. Cậu đỡ đầu cả người. Bởi cậu "nhận diện" con bé thất băng đô màu tím. Nghịch Nữ Hân Ly hồn lảo, giờ giọng xách mé:

- Elvis Đậu hả?

Đoàn Dự xoa tay:

- Elvis Đậu chưa đến, mấy cô rán ăn khế chấm muối đợi nó. Tôi xin long trọng giới thiệu với mấy cô, đây là bạn tôi, thi sĩ Thai Đề, kẻ khinh bỉ Elvis Đậu.

Elvis Đậu lạc vào mê hồn trận. Cậu muốn xưng danh nhưng cậu khóp. Cậu trách thầm Đoàn Dự đã làm hỏng cơ hội ngàn năm một thuở của mình. Đoàn Dự lôi Elvis Đậu xênh xe vào phòng khách rồi dẫn lên phòng mình. Cậu vô "toa lét" rửa tay và cuộc hàn huyên khởi sự.

- Bạn hiểu gì không, bạn Thai Đề?

- Không.

- Năm con yêu tinh đang chờ ăn thịt thẳng khôn Elvis Đậu.

Elvis Đậu xanh lè mặt, há hốc miệng:

- Yêu tinh thật à?

Đoàn Dự kéo Elvis Đậu tới cửa sổ, ngó xuống sân, đọc tên từng Nghịch Nữ. Elvis Đậu mới hay người tình mộng tưởng của mình là Chu Chỉ Nhược. Đoàn Dự khoái chí kể:

- Elvis Đậu "lăng xê lét đa mua" cho Chu Chỉ Nhược. Nhỏ Nhược đem thư của nó ra bình. Nghịch Nữ cười không nổi vì thư tình của Elvis Đậu, mới bàn mưu viết thư hẹn Elvis Đậu tới để xỉ nhục Elvis Đậu. Tôi thương hại Elvis Đậu, nhờ đọc lén thư của nó, tìm địa chỉ nhà nó bảo nó đừng tới mà mang nhục. Và tôi gặp bạn. Chiều nay, Nghịch Nữ đợi Elvis Đậu.

Elvis Đậu thở phà:

- May thay!

Đoàn Dự hỏi:

- May cho ai?

- Cho Elvis Đậu. Nó bị xe hủ lô cán vỡ sọ rồi.

Elvis Đậu cầm tay Đoàn Dự:

- Lão đệ lòng dạ thật tốt. Từ nay lão đệ đừng gọi tôi là Thai Đề nữa. Tên cúng cơm của tôi là Nguyễn Danh Tài. Đã trở thành bạn thân, bạn chó kêu réo bút hiệu của tôi.

Đoàn Dự cảm khoái:

- Tại hạ tên Dự họ Trần. Bọn Nghịch Nữ em gái tại hạ tên Dung, bốn nhỏ bạn của em gái tại hạ tên Ly, Minh, Nhược, Yến. Chúng nó thấy mình trùng tên các nhân vật của Kim Dung nên nhận luôn là Hoàng Dung, Hân Ly, Vương Ngọc Yến, Triệu Minh, Chu Chỉ Nhược. Còn tại hạ, nó đặt là Đoàn Dự.

(Lời người viết: Vì Elvis Đậu đã tự ý khai tử Elvis Đậu cho nên, từ đây tới này Elvis Đậu chiến thắng tình yêu, tôi tạm gọi cậu ta là Thai Đề. Đoàn Dự thì không có gì thay đổi).

Đoàn Dự khoe:

- Tôi đã biết hút thuốc lá, bạn ạ!

Thai Đề nói:

- Theo tôi, bạn nên bỏ thuốc lá đi. Hút thuốc lá hại phổi, mệt óc, khô cổ, khô môi. À, bạn đã nghĩ gì về Elvis Đậu?

Đoàn Dự chân thành:

- Lúc biết rõ âm mưu của Nghịch Nữ, tôi thương nó lắm. Khi nghe bạn nguyên rủa nó, tôi ghét nó. Mới lại, tôi hơi ghen tị nó. Tôi đã định vạch mặt nó hôm nay nếu nó đem thơ của bạn chọc Nghịch Nữ.

Thai Đề vỗ vai Đoàn Dự:

- Bạn có thiên thời, địa lợi, nhân hoà, vậy dám hỏi bạn chứ bạn đã tán được em nào trong bọn Nghịch Nữ?

Đoàn Dự buồn bã:

- Tụi quỷ quái ấy cứ chế diễu tôi hoài huỷ. Mà, bạn ạ, tôi không biết tán ra sao! Gửi thư thì sợ chúng nó đem thư của mình ra hội thảo. Nói thành lời thì sợ chúng nó mắng mỏ mình.

Đoàn Dự xoa cái đầu nhăn nhó:

- Nè bạn coi, nghe tụi nó nói thích đầu tui tử Yul Bryner, tôi gọt tóc trọc lóc. Tưởng tui nó khoái, ai dè tui nó khuyên mình đi tu! Để gây cảm tình với tui nó, tôi đã làm thợ sửa xe

gắn máy cho tụi nó, đến tận nhà chúng nó sửa ti vi, máy giặt, máy lạnh, bàn ủi, đèn đóm, thế mà tụi nó vẫn coi tôi như đất đá. Nếu tôi có tài làm thơ, đánh đàn, ca hát, viết văn, vẽ như con nhà Elvis Đâu, chắc tôi sẽ thắng.

Thai Đề lắc đầu:

- Elvis Đâu đã thất bại, bạn thấy rồi đó. Tuy nhiên, bạn muốn làm thơ, tôi sẽ hướng dẫn bạn.

Đoàn Dự hớn hờ:

- Tôi cần khác lạ một chút. Tôi cần tán gái bằng con đường văn nghệ. Tôi không giống Elvis Đâu. Rồi bạn coi, tôi sẽ thành công.

Thai Đề hứa hẹn:

- Mai tôi đến đây nói chuyện thi ca với bạn. Bây giờ, xin lỗi bạn, tôi về.

Đoàn Dự tiễn Thai Đề. Tới cổng, Thai Đề mở to mắt ngắm nghía nhan sắc của từng Nghịch Nữ. Cậu đã thoát hiểm. Cậu bèn nhủ thầm: "Được rồi, ta sẽ bẫy kẻ khác, Chu Chỉ Nhược. Hôm nay, tại hạ chịu thua, ngày sau có lần diện kiến" Nghịch Nữ cũng "nghênh" Thai Đề. "Nghênh" cho đỡ phạm luật của Nghịch Nữ thôi. Chứ, tận đáy lòng các cô, cô nào cô ấy đều nghĩ rằng Thai Đề đẹp trai, cao ráo, sạch sẽ, xứng đáng làm "hoàng tử của lòng em". Bất tay tạm biệt Thai Đề, khép cổng lại, Đoàn Dự ngó Nghịch Nữ:

- Elvis Đâu bị xe hủ lô cán vỡ sọ rồi!

Nghịch Nữ nhao nhao hỏi tại sao Đoàn Dự biết, Đoàn Dự nhún vai, tỉnh bơ, bước vào nhà. Gần đến cửa, cậu ngoái lại:

- Tôi cóc cần mua thuốc mọc tóc.

Nghịch Nữ ngơ ngác chẳng hiểu gì. Các cô cũng chẳng thiết tìm hiểu lý do Elvis Đâu bị xe hủ lô cán chết tươi bà lý do Đoàn Dự không cần mua thuốc mọc tóc. Cả năm cô đều "riêng rẽ" gửi một chút hồn mình theo bóng anh chàng xinh trai: Thi sĩ Thai Đề. Nếu các cô thắc mắc, có lẽ, chỉ thắc mắc vì đâu Đoàn Dự quen biết Thai Đề. Ôi, con bướm lạ ghé vườn hoa Nghịch Nữ mà không thềm đậu trên một cánh hao nào. Thi sĩ Thai Đề coi thường con gái. Thi sĩ Thai Đề nhờ may thoát hiểm mà trở thành nỗi ám ảnh trong tâm hồn Nghịch Nữ.

Thúy Kiều gặp Kim trong một buổi sáng hội Đạp Thanh có Đoàn Mô Tô Bay biểu diễn tài nghệ toát mồ hôi lạnh, có gánh xiếc cưa đứt đôi người nằm trong quan tài ớn xương sống, có trò câu cá ăn mì gói, có trò đánh xô số thả chú bạch thử ăn nôi niêu, xoong chảo nhôm, có đủ mọi trò cổ lỗ xỉ như tất cả các trò ở các hội chợ lớn, nhỏ của chúng ta. Kim Trọng được Vương Quan giới thiệu với chị mình. Chàng bèn chìa tay tóm lấy bàn tay ngà ngọc của Thúy Kiều, môi nở nụ cười trai lơ và miệng "Anh ngữ thực hành" câu chào "Hé lô". Chỉ có thế thôi. Mà về nhà, Thuý Kiều ra ngẩn vào ngơ, viết nhật ký lia lịa và tự hỏi:

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có bánh mì ba té

Rồi mở "ma nhê to phôn" nghe bản nhạc Mỹ You don't know me, hát theo:

*Anh đưa tay tóm tay em
Và anh chào: mạnh giỏi chứ nhỏ
Em khó nói thấy mò
Tim em đập thành thạch
Ai cũng tưởng anh hiểu em kỹ lắm
Nhưng anh cóc hiểu em*

Kim Trọng có hiểu nổi lòng Thúy Kiều không cả thế giới đều đã biết. Ta chẳng nên tìm hiểu sâu xa mà chỉ nên làm một cái "luận cổ suy kim". Ta bèn tấy, từ lúc con bướm la. Thai Đề ghé vườn hoa Nghịch Nữ, năm cô nàng Chu Chỉ Nhược, Hoàng Dung, Triệu Minh, Hân Ly, Vương Ngọc Yến muốn quên...đăng, quên nội quy, quên lập trường. Quên hết. Các cô nhất tiễn phản tỉnh. Trận gió vô tình đã khiến các cô "ngờ vực" nhau, "chia rẽ" nhau. Các cô không tổ chức hội thảo đề tài "Tại sao ta ngẩn ngơ vì một chàng trai" hay đề tài "Ví dụ Elvis Đầu là chàng trai ấy". Nói tóm lại, các cô bối rối, xao xuyến, bối hời. Các cô vừa hiểu sự chống đối của các cô bấy lâu nay là giả dối, lão lếu.

Người ta có thể chống đối được tất cả, trừ tình yêu. Kẻ nào chống đối tình yêu sẽ bị tình yêu quật ngã như kẻ nào dùng gươm sẽ chết bằng gươm. Những kẻ chống đối tình yêu là những kẻ đã bị tình yêu đá cho những cú gãy xương chân, xương hông, xương sườn mà ông lang Cự Thất bảo hết thuốc chữa lành lặn. Tỷ như bà già Diệt Tuyệt Sư Thái sư phụ của nàng Chu Chỉ Nhược chính cống Cô Gái Đồ Long. Bà già này, thuở son trẻ, yêu không nên thân, yêu không được yêu, yêu bị chê yêu cù lần nên câu sườn ghi tên học võ và lập ra môn phái võ nghệ thù hận con trai đàn ông, nhất là con trai đẹp giai. Đàn ông, con trai gặp Diệt Tuyệt Sư Thái mà võ công ảm ố thì kẻ như ngòm. Ngay cậu Trương Vô Kỵ còn suýt bị cô Chu Chỉ Nhược nuốt sống ăn tươi nữa là. Nay Nghịch Nữ, chưa yêu ai, chưa bị tình yêu làm bại絮, liệt chân, méo mồm, lệch mũi, tại sao lại bày trò ghét con trai? Các cô vội vàng "xét lại".

Thấy rằng:

Con trai là bướm. Con gái là hoa. Hoa không bướm là hoa phân lộn, hoa răng vỡ, hoa mắt lác, hoa mũi tẹt, hoa thối tai, hoa hôi nách...

Đem thư tình của con trai gửi cho riêng mình đọc bô bô để các bạn cười hô hô là vô nhân đạo, là ác quỷ, chết sẽ xuống âm phủ làm rắn rết ngàn năm không được hoá kiếp.

Con gái là thịt. Con trai là nước mắm và hành ta. Tình yêu là món thịt kho. Thịt mà kho với Tàu Vĩ Liễu thì giống hệt trái đất không mặt trời.

Quyết định:

Hoa cần bướm. Nâng niu và dấu kỹ thư tình. Thịt kho cần nước mắm và hành.

Cải danh Nghịch Nữ (con gái tinh nghịch) thành Yêu Nữ (con gái dễ yêu, biết yêu, muốn yêu).

Bốn quyết định trên chưa được biểu quyết thông qua trong một đại hội Nghịch Nữ. Lý do rất giản dị là Nghịch Nữ biết ngượng. Đang ghét con trai cay đắng, bỗng nhiên yêu con trai ngọt ngào thì nhất định phải ngượng thấy mò. Vậy mới xảy ra vụ ghi nhật ký. Mỗi cô sắm một cuốn vở bài cứng, bọc giấy hoa màu xanh, đặt tên nó là Nhật Ký. Khi người ta yêu, thông lệ người ta sắm nhật ký để ký thác tâm sự tình yêu của mình. Nhật ký của tình yêu dễ đọc hơn nhật ký của nhà buôn hay nhật ký của ông dân biểu, nghị sĩ. Trong nhật

ký tình yêu, người ta đọc được cả hơi thở thơ, nồng và khám phá ra nhiều tư tưởng... vĩ đại. Về tình yêu, dĩ nhiên. Trong nhật ký của nhà buôn, người ta chỉ thấy những thủ đoạn trốn thuế lợi tức. Còn nhật ký của bà nội trợ, thuộc loại nhật ký bỏ ngỏ nên năm đồng nước mắm ruốc hoặc hai nghìn đồng ve nước hoa đều "xúc động" ngang nhau. Riêng nhật ký tập thể của dân biểu, nghị sĩ, ghi bằng miệng tại nghị trường, cả nước đều có quyền nghe và đọc, là loại nhật ký đao to, búa lớn, đừng nên đọc. Vì nhờ đọc qua, chắc chắn, đêm nằm ngủ sẽ chiêm bao thấy ma quỷ. Một hạng nhật ký ghê gớm, tàn bạo nhất vẫn là nhật ký văn nghệ! đây là thứ nhật ký bịa đặt, giả dối, huênh hoang, rẻ tiền đáng xé ra gói tôm, gói cá! Nhưng nhật ký của Nghịch Nữ? Ta sắp "thương thức" tâm sự của các cô nàng...

NHẬT KÝ CỦA HÂN LY

Hôm nay tôi bắt đầu viết nhật ký. Thiên hạ người ta viết nhật ký nát bấy cả rồi, người ta còn xuất bản âm âm, bán chạy như tôm tươi. Tại sao người ta viết được nhật ký và nổi tiếng nhờ những cuốn nhật ký? Có lẽ, vì người ta không chống đối tình yêu. Con trai không ghét con gái, và con gái không ghét con trai. Tôi đã ngu si, đại dốt lập ra môn phái Nghịch Nữ chủ chương lộ bịch hoá bọn con trai trên cõi đời này. Tôi tưởng tất cả con trai đều làm tôi cười vỡ bụng như thằng Tony Mừng hay làm tôi nổi giận như thằng Elvis Đậu. Thằng Việt Nam nào đội trên đầu nó có cái tên Tây, tên Mỹ đều đáng ghét. Nhưng thi sĩ Thai Đề thì không đáng ghét. Chàng cao ráo, quắc thước, sạch sẽ, bô trai. Nếu rủi ro, chàng bị bắt quả tang ăn cắp vặt hoặc ăn quỵt, ra toà, chắc chắn, sẽ được tha bổng vì bộ mã của chàng. Thai Đề đã khiến tôi rạo rực hồn đào, đã rưới át xít vào trái tim sắt của tôi. Chàng bắt tôi giải tán môn phái Nghịch Nữ, xé bỏ nội quy, thay đổi lập trường. Chàng là tình yêu. Ôi, tình yêu! Tình yêu là cái chi chi, Phải chăng là miếng bánh mì dzăm bông. Thai Đề, nếu em không được yêu anh, em sẽ yêu con trai. Con trai muôn năm. Hoan hô con trai. Em hát đây, anh ơi! Where the boys are? Em ghi nhật ký đây nè. Anh Thai Đề, anh tha lỗi cho em nhé! Cái tội em đã xác xược hỏi trống không anh có phải là Elvis Đậu í mà...

Cô Hân Ly viết một lèo 31 trang nhật ký bày tỏ tình cảm của cô với Thai Đề và thế giới con trai. Văn chương nhật ký của cô Hân Ly thua xa văn chương tán gái của những Elvis Đậu, Tony Mừng... Nhưng các cô đã phẩm bình sát ván, cười sặc sụa với nhau ở dưới gốc cây khế. Y hết các phê bình gia văn nghệ bây giờ, tại đây. Quý vị này sáng tác toàn những nghệ phẩm gỗ đá, đất gạch không gây nổi một mảy may xúc động trong lòng người thường ngoạn. Dĩ nhiên, là tác phẩm của quý vị ấy ế dài dài, in một nghìn hai trăm ba mươi cuốn, bán bốn năm rưỡi vẫn còn bị bán "xon". Quý vị ấy bèn cấu lăm. Nguyên rửa độc giả ngu dốt, không hiểu nổi những tư tưởng cao vợi vợi bằng bạc khắp tác phẩm của quý vị ấy khiến gây tình trạng tắc cống văn chương sáng giá. Nguyên rửa độc giả chán chê, quý vị ấy gặp gỡ nhau ở La Pagode, chửi những anh chị văn sĩ nào có sách bán chạy tung bùng và khen lẫn nhau cho dịu vợi cơn tức tối. Đại khái, đại văn hào kiêm phê bình X bóc đại văn hào kiêm phê bình gia Y: Mày mới là thằng viết truyện tình yêu hay nhất thế giới! Văn hào Y đáp lễ văn hào X: Mày là phê bình gia tiên bộ nhất loài người! Cuối cùng, cái sinh hoạt phê bình văn nghệ bị giới hạn. Ông X phê bình ông Y. Ông Y phê bình ông X. Tìm đủ thứ hay ho mà tăng bóc nhau. Chữ Roman 8 mòn teo in tác phẩm của quý vị ấy cũng được khen là thư chữ tối tân, đầy hào quang. Buồn cười lắm cơ! Thôi, ta hãy đọc ít hàng nhật ký của cô Vương Ngọc Yến.

Chương 6

NHẬT KÝ CỦA VƯƠNG NGỌC YẾN

Pauline Sartre, chị đầy tớ của đại văn hào Jean-Paul Sartre, đã phán rằng, mọi người đều phải viết nhật ký khi bắt đầu yêu. Câu này trích từ cuốn *L'amour de la rue* trang 74, chương 3 do nhà xuất bản La Porte ấn hành. Nếu câu này do một nhà văn Việt Nam nói hay do tôi nói thì thường quá. Phải do Tây nói mới hách. Tây, dù Tây đầy tớ của Sartre, mà nói, tôi nên kính cẩn trích dẫn. Bởi đó là sự hân hạnh của ngòi bút tôi. Nó làm tôi to lớn, có giá trị. Mọi người sẽ đều tưởng tôi đọc thiên kinh vạn quyển, lại toàn đọc những tác giả ngoại quốc gồ ghề. Vậy, sau Pauline Sartre Marie Gide, con nhỏ dọn phòng ngủ cho André Gide và Jean Bourger, thằng bồi chuyên đánh giấy cho Pau Bourget cũng đồng ý là nên viết nhật ký. Ngoại quốc dạy ta điều gì, ta cần ngoan ngoãn nghe lời, Có thể văn mới hay, ý ngoan ngoãn nghe lời. Có thể văn mới hay, ý mới cao và các mầm non văn nghệ mới lác mắt. Những kẻ chỉ nói tiếng mẹ đẻ, đói khát tiếng Tây, tiếng Đức, tiếng Anh... sẽ phục sát đất. Tôi cũng giỏi hai sinh ngữ chứ bộ. Nè, tôi dịch hai cái "lãng" cho... tôi xem. Tôi yêu là bởi tôi yêu. Cầm tay cổ hời han nhiều làm chi? *Moi aimer être par moi aimer, Prendre main mademoiselle demander beaucoup faire quoi?* I love to be I love, Take hanh miss ask many to do what? Tôi "phi lộ" dài dòng quá. Tôi, tôi vào đề đây. Tôi viết nhật ký vì Thai Đề. Ôi, Thai Đề, hoàng tử của lòng em, hoàng tử da chó (như công chúa da lừa ấy), em bắt đầu yêu chàng rồi, chàng ạ! yêu chàng, em về chép nhật ký...

Vương Ngọc Yến còn vi vút thật nhiều. Ta chẳng cần biết những chi tiết lụn vụn, những ý tưởng mạt cưa của cô. Cứ hiểu cô bị ngăn ngại vì Thai Đề là đủ. Cô Vương Ngọc Yến, chất chắn, chưa đọc nổi sách của Sartre, của Gide. Rất dễ hiểu, vì cô mới học tới lớp mười hai! Tuy nhiên, nếu cô gia nhập làng văn nghệ, lại chuyên phê bình văn học, vô số đọc giải tờ ngoại ngữ sẽ bị cô công khai bịp bợm. Một vài học giả chính cống sẽ lên tiếng: Pauline Sartre, bà là ai? Vậy là một nghi vấn văn học Tây sẽ được đem ra khai quật. Người ta sẽ chẳng ngần ngại xếp Pauline Sartre cạnh Simone de Beauvoir. Người ta sẽ lột áo Pauline Sartre ra xem vai bà có... bị gánh nước nhiều không. Xứ này vốn ồn ào về văn học ngoại quốc và câm lặng về văn học lô can. Người ta chỉ ồn ào về một nhà văn "bản xứ" khi ông là xác chết và những lời tưởng mộ là tiếng kêu hân hoan của loài kên kên.

Bây giờ, ta đọc tiếp một đoạn nhật ký của cô Triệu Minh:

NHẬT KÝ CỦA TRIỆU MINH

Tôi không thể ghét con trai được nữa nếu chàng trai nào cũng giống thi sĩ Thai Đề. Ôi, Thai Đề, em chưa hề thưởng thức một bài thơ nào của anh nhưng em tin rằng mỗi bài thơ của anh phải là cục gạch xây dựng lâu đài thi ca Việt Nam. Như mỗi lá phiếu là một viên gạch xây nên dân chủ vậy. Bất luận anh thi sĩ độc lập hay thi sĩ trong thi văn đoàn Áo Trung, trong bút nhóm Quần Xà Lớn, trong Hội Nhà Văn Việt Nam, em vẫn mê thơ anh. Thơ anh hay nhất. Việt Trần Đồng Vọng, và bỏ xa Phạm Việt Tuyên. Em nghĩ vậy. Vì anh trông đã thơ rồi. Anh thơ từ đôi mắt tới đôi giày. Anh thơ từ sợi tóc tới bước đi. Anh là át xít. Át xít nhều từ giọt xuống trái tim sắt của em. Em nghe tim em kêu lèo xèo. Tim em sủi tăm. Và, em chợt hiểu, tim em không phải bằng sắt. Nó bằng gì em chưa học tới. (Em theo Ban A, anh ạ) song, chắc chắn, mổ ra quan sát, so sánh, tim em giống tim heo! Nhân loại có tim đều giống tim heo hết anh nhỉ? Thai Đề dấu ái (ai cha, dấu ái là ngôn ngữ mới đây

nhé, hay hơn yêu dấu gấp bội), em bắt đầu mê thơ, yêu thi sĩ vì anh. Người thi sĩ mà em mong được tỏ tình thì lại chỉ là anh Yêu anh, em dết mộng. Mộng rằng, em đem thơ của anh đi dự Giải Văn Học Nghệ Thuật. Rồi anh trúng giải. Tiền giải nhất đủ làm đám cưới. Ta sẽ sống muôn thuở bên nhau, Thai Đề nhé!

Cô Triệu Minh muốn đi xa trong tương lai. Mộng của cô mộng... dưới thơ. Nghe cô kể hết mộng của cô, hẳn ta sẽ ngáp lia lịa. Cô Triệu Minh thế sẽ hạ nhục bất cứ cậu trai nào dám tán tỉnh cô, thế mà cô đã thay đổi lập trường vèo vèo. Cô là tấm gương rõ nhất cho những cô con gái khó lòng coi con trai "nơ pá". Flles sans garcons comme dancing sans musique! - Elvis Đậu có quyền sửa một câu Tây cùi - Thi sĩ Thai Đề, hậu thân của Elvis Đậu, đã cứu vớt một nền con trai bị xua đuổi, hất hủi, nhục mạ trong ý nghĩ của bầy Nghịch Nữ. Cậu đã ngáp phải ruồi. Ruồi nó tốt vô bao tử quá thần sầu nên Thai Đề vẫn chưa biết mình ngáp trúng ruồi. Thai Đề là một anh hùng được thiên hạ xúm lại công kênh xưng tụng nhưng cóc hiểu thì cậu đã ưỡn ngực, nói phét bằng thích. Thôi, ta đọc tí ti nhật ký của Chu Chỉ Nhược

NHẬT KÝ CỦA CHU CHỈ NHƯỢC

Thật ra tôi rất thích con trai nhòm ngó, tán tỉnh. Tai hại thay, tôi lại chui đầu vào cái đảng Nghịch Nữ phản tình yêu này. Đảng dạy tôi khinh bỉ con trai. Tôi tuân lệnh, khinh bỉ thằng Elvis Đậu và chế nhạo "thằng" Đoàn Dự. Tôi lợi dụng tên Đoàn Dự chí chặt. Đầu chỉ riêng tôi. Tụi chúng nó cũng lợi dụng Đoàn Dự, nghĩ tội nghiệp anh ấy. Bảo sao nghe vậy. Bảo cạo trọc đầu là cạo trọc đầu ngay. Giá bảo anh ấy què chân anh ấy cũng dám què lắm à. Anh Đoàn Dự thật dễ thương. Anh ấy ghen ra phết. Tôi biết anh ấy mê tôi. Con Hoàng Dung tiết lộ. Với tôi, Thai Đề chả là cái... thứ gì hết... Tôi rõ trái tim của từng đảng viên Nghịch Nữ. Tụi nó tương tự Thai Đề, Tôi sẽ khôn hơn, về mê Đoàn Dự. Ta về ta tắm ao ta. Dù sao cũng cảm ơn Thai Đề. Vì hắn đẹp giai và phớt tình hơn Đoàn Dự. Hắn, có thể, khinh ghét con gái lắm à. Đứa nào mê hắn sẽ vỡ mộng. Tôi mê hắn, tôi sợ vỡ mộng tôi bèn mê Đoàn Dự chắc ăn...

Cô Chu Chỉ Nhược phản kháng nội quy Nghịch Nữ chứ không mê thi sĩ Thai Đề. Cô này khôn lỏi. Nhân vật Đoàn Dự bỗng sáng giá. Cậu đã cạo trọc đầu không uống tí ti ông cụ nào. Khổ nỗi, Đoàn Dự chẳng biết Chu Chỉ Nhược đã chọn mình cho bước đầu "xét lại". Nếu cậu biết nhỉ? Cậu sẽ chả thêm tôn Thai Đề làm sư phụ thi ca. Chuyện ái tình cút bắt sắp xảy ra. Đón coi hồi sau sẽ rõ.

NHẬT KÝ CỦA HOÀNG DUNG

Làm thế nào để độc chiếm Thai Đề? Tôi đã nghĩ nát óc: Tôi tự biết, về nhan sắc, tôi thua hai con Chu Chỉ Nhược, Triệu Minh; về tội ăn nói, tôi thua hai con Vương Ngọc Yến, Hân Ly. Tôi có một điểm lợi hại duy nhất là ông anh cù lằn Đoàn Dự. Ông anh tôi quen với thi sĩ Thai Đề. Chắc thi sĩ Thai Đề học Văn khoa. Ôi, sinh Văn khoa, chỉ có anh tôi cù lằn thôi, còn đều đẹp giai, duyên dáng và thi sĩ ráo trội. Ông anh cù lằn của tôi sẽ giúp tôi quen thân với thi sĩ Thai Đề, sinh viên Đại học Văn khoa. Tôi cần chiếm thế thượng phong. Trước tiên, tôi sẽ o bế ông anh cù lằn của tôi, nịnh bợ ông ta, chiều chuộng ông ta. Đả đảo Nghịch Nữ! Hoan hô Thai Đề, hoan hô tình yêu. Có anh như nắng có mưa. Thiếu anh như muối dưa chua không hành! Ta sẽ thắng cuộc đua...

Cô Hoàng Dung điên rồi! Cả năm cô đều điên một lượt. Điên và mù. Tình yêu làm cho ta vừa điên vừa mù. Nhưng điên và mù một cách kỳ tuyệt, điểm ảo...

Thi sĩ Thai Đề ném xuống mặt hồ một viên sỏi thăm dò:

- Bọn Nghịch Nữ có hỏi thăm gì về tôi không lão đệ?

Đoàn Dự đáp:

- Thưa huynh đài không.

Cậu cười tùm:

- Bạn thật tốt số.

Thai Đề nuốt nước miếng cái ực:

- Tôi tốt số?

Đoàn Dự gật đầu:

- Ủa. Nếu bọn chúng hỏi thăm bạn là đời bạn đi đứt. Nghĩa là bọn chúng sẽ chế diễu, mỉa mai bạn qua tôi để tôi nói lại cho bạn nghe.

Thai Đề thộn mặt ra:

- Buồn bao nhiêu!

Cậu hít một hơi thuốc lá đầy đà:

- Vậy chỉ còn tình bạn và thi ca.

Cậu thở giọng triết lý:

- Lão đệ, con gái là những ổ gà trên đường đời. Ta cần tránh né như đi xe gắn máy tránh né ổ gà do Sài Gòn Thủy Cục tạo ra. Nào, ta bàn chuyện thơ.

Thai Đề cảm khái:

*Tình người sao quá sắt se
Nhưng buồn đừng có xì ke tàn đời*

Đoàn Dự xun xoe:

- Sư phụ dạy đúng. Xì ke là tịch.

Thai Đề phì cười:

- Đoàn lão đệ, ta đã kết nghĩa kim bằng, dầu chẳng rườm rà như ba anh em Lưu-Quan-Trương ở vườn đào thời Tam quốc... chí diễm nghĩa song cũng thấm thiết tựa Dương Lễ, Lưu Bình. Lão đệ là người chân thật, chí tình, há bấy trò sư phụ đồ đệ với ta? Không, ta là anh em cùng chung cảnh ngộ.

Đoàn Dự nói:

- Em xin nhận làm đàn em vậy.

Thai Đề dập điếu thuốc, vỗ vai Đoàn Dự:

- Ô ke. Bạn nhớ câu này: Huynh đệ như thủ túc, phu thê như y phục. Chúng ta đã là anh em, bạn không dầu tôi điều gì chẳng lẽ tôi không nói thật với bạn. Nhưng chuyện nói

thật dễ hạ hời, hôm nay tôi giữ lời hứa đến dạy bạn làm thơ. Lão đệ, chúng ta là bạn như Lục Vân Tiên với Vương Tử Trực ấy. Chỉ khi nào ta đi thi hỏng, bị mù, bị bỏ vợ và vợ sắp cưới bắt bỏ ta vô hang, bạn tìm ta, được Vũ Thái Loan tán tỉnh, bạn mới nói "Vợ Tiên là Trực chị dâu, Chị dâu em bạn có đâu lỗi nghi". Bình thường, khỏi anh anh, em em.

Đoàn Dự khen Thai Đề:

- Cậu đây bụng kinh điên.

Thai Đề vuốt tóc:

- Thế mà tớ đã đại bại, đã suýt rơi xuống ổ gà. Ôi, những kẻ đau khổ vì bệnh trĩ hẳn không hơn tớ. À, cậu hiểu rõ các kiểu thơ, cách gieo vần chưa nhỉ?

Đoàn Dự mở to mắt:

- Rồi. Nhờ đọc thêm những bài "tiểu luận" dạy nhi đồng làm thơ của thi hào Núi Mây trên báo Con Châu Chấu.

Thai Đề gật gù:

- Tốt. Trước khi nói về khuynh hướng thi ca cô kim Đông Tây và hôm nay, bây giờ, ở đây, cậu thử làm ít kiểu thơ cho tớ xem cậu có khiếu thi ca không cái đã. Tớ chống thơ đèo gọt. Phải nhanh như Tào Hồng, thi sĩ bất hủ đời Hậu Hán, con trai của TàoTháo. Thơ mà cứu thoát mạng sống của mình mới là thơ. Và đó là khuynh hướng... thất bộ thành thi! Tớ ra vẫn, đếm tích tắc coi mấy tích tắc một bài thơ bốn câu. Tào Hồn mần bốn câu ngắn thôi mà anh nó là vua Ngụy khóc suốt mướt, bỏ ý định giết nó. Ngày nay, người ta làm cả nghìn bài thơ, viết cả vạn áng văn mà vẫn không xin nổi cho một người thoát cảnh lao tù. Vậy ta cần làm sống dậy loại thơ ngắn, loại... tân nhị thập bát tú. Tân nhị thập bát tú sẽ khác nhị thập bát tú của thi hào Đức Pho. Nghe đây, tớ ra vẫn ề, hãy làm kiểu bảy chữ. Chú ý: Tích tắc, tích tắc, tích tắc...

Đoàn Dự mím môi giây lát. Vẫn ề khó quá xá. Chợt cậu nhớ tới hai câu thơ có sắt se, xì ke mà Thai Đề vừa cảm khái hời nầy, cậu xuất khẩu ngay tút xuyt:

*Tôi thấy ai rên ở góc hè
Thì ra một ả thiếu xì ke
Nó nhìn tôi lạy như cha nó
Tôi đập nó ra tận gốc me*

Thai Đề nhăn mặt:

- Tàn nhẫn, thiếu nhân bản. Làm lại!

Đoàn Dự gồng mình:

*Em gái lên con ở góc hè
Hồi ơi em trót nghiện xì ke
Nơi cai ma túy bên sông vắng
Hãy đợi anh tìm một chiếc ghe*

Thai Đề vỗ tay:

- Có nhân bản. Đúng thời khắc tôi mong. Hai mươi bốn cái tích tắc là hai mươi bốn vì sao mọc. Bây giờ vẫn ề, kiểu thơ lục bát dân tộc.

Đoàn Dự phóng liên:

*Tình em như dĩ bánh bèo
Ngon hơn bánh đúc, bánh xèo vớt đi
Tình anh như cục kẹo bi
Nếu em có ngậm đừng phì cười nghe*

Thai Đề hát đầu:

- Vẫn ề, vẫn lục bát dân tộc.

Đoàn Dự phấn khởi. Cứ in hệt đồ vui để học... Mỹ ấy. Hỏi đáp nhanh như máy:

*Em yêu, đừng có lắm lì
Đây nè, cầm lấy bánh mì. Ăn đi
Bánh mì Tân Định khỏi chê
Dzăm bông, xúch xích, ba tê hành ngò*

Thai Đề đặc ý:

- Khá, khá. Cứ vậy mà tiến thì mỗi chữ trong bài thơ là một cục gạch xây dựng bìn-
định thi ca Việt Na, đừng nói cả bài. Với sự làm thơ nô lệ, tức làm thơ bị chỉ huy, bị gò ép
bởi vần vò, mệnh lệnh mà cậu còn sáng tác hay thế thì làm thơ tự do, dân chủ, cậu hay gấp
bao nhiêu lần. Cậu sẽ trở thành một thi sĩ tiên bộ. Chính tôi, tôi sẽ phê bình nồng nhiệt.
Trước cậu, chưa ai làm thơ hay như cậu; sau cậu, sẽ không ai làm thơ hay hơn cậu.

Đoàn Dự sung sướng lịm cả người. Cậu bỗng quên mục đích làm thơ để tán gái và chỉ
để tán em Chu Chi Nhược. Cậu tưởng cậu đã là thi sĩ với sứ mạng vĩ đại gắn liền tâm hồn
và thể xác mình vào tâm hồn và thể xác của... tổ quốc anh dũng. Cậu ngỡ cậu sẽ là thi sĩ
cách mạng, hào quang phủ đầy người bằng những bài thơ tranh đấu chống ô tô buýt chạy
ầu cán chết hài nhi và sản phụ; chống xích lô máy cà tàng bẻ ống "bô", phun khói ngập
thành phố, gây ô nhiễm trong bầu khí quyển, tạo bệnh ung thư hiểm nghèo; chống dán
phích chương quảng cáo phim cóc nhái đâm đá lên những bức tường đẹp để làm xấu xí
thành phố; chống nhà thầu gấn thủy lượng kế của Sài Gòn Thủy Cục đào đường RMK
phẳng phiu gây ra những cái ụ phản mỹ thuật, phản văn minh, phản kỹ thuật làm đường.
Vân vân...

Đoàn Dự giục Thai Đề:

- Ra vần nữa đi!

Thai Đề xua tay:

- Khỏi cần. Khỏi bỏ kiểu tân nhị thập bát tú. Hãy tự giải phóng thi ca. Nghĩa là, hãy tự
do làm theo hứng của mình. A lê hấp, thơ các kiểu, các lối, thơ muôn mặt, thơ của đời
sống, thơ của hàng phố, với tái, nạm, sách, gầu, sụn, vè, giò, chín nạc, chín nhừ...

Đoàn Dự say sưa, nghe thi sĩ Thai Đề thuyết trình về thơ. Dưới đây là những áng thơ
hàng phố - một cõi thơ của lý thuyết gia thi ca mới ở Việt Nam - của thi sĩ Đoàn Dự sau
khi thâm cảm bài học thi ca.

THƠ NĂM CHỮ

Này học trò tiểu học
Phải gìn giữ vệ sinh
Đừng ăn me ăn cóc
Chớ uống sữa nguội tanh
Hãy nhìn anh kẹo kéo
Đầy mụn lở trên đầu
Vừa gãi vừa vuốt kẹo
Như ta nghịch con sâu
Nuốt dzô chỉ có ngoẻo
Nếu không cũng đi cầu
Đừng ăn thịt bò khô
Vì khi nó phơi thịt
Cát bụi tới tấp vô
Và ruồi bu nhặng nhịt
Chớ đớp thịt bò viên
Bởi lúc nó già nát
Nó vê thịt lẫn ghien
Ăn là chết thối xác
Yêu cầu các phụ huynh
Đừng cho tiền con trẻ
Thời buổi này văn minh
Nên giữ gìn sức khỏe

THƠ SÁU CHỮ

Em biết tại sao xe buýt
Cứ gây ra tai nạn lu bù
Cán người tông xe móp đít
Coi đời như số zê rô
Sộp phơ bay bướm. Không phải
Mà vì ông gốc xe Lam
Học sơ lái xe vận tải
Miễn sao đậu nổi cái bằng
Thế là ông cười xe buýt
Ông gây tai nạn lu bù
Lâu lâu buồn tình ông giết
người. Bằng những bánh ô tô

THƠ BẢY CHỮ

Sáng sớm anh nhìn bản mặt em
Mép thì ke trắng, mắt loen ghen
Tóc bù ỏ quạ, em ngồi ngáp
Lưỡi liếm môi như người liếm tem
Em ạ, tình ta xuống giá rồi
Trước trăm giờ chỉ có hai mươi
Tại anh để mộng chìm trong tối
Chẳng chịu phơ ra dưới mặt trời

*Nếu biết em đang bị ghẻ ruồi
Mình em đầu lác, nách em hôi
Anh còn chậm rãi yêu em nữa
Hãy nhấn thêm ga bóp loạn còi*

....

Bài thơ 7 chữ còn dài. Và còn nhiều thơ kiểu tám chữ, chín chữ, mười chữ và tự do leo núi, xuống đèo, tắm sông, lội biển. Nhưng mới chỉ thương thức thi tài của Đoàn Dự tới đây thôi, Thai Đề vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ Đoàn Dự xuất chúng, siêu phàm thế. Đoàn Dự, nhà thơ cách mạng. Cậu đã tích cực chống me đầm, cóc xanh, sữa đậu nành nguội, kẹo kéo, thịt bò khô, thịt bò viên. Nếu chúng ta có dịp quan sát một thím Sầm ngồi viên thịt bò giã nát thành những viên tròn tròn chúng ta mới thấy sự can đảm của thi sĩ Đoàn Dự. Thím Sầm bị bệnh tràng nhạc, mủ nó rỉ rả ở cổ, nó khiến buồn buồn nhồn nhột. Đang viên thịt, thím nghĩ chút xíu, đưa móng tay út lên gãi cho đỡ... ngứa. Tay thím bèn dính vô mủ. Và thím lại tiết tục viên thịt bò. Ấy là chưa kể thím có thể ngừng tay gãi lưng cho bọn nhi đồng Ba Tàu, cây ghèn, hoặc thay tã cho "bê bê si noa"! Thím chê rửa tay. Thím để "les mains sales" - Văn nghệ manie chú thích: Bàn tay bẩn - viên thịt bò. Còn thịt bò khô? Ai chưa biết chỗ phơi thịt bò tươi để nó thành khô? Ôi chà, thịt phơi ở nơi dơ dáy, ruồi đen, ruồi xanh, ruồi đỏ rù nhau về mừng đại hội liên hoan rồi để trứng ruồi trên thịt! Vân vân... Thi sĩ Đoàn Dự phản kháng thịt bò viên, thịt bò khô. Cậu đã cách mạng thiết thực. Thơ cách mạng của cậu nhằm bảo vệ sức khỏe của một tương lai của tổ quốc, mầm non của dân tộc. Chưa một thi sĩ nào làm thơ chống thức ăn dơ bẩn. Cổ kim Đông Tây và hôm nay mới có một Đoàn Dự.

Vậy Đoàn Dự là thi sĩ cách mạng tiên phong, Đoàn Dự chống kẹo kéo. Mấy anh bán kẹo kéo phải chống. Chur bộ. Chả thấy anh nào rửa tay trước khi kéo kẹo cả. Tay các anh ấy cầm tiền, cầm đồ dơ, vô cầu tiểu rồi để nguyên mà kéo kẹo ăn đồ con nít. Hơn thế, thi sĩ Đoàn Dự chống luôn xe buýt gây tai nạn. Báo chí bảo tái xế lái ẩu, đem tinh thần xe đồ vào thành phố, Đoàn Dự phát giác tài xế xe buýt lái ẩu vì từ xe Lam ba bánh, chưa rõ tới vô lăng xe nhỏ đã bị gồng người lái xe chuyên chở khổng lồ, do đó luống cuống cán người, đụng xe ầm ầm. Tài chưa chín thường dẫn đến nguy hiểm. Thí dụ xe Lam lên lái xe buýt. Đây là cuộc đời. Về tình yêu, Đoàn Dự chống tình yêu mộng tưởng. Thi sĩ kể hết những điều không ai dám kể về người nữ. Từ nằm ngủ chảy ke, sáng dậy ngồi ngáp đến bệnh ghẻ ruồi, lác, hôi nách, thi sĩ phơi bày hết. Kết luận: Thi sĩ Đoàn Dự là thi sĩ cách mạng đích thực.

- Đoàn thi bá!

Đoàn Dự sững sờ. Thai Đề nhả khói thuốc:

- Trong thiên hạ có triệu triệu thi sĩ nhưng chỉ có ta là nhất. Tớ chuyên chú lỗi thơ siêu hình tức là lỗi thơ tả thú vật ra con số giúp người nghèo đánh đề. Cậu chuyên chú lỗi thơ khuyên học trò giữ vệ sinh và bảo vệ sinh mạng người đi đường. Hai ta vô địch thế giới.

Đoàn Dự khoái chí:

- Chúng ta sẽ chiến thắng con gái.

Thai Đề lắc đầu:

- Chớ vội chủ quan. Đoàn Dự.

Cậu thở dài:

- Cậu đã biết làm thơ, đã chọn đúng con đường thi ca, đã khai phá một trường phái thơ, tớ chúc cậu thành công. Riêng tớ, tớ cảm ơn cậu đã thật lòng với tớ nên tớ thấy ân hận vô cùng.

- Ân hận gì? Cậu chưa nói về các khuynh hướng thi ca thế giới.

- Khỏi. Thơ của cậu đầy tất cả vào bóng tối rồi.

- Thế ân hận gì?

- Tớ đã nói dối cậu. Tớ sắp nói thật đây. Khi tớ nói xong, cậu sẽ hiểu làm thơ hay cũng khó lòng mà tán nổi con gái.

- Nói đi.

- Cậu phải hứa giữ bí mật chuyện này.

- Huynh đệ như thủ túc.

- Tốt. Đừng tiết lộ với bọn Nghịch Nữ.

- Xin thề.

Thai Đề xoa cằm:

- Cậu biết Elvis Đậu, là thằng nào không?

Đoàn Dự khời khời đáp:

- Là thằng thợ sửa xe đạp, tên môn đệ phản thầy khôn kiếp, đứa đã bị xe hủ lô cán chết vỡ sọ.

Thai Đề cười thâm:

- Sai.

Đoàn Dự lạ lùng:

- Thế thì nó là ai? Nếu nó còn sống, cậu chỉ chỗ, tớ tới đánh nó học máu mồm ra.

Thai Đề nhìn Đoàn Dự bằng đôi mắt tuyệt vọng:

- Elvis Đậu chính là tớ đây, Đoàn Dự ơi!

Đoàn Dự trợn trừng mắt. Miệng cậu há hốc. Nếu đầu cậu không nhăn thín thì tập thể tóc ác ôn đã dựng đứng cả lên. Trông cậu y hệt một thằng trúng gió. Bao nhiêu "ca lô ri" cách mạng trong cậu tiêu tan đâu mất. Cậu hết là thi sĩ cách mạng tiên phong, thi sĩ gìn giữ vệ sinh con nít và bảo vệ mạng sống con người. Cậu đang là thi sĩ động kinh. Thai Đề hơi ớn. "Huynh đệ như thủ túc". Đồng ý. Nhưng Thai Đề hồi tưởng... tốc hành một buổi sáng hôm nào, Đoàn Dự tới hẻm Hoàng Hôn kiếm Elvis Đậu. Cậu đã run... thâm lặng, chối biến mình là Elvis Đậu. Quả thật, Đoàn Dự với cái đầu trọc rất cô hồn. Thai Đề trấn tĩnh ngay khi chuyến tàu tốc hành của hồi tưởng dừng lại ở ga xếp: Đoàn Dự tìm Elvis Đậu do lòng tốt và vì tự ái con trai. Cậu hát hăm:

- Tin không, tớ là Elvis Đậu?

Đoàn Dự liếm mép:

- Elvis Đậu à?

Thai Đề phát câu:

- Elvis Đậu. Elvis Đậu, tên ngu xuẩn đã tưởng làm thơ hay, đánh đàn giỏi, hát cừ, vẽ trứ danh là gái mê và đã đại dột viết thư tán gái, khoe đủ tài ba, đã ngỡ thư của mình được nâng niu, ấp ủ, không ngờ bị đem ra làm trò cười và suýt nữa bị nhục mạ nếu chẳng may mất quen biết Đoàn Dự. Tên ngu xuẩn đáng sót thương ấy là tôi đây. Elvis Đậu đây. Bạn cần xem thẻ căn cước, thẻ cử tri, thẻ nhân dân tự vệ và thẻ động viên tại chỗ không?

Đoàn Dự buồn thiu:

- Elvis Đậu tài ba! Tớ tin rồi, cậu là Elvis Đậu. Ôi buồn quá.

(Lời người viết: Kể từ bây giờ, Thai Đề bị khai tử và Elvis Đậu được phục sinh. Với các em gái Nghịch Nữ, Thai Đề vẫn là hình ảnh mơ ước là hoàng tử da chó, nhưng với Đoàn Dự là Elvis Đậu. Thai Đề đã chết. Ấy cũng do Elvis Đậu lập ra tường phái thơ siêu hình ảnh thú hoá thành con số. Nền thơ này còn gọi là thơ... thai đề! Môn đệ của Elvis Đậu đang kiếm ăn trên các báo đánh đề, mỗi tuần giúp khối người trúng đề, đồng thời, cũng hại khối người sạt nghiệp vì đề. Thơ nó vụn vào người. Do đó, Elvis Đậu biến ra Thai Đề rồi lộn kiếp thành Elvis Đậu.)

Elvis Đậu ngạc nhiên:

- Tại sao cậu thở giọng buồn?

Đoàn Dự đáp:

- Elvis Đậu thân mến, cự phách về thi ca như cậu, sư tổ thi ca là cậu mà còn thất bại trên đường sự nghiệp tán gái thì tớ làm thơ làm quái gì nữa. Nghĩ vậy tớ đâm buồn.

Elvis Đậu an ủi bạn:

- Mỗi thằng có một cái số mạng. Đoàn Dự yêu dấu ơi! Đừng ngã lòng. Kìa, sợi dây nhỏ cây gỗ lớn, thế mà dây cưa mãi gỗ cũng phải đứt. Tảng đá cứng, dòng nước mềm, thế mà nước chảy mãi đá cũng phải mòn. Con kiến chút nhí, cái tổ to tướng, thế mà kiến tha lâu cũng đầy tổ. Cứ kiên nhẫn tán gái ắt có ngày thành công.

Đoàn Dự lắc đầu:

- Kiên nhẫn đến già nua tóc bạc ư? Thôi tớ không tán gái nữa đâu. Tớ sẽ không làm thơ tán gái. Tớ thù ghét con gái.

Thi sĩ cách mạng cảm khái:

*Đã làm nam tử trên đời
Cần gì tán gái phí lời uổng công
Đi tìm cái gây tâm vông
Múa may ta giúp non sông huy hoàng*

Thi sĩ Thai Đề xúc động mạnh, giải thích ngay:

- Nam tử số 16. Con gái số 13. Nữ thập tam, nam thập lục. Cái gây là số 1, non sông Việt Nam hình chữ S là số 5 viết ầu. Tuần này đánh các số 16, 14, 15, chắc ăn. Mua vé số 161.315 có thể trúng độc đắc. Ha ha, không ngờ bị con gái chê bỏ, cậu lại trở thành thi sĩ siêu hình!

Elvis Đậu gật gù:

- Thi sĩ siêu hình hạng nặng. Thử biểu diễn một bài nhị thập bát tú miêu tả thú vật xem nào.

Đoàn Dự nhả ngọc phun châu liên:

*Bầy cua sách động hôm qua
Hôm nay lũ tép nhào ra biểu tình
Đám tôm tụ họp mít tinh
Hô hào bọn cá tới đình thi đua*

Elvis Đậu vanh vách nói con cua số mấy, con tôm số mấy, con cá số mấy. Rồi cao hứng, Elvis Đậu ra thai:

*Cô đơn như chú cò hương
Cánh đồng bạc nước vô phương tìm mối
Khỉ trong sở thú không ngồi
Đánh đu chọc giận, vượn cười nhe răng*

Chương 7

Vậy là thi sĩ siêu hình Elvis Đậu không cần "luận về" trường phái thơ tả thú vật hoá ra con số ảnh hưởng nặng tới số mạng của con người... đánh đề, thi sĩ cách mạng Đoàn Dự cũng đã hiểu. Và suy ra, cậu hiểu luôn cả những tác phẩm văn chương siêu, bí hiểm nhất trên cõi đời Việt Nam này. Nghệ thuật hiểm hóc nhất vẫn chỉ là nghệ thuật tả thú vật diễn giải ra con số. Nếu người ta đọc văn chương bí hiểm, hóc búa người ta không diễn giải nổi, người ta nên coi nó như những con thú và sẽ diễn ra được một cách dễ dàng. Hai cậu con trai cùng chung một tâm sự đã trở thành hai thi sĩ vô tiền khoáng hậu của nền văn học hôm nay, bây giờ, ở đây. Trong khoảng khắc say mê các con thú, họ tạm quên con gái. Lạy trời họ đừng mở một lối thơ mới, tả con gái diễn giải ra con thú! Họ tạm quên nỗi buồn bị con gái chê bỏ. Họ sẽ làm gì tiếp theo? Đón coi hồi sau sẽ rõ.

Cô Hoàng Dung pha một ly cam vắt ngon nhất thuở cô biết pha nước cam. Cô khệ nệ bưng lên gác cho ông anh cù lẩn Đoàn Dự. Lúc ấy, Đoàn Dự đang làm thơ siêu hình. Cậu sua tay:

- Tao không uống gì hết. Mày cút đi, đồ con gái độc ác!

Hoàng Dung bỗng hiền khô. Cái tinh thần Nghịch Nữ biến mất. Cô hoàn toàn là một cô con gái phì nhiêu nữ tính. Tình yêu làm thay đổi tâm hồn. Tình yêu làm đắng hoá ngọt, làm sượng hoá bùi, làm nhạt quá cay, làm dữ hoá lành, làm nóng hoá lạnh, làm nắng hoá mưa. Tình yêu cũng còn làm sáng hoá mù, làm khôn hoá dại, làm tỉnh hoá điên. Đôi khi, tình yêu làm mù hoá sáng, dại hoá khôn, điên hoá tỉnh. Cô Hoàng Dung thì yêu thầm cậu

thi sĩ Thai Đề mà đang là bà chẳng hoá thành người con gái mắt nai, miệng cười nở hoa chứ không nhả ra cóc nhái, rắn rết nữa. Cô dịu dàng nói:

- Anh vô lý quá. Em độc ác với anh hồi nào? Độc ác mà pha nước cam hầu anh.

Đoàn Dự gất:

- Tao không khát.

Cậu xoa đầu lờm chờm trông y hệt chông chiến lược, lòng dậy nổi thù:

- Mày hiền à? Hừ, mày xúi con Nhược cho tao đi tàu bay giấy, tao ngu si tưởng bỏ, cạo trọc đầu, Tao làm hề cho chúng mày cười. Yul Bryner, hừ Yul Bờ ri su! Mày chỉ đường cho chúng nó lợi dụng tao sửa xe, sửa quạt, sửa đèn... Mày mà tao không biết sửa cầu tiêu nghệt. Nếu tao biết, tao đã bị thông cầu tiêu rồi, tao sẽ được khen là Giám đốc hãng hút hầm cầu tiêu tư!

Hoàng Dung đặt vội ly nước cam xuống bàn rồi mới dám phá ra cười. Đoàn Dự nổi nóng:

- Mày còn cười nữa ư? Mà mày cười cái gì?

Hoàng Dung thắng con cười cái rét. Cô dờ giọng Điêu Thuyền:

- Anh cáu kỉnh trông anh bô trai hết xẩy. Yul Bryner là cái chắc.

Đoàn Dự nghiêng răng ken két:

- Yul Bờ ri su, Yul Brybonze! Mày đã coi Yul Bryner đóng vai thợ sửa cầu tiêu chưa? Phim chiếu đó, tặc ních cô lo đảng hoàng.

Cậu ném bút, đấm mặt bàn:

- Cút đi, đồ Nghịch Nữ! Mày làm tao mất hứng thơ siêu hình.

Hoàng Dung ngẩn ngơ:

- Anh làm thơ đấy à?

Đoàn Dự vênh mặt

- Bộ tao không thể là thi sĩ, hả?

Hoàng Dung nịnh bợ:

- Anh thi sĩ hơn cả thi sĩ!

- Thật ư?

- Thật. Anh dự thi giải văn học nghệ thuật đi anh ạ! Mà ai dạy anh làm thơ vậy? Có phải thi sĩ Thai Đề không?

- Đúng, Thai Đề dạy tao làm thơ. Nhưng làm thơ cách mạng là do tao tự chế ra.

- Thai Đề làm thơ gì?

- Nó làm thơ siêu hình tả con thú ra con số. Tao đang đi vào cõi siêu hình. Tao sẽ tả con gái tụi mày ra con quỷ!

- Thai Đề là ai hả anh?

- Là thi sĩ triết lý.

- Anh quen Thai Đề ở đâu?

- Trong buổi họp mặt văn nghệ.

Thi sĩ Đoàn Dự đã nguôi ngoai hận thù. Cậu chộp ly nước cam, uống ừng ực và bắt đầu khoác lác:

- Buổi họp mặt văn nghệ tràn trề kỷ niệm. Thai Đề giới thiệu tao với Mai Thảo, Vũ Khắc Khoan, Tô Thùy Yên, Thảo Trường, Nguyên Sa vân vân... Thắng cha Mai Thảo rót rượu mời tao và khẩn khoản yêu cầu tao cộng tác với tạp chí Văn thường xuyên.

Hoàng Dung hết dám khinh thường ông anh cù lần của mình. Ông này tâm ngấm đá ngấm chết voi. Ông dẫu nghề kín đáo y hệt một anh sợ vợ dẫu tiền ấy. Minh nhạo ông ngớ ngẩn, khờ khạo là mình đã làm to. Xuân Diệu còn nói: "Tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá, Chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì" nữa là Đoàn Dự. Cô Hoàng Dung phục anh và càng xao xuyên nổi riêng Thai Đề. Cô gọi chuyện:

- Rồi sao nữa, anh?

- Tao chê tạp chí Văn thắng thùng. Một tạp chí học thuật tư tưởng mà để thằng Duyên Anh nó nhí nhố nói về văn chương là láo.

- Mai Thảo trả lời thế nào?

- Nó bênh thằng Duyên Anh. Tao vấy tay ới con nhà Duyên Anh. Thằng này sợ run bắn, vội xun xoe cạnh tao, nhờ chỉ giáo vài đường. Tao cho nó biết nó rỗng tuếch. Các nhà phê bình gọi là văn chương cổ lỗ! Tao khuyên nó nên tập viết văn cao siêu, bí hiểm, siêu hình, hét lên nổi cô đơn, ho ra sự phản kháng. Nó chấp tay lãnh ý.

- Anh hách ghê.

- Tao chê thơ thằng Dạ Từ. Tao đã kích ráo trội. Các nhà văn hàng đầu, nhà thơ hạng nhất thộn cả mặt mũi. Cuối cùng, thằng thư ký toà soạn Văn sợ tao hạ nó, bèn dúi vào tay tao hai chục ngàn "com măng" một bài thơ. Còn thằng Duyên Anh hạ mình mời tao làm cút bút tuần báo Tuổi Ngọc. Cả làng năn nỉ tao lên mi crô ngâm bài thơ siêu hình.

- Anh có ngâm không?

- Ngâm chứ. Tao nhả ngọc phun châu. Thai Đề vỗ tay hoan hô rồi rít. Chỉ có một mình Thai Đề hoan hô thôi. Bọn văn nghệ viễn mơ và dấn thân ở đây, hôm nay, chúng nó không hiểu nổi thơ siêu việt của tao, mí lỵ chúng ghen tị tao, chúng nó rí tai nhau để tỏ thái độ bằng cách im lặng.

Hoàng Dung khoanh tay đứng lắng nghe. Sự cảm phục Đoàn Dự của cô, bây giờ, nguyên chất, không còn vẩn một chút xúu hài hước, mỉa mai. Cô thấy Đoàn Dự lớn lên, đẹp trai trăm phần trăm, Yul Bryner chính cống, các hạch thịt gồng bự những tảng văn nghệ siêu hình, bí hiểm. Ngay cả Đoàn Dự cũng không tài nào hiểu nổi mình đã lớn lên và

đến mụn trứng cá trên mặt cũng mang dáng dấp... văn nghệ cỡ lớn. Thoạt tiên, cậu ba hoa chích chòe. Rồi máu thơ siêu hình tăng độ, cậu bèn thấy cái thế giới văn nghệ là đồ bỏ. Cậu mới nhất. Chỉ có cậu. Văn nghệ tai hại khôn lường. Nó biến anh con trai cù lần thành cái rồn của vũ trụ. Văn nghệ làm ta hết khiêm tốn, hỗn láo, xác xược, coi trời bằng vung. Đó là nền văn nghệ của mấy cậu trai dậy thì, mặt bỗng nhiên sùi trứng cá đột nhất thi đua cùng đôi má phơn phớt hồng của các cô gái mười lăm. "Trai trứng cá, gái má hồng" mờ lỵ. Đoàn Dự, khi chưa gặp thi sĩ Thai Đề, dễ thương biết bao! Từ hôm cậu chế tạo thơ, được Thai Đề phong là thi sĩ cách mạng tiên phong kiêm thi sĩ siêu hình, cậu hơi kiêu ngạo. Và cậu mất dậy từ lúc này.

- Dung!

- Dạ.

- Tao sẽ viết một loạt bài tối tân. Loạt bài của tao ví như máy cắt cỏ chạy điện, lưỡi sắc bén. Tao cắt cỏ.

- Anh cắt cỏ nuôi ngựa à?

- Tao cắt bọn cỏ văn nghệ. Bọn văn nghệ đàn anh là cỏ. Cỏ Mai Thảo, cỏ Vũ Khắc Khoan, cỏ Sáng Tạo! Tao sẽ ra tờ giai phẩm, tổ chức hội thảo bàn méo sử tử bọn văn nghệ thầy, văn nghệ anh. Bọn này ghim tài năng của tao, cản đường bít lối phóng xe Honda vào văn học sử của tao và bằng hữu. Bọn này nổi tiếng lâu rồi, cần rút lui để văn nghệ trẻ chúng tao phát huy văn hoá lớn. Văn nghệ phải có sứ mạng. Nhà văn, nhà thơ phải lấy keo gắn liền sứ mạng của mình vào sứ mạng dân tộc. Nhà văn "rong chơi" tối ngày, "phiêu du trong cuộc sống" thảng năm như cỏ Mai Thảo; nhà văn phủ nhận sứ mạng, viết văn mua vui như cỏ Duyên Anh nên chết đi.

Cô Hoàng Dung tuy phục ông anh văn nghệ sát đất nhưng cô đã khiếp đảm quan điểm văn nghệ của ông anh rồi. Vả lại, mục đích của cô không phải là nghe Đoàn Dự phát ngôn về văn nghệ. Mà cô chỉ muốn chiếm thể thượng phong trong cuộc chạy đua bắt bớ với thi sĩ Thai Đề.

- Anh ạ, anh giai phẩm đi, chúng em sẽ ủng hộ nhiệt liệt.

- Mỗi đũa mua mấy số?

- 50 số. Với điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Đăng tác phẩm của Thai Đề kèm theo chân dung chàng.

- Chàng?

- Dạ chàng Thai Đề.

- Mà mê Thai Đề?

- Đâu có. Em mê thơ của chàng.

- Nó đã xuất bản thơ đâu! Nó mới dọa sẽ xuất bản thôi. Mà đọc thơ nó ở báo nào mà mê?

- Em nghe anh nói.

- Tao nói chứ đã ngâm thơ của nó bao giờ?

Thi sĩ cách mạng tiên phong Đoàn Dự bỗng đập bàn, rống lên như sư tử trong chuồng bị con nít chọi đá:

- Hừ, mày dụ khỉ tao. Mày xúi dục chúng tao in thơ, xuất bản giai phẩm, đăng hình để chúng mình tụ họp dưới gốc cây khế cười nhạo chứ gì!

Cậu vò đầu:

- Ôi giờ ơi, tại sao tao đã là thi sĩ cách mạng và siêu hình mà tao còn ngu thế! Tao tiết lộ hết đường lối văn chương của tao cho mày cười nhe răng khỉ.

Hoàng Dung khép nép:

- Em phục anh. Sức mấy em dám cười.

Đoàn Dự nhăn nhó:

- Mày nín cười trước mặt tao, sau đó, mày mở ga cười với bầy Nghịch Nữ độc ác.

Hoàng Dung bị nghĩ oan, dơ tay lên:

- Em xin thề...

Đoàn Dự át giọng:

- Thề cá trê chui lỗ. Mày cút đi!

- Em giúp anh chinh phục con Chu Chỉ Nhược.

- Tao cóc cần cái con xí xọn, vô duyên đó. Tao đã có thơ siêu hình. Rồi mày chống mắt mà coi, con gái sẽ bu quanh đời tao. Cút, cút, cút!

Đoàn Dự xô Hoàng Dung khỏi phòng, đóng cửa cái rầm. Hoàng Dung buồn bã. Nước mắt cô ứa ra. Cô chưa chiếm được thể thượng phong, Thay vì oán ghét ông anh văn nghệ, cô lại thương anh hơn và tự nhủ sẽ chờ cơ hội lấy hết "răng xê nhơ mắng" về thi sĩ Thai Đề. Ôi, tu là cội phúc, tình là dây oan. Chưa yêu, cười hô hô. Yêu rồi khóc tí tí. Nghĩ tội nghiệp cho Nghịch Nữ.

Cô Chu Chỉ Nhược đến vào buổi sáng. Thường lệ, cô đến vào buổi chiều. Buổi sáng cô phải làm việc trong lớp học. Nhưng sáng nay, tiếng hót của con chim xanh tình yêu trên ngọn cây khế nhà Đoàn Dự văng vẳng đưa tới từng điệu thiết tha, thiết tha hơn cả lời khuyên học trò răn dẫu tối ưu trong năm đầu của kỷ nguyên tú tài IBM của thầy khải đạo, khiến cô Chu Chỉ Nhược bị nhức đầu. Cô xin phép rời lớp lên phòng Y Tế. Người ta cho cô một viên APC. Cô đòi uống thuốc EYA. Bà y tá không hiểu EYA là thuốc trị nhức đầu của Mỹ hay Pháp. Bà đưa thuốc Aspirine. Cô lắc đầu, nói cô chỉ hợp thuốc EYA. Và thuốc EYA bán tại nhà thuốc Đoàn Dự. Nơi đây đại lý độc quyền. Bà y tá tưởng thật, bảo Chu Chỉ Nhược hãy ra ngoài mua EYA và cho biết địa chỉ nhà thuốc Đoàn Dự đừng bả phổ biến thứ thuốc trị bệnh nhức đầu linh nghiệm đó. Cô Chu Chỉ Nhược cười thâm. Cô nghĩ bà đã về chiều, cần uống thuốc ATYT tức Ai Thèm Yêu Tôi; còn cô, mới được ưu

tiên số một uống thuốc EYA tức Em Yêu Anh. Vậy là cô Chu Chỉ Nhược nại có bị Toán, Lý, Hoá làm nhức đầu, cô đi tìm thuốc EYA.

Cô đến vào buổi sáng. Cô tính quá kỹ: Bầy Nghịch Nữ mắc kẹt ở trường, Đoàn Dự cô đơn... tại gia. Đoàn Dự tại gia là có thừa hy vọng mua thuốc EYA. Cô bấm chuông điện. Chị giúp việc mở cổng. Cô hơi ngạc nhiên. Mọi bận, hễ cô bấm chuông thì chính tay Đoàn Dự mở cổng y hệt một nhạc sĩ chính tay ông khảy đàn và chính miệng ông hát bản nhạc do ông chế tạo. Chu Chỉ Nhược vuốt ve nỗi ngạc nhiên của cô: Tại mình đến bất ngờ, anh ấy tưởng người đồ rác nên không thèm mở cổng!

Cô vui vẻ hỏi chị giúp việc:

- Cậu Dự có nhà không, chị?

Chị giúp việc đáp:

- Có nhà. Cậu bị đau.

Chu Chỉ Nhược dẫn xe vào sân.

- Cậu đau bệnh gì?

Chị giúp việc mỉm cười hóm hỉnh:

- Tôi không biết. Mà cô ghé thăm, chắc cậu sẽ hết đau.

Chu Chỉ Nhược thấy nóng ran đôi tai và âm ảm đôi má. Cô then. Nổi then rất con gái. Nổi then đê mê, ngây ngất trong vũ trụ băng khuâng. Nếu sân xi măng nhà anh chàng Đoàn Dự là dòng suối trong vắt dưới nắng đào và Chu Chỉ Nhược đứng bên bờ suối soi bóng mình trên mặt nước, cô sẽ nhìn rõ cô, nhìn rõ cả trái tim cô thổn thức. Cô sẽ bồi hồi biết bao khi thấy mỗi nhịp trái tim thổn thức là mỗi gợn sóng yêu đương lăn tăn trên mặt suối mộng tưởng. Và cô sẽ sung sướng vô cùng. Bởi vì cô vẫn là cô, mãi mãi là cô, là hoa của cõi đời, là chim của đất trời, là cảm hứng của cuộc sống, là ý nghĩa khiến tạo sự nghiệp của con trai, là xăng của xe tự động, là nước của cá, là lúa của gà, là mưa nắng của nông dân. Vân vân. Con gái phải là con gái yếu điệu, hiền dịu, dễ thương. Con gái phải biết then và đừng bao giờ đem thư tình ra hội thảo, cười hô hố và âm mưu hạ nhục kẻ "lãng xê lét đa mưa". Con gái gặp một con trai như Đoàn Dự, Elvis Đậu phải xao xuyến như lá cây rung rinh mỗi lần gió thổi trên ghẹo. Tóm lại, con gái, không thể là Nghịch Nữ. Con gái mà giống Nghịch Nữ sẽ biến thành bà già Ta. Kim Cúc mình đồng da sắt trong phim quyền cước Ba Tàu, nhan đề "Anh hùng bản xứ", võ của cậu Vương Vũ vất đi, cậu dùng xe ô tô cán bà ta, bà ta cứ sống ne răng cái mả và bà ta chỉ chết khi cậu tài tử tàu Vương Vũ dùng mỏ hàn xì khắc lửa vô thân thể bà ta. Chu Chỉ Nhược đang then thùng. Chị giúp việc làm tăng thêm nỗi then thùng của cô:

- Cô có thuốc tiên, cô ạ!

Chu Chỉ Nhược bẽn lẽn:

- Sức mấy. Tôi chỉ có thuốc nhức đầu EYA. Cậu Dự mà bị nhức đầu, uống một viên khỏi liền.

Cô đã dựng xe đứng vững. Chị giúp việc muốn xin cô vài viên EYA. Chị chưa kịp ngó ý, Chu Chỉ Nhược đã giục.

- Lên kêu cậu Dự xuống giùm tôi.

Cô bước vào phòng khách. Tự nhiên vì đã quá thân thuộc, cô mở nắp dương cầm, kéo ghế, ngồi dạo bản Love story. Chị giúp việc lên gác, gõ cửa phòng Đoàn Dự.

- Thưa cậu, có khách.

Đoàn Dự đương bí vần thơ siêu hình. Vần "iêu" quả là khó đối với những thi sĩ thích làm mới ngôn ngữ. Như Đoàn Dự. Nếu vần "iêu" gặp loại thi sĩ thiên chiến lạc hậu thì ngon quá.

Thí dụ Nguyễn Bính:

*Nàng đến thăm tôi một buổi chiều
Những mong chấp nối lại thương yêu
Nhưng tôi không dám tôi không thể?
Chấp nối bao nhiêu khổ bấy nhiêu*

Thí dụ Xuân Diệu:

*Làm sao cắt nghĩa được tình yêu
Có nghĩa gì đâu một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt
Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu*

Thí dụ Hàn Mặc Tử:

*Ai hãy làm thình chớ nói nhiều
Để nghe dưới nước đáy hồ reo
Để nghe tơ liễu run trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu*

Thí dụ Tôn Nữ Thu Hồng:

*Chỉ biết hôm qua một buổi chiều
....
Người đi tôi thấy làm sao ấy
Và cảm bên mình nổi tịch liêu*

Vần vân... Mỗi thi sĩ tiền chiến và hậu chiến đều ít ra có một lần gặp vần "iêu". Và lần nào cũng thế, cứ yêu là có chiều, có buồn hiu, có tịch liêu... Phải cách mạng vần iêu như người ta đã dán giấy quảng cáo diễn thuyết "Cách mạng tình yêu" trên tàu bán xách Logos. Tình yêu bị cách mạng thì vần iêu càng cần được cách mạng. Yêu như ta đã yêu, đang yêu là yêu nô lệ, yêu phong kiến, yêu quân chủ chuyên chế. Do đó, thi sĩ cách mạng Đoàn Dự bèn phóng bút làm cuộc cách mạng vần iêu:

*Ai bảo em đòi ăn bún riêu
Mắm tôm rau sống đớp căng diều
Bây giờ nằm chửi ông Tào Tháo
Và bắt anh tìm lọ thuốc tiêu*

Bài tân nhị tập bát tú này hết sức cách mạng vần vô. Ngoài Đoàn Dự, không ai có thể cách mạng hơn. Tuy nhiên, là thi sĩ cách mạng tiên bộ, Đoàn Dự chưa hài lòng. Thi sĩ

muốn chữ điều được thay đổi. Vì các nhà phê bình văn nghệ hôm nay rất khó tính. Họ sẽ chê Đoàn Dự ví bao tử của người yêu với cái bao tử của gà vịt, chim chóc tức là cái điều. Lại e họ cóc biết cái điều gà, điều vịt, họ tưởng cái điều là cái điều (mở ngoặc đơn: le cerfvolant, đóng ngoặc đơn - văn nghệ kiêm phê bình manie) con nít thả lên trời mùa hạ thì nguy vô cùng. Cái nền phê bình văn nghệ ở đây, hôm nay, bây giờ, đang bị thao túng, khuấy động bởi vài vị cứ thích lấy cái sự chê thiếu kinh nghiệm sống của các bậc phụ huynh quý vị ấy làm sự thống khoái và sự chứng tỏ tài năng phê bình. Tất cả đều sợ hãi vài vị phê bình gia này. Như đời Tống, dù làm tể tướng, thi sĩ Vương An Thạch vẫn sợ thi hào kiêm... sửa thơ gia Tô Đông Pha. Mong sừ thi sĩ tể tướng, nhờ kinh lý đây đó nên mới ghé thăm dân vùng Lĩnh Nam cho biết sự tình và biết sâu tên là Hoàng Quyển. Và cả khoái mần thơ:

*Minh Nguyệt sơn đầu khiếu
Hoàng Quyển ngoạ hoa tâm*

Thi hào Tô Đông Pha chê dở, bèn sửa:

*Minh Nguyệt sơn đầu chiếu
Hoàng Quyển ngoạ hòa âm*

Tô Thức nhà ta tưởng Minh Nguyệt là trăng sáng. Hoàng Quyển là chó vàng! Ấy cũng tại chữ Tàu nó không viết hoa. Nên con chim Minh Nguyệt hót trên đầu núi, con sâu Hoàng Quyển nằm trong ruột hoa bị sửa thành Trăng sáng chiếu đầu núi. Chó vàng nằm dưới bóng hoa! Thi sĩ tể tướng Bương Anh Thạch cảm, không thèm tranh luận. Chùng tới ngày chánh sự vụ sở văn hoá Tô Đông mắc lỗi, bị tể tướng Vương An Thạch đẩy đi Lĩnh Nam ngồi chơi xơi nước, ngài chánh sự vụ mới có dịp buồn tình tìm cỏ cây, mây nước than thở và mới trắng mắt ra khi thấy chim Minh Nguyệt, sâu Hoàng Quyển. Từ đó, suốt đời không dám phê bình thơ văn thiên hạ nữa. Phê bình láo lếu là võ mặt.

Đoàn Dự đang bí vần... điều, đang tìm cách thay chữ, đang sợ phê bình hiểu nhầm thi được chị giúp việc báo tin có khách. Cậu cúi tiết:

- Ai? Khách nào?

Chị giúp việc lễ phép:

- Thừa cậu. Cô Nhượng ạ!

- Bảo tôi nhức đầu.

- Tôi đã bảo vậy, cô ấy khoe có thuốc chữa nhức đầu hay lắm.

- Chị xuống đuổi con lỏi đó cút đi.

- Tôi không dám.

Đoàn Dự quát tháo ầm ỹ. Nhưng chị giúp việc đã khôn ngoan rút lui. Không nghe tiếng... đối thoại nữa. Đoàn Dự hăm mấy nói. Vì cửa phòng hé mở, cậu nghe văng vẳng âm thanh toát ra từ cây dương cầm. Bản Love Story đã phổ biến khắp các máy nước thành phố, đã mòn teo, gầy nát. Sao hôm nay nó tỉnh tứ, mời gọi, thiết tha thế! Tại Chu Chỉ Nhượng thả mười ngón tay ngà trên phím ngọc chăng? Đoàn Dự lại đưa tay sờ rầm hàng hàng lớp lớp chồng chiến lược trên đầu và mới thù con gái lại đùn lên cả đồng. Đó là những phiên khúc buồn, những phiên sầu, nói theo văn nghệ bây giờ. Đoàn Dự bèn rời

bàn viết, bước khỏi phòng và đứng vịn lan can cầu thang ngo xuống. Cậu ngắm người đẹp Chu Chỉ Nhược, nhớ những vần thơ lục bát dân tộc "Tình em như đĩa bánh bèo, Ngon hơn bánh đúc, bánh xèo vắt đi "... và cậu cảm khái:

*Tình em như cái bánh đa
Anh đem nhúng nước hoá ra bánh xèo
Tại em cứ ỉ cứ eo
Anh bèn tức quá liệng vèo xuống mương
Bấy giờ em giống con lươn
Em chui vào lỗ em lượn vào hang
Đáng đời Nghịch Nữ làm tàng
Số đời phê tặng một hàng dzê rô*

Thi sĩ cách mạng Đoàn Dự rất sung sướng với thi tài của mình. Ít ra, cậu đã trả thù Nghịch Nữ bằng thơ của cậu. Cậu cho Nghịch Nữ hoá thành bánh đa, bánh xèo, thành con lươn chui rúc trong hang, dưới bùn. Cậu đã bỏ tù Nghịch Nữ muôn năm. Nay mai, thơ sẽ in, sẽ vĩnh cửu bầu ở các thư viện quốc nội, quốc tế, Nghịch Nữ phải chết. Mà thơ thì sống ngàn thuở, sống tới ngày trái đất đầu bạc răng long má lõm, lưng còng... Chu Chỉ Nhược đã nhấc bổng đôi tay khỏi phím đàn năm mươi giây rưỡi. Cô đang tưởng cô là Jenny chờ cậu Oliver 2. Vậy thì Oliver Đoàn Dự lên tiếng:

- Khảy đàn chi mà hạch dữ!

Jenny Chu Chỉ Nhược nũng nịu:

- Em dạo đàn chứ đây khảy đờn.

Oliver, từ hôm biết làm thơ đậm ra sâu sắc, mới xỏ ngọt:

- Ngoài dương cầm, cô còn khảy được những đờn gì?

Jenny đáp:

- Em kéo vĩ cầm.

- Biết kéo nhị không?

- Nhị à?

- Ừa, đờn cò đó.

- Không.

- Thôi ác mô ni ca? Vừa thổi vừa ăn chuối như danh tài Tòng Sơn?

Jenny cười duyên dáng. Oliver vào đề:

- Xe Honda của cô hôm nay kẹt số hay hư bu dzi?

Jenny tưởng bở, gạ gẫm:

- Thắng không ăn, anh ạ!

Oliver bỏ nhỏ:

- Thì cô ăn giùm thắng.

Jenny sững sờ. Oliver tới tập xuất chiêu:

- Kể từ giờ phút này, tôi long trọng báo cho cô và bảy Nghịch Nữ hay, tôi là thi sĩ Đoàn Dự. Tôi giả đồ khờ khạo, ngớ ngẩn làm trò cười bấy lâu nay để làm gì cô biết không? Để tìm ý thơ và thử lòng người, tình người. Muốn dẫn thân nên tôi tình nguyện đóng vai thợ sửa xe, sửa điện, sửa quạt, sửa tủ lạnh, máy giặt, ti vi, radio... Muốn viễn mơ nên tôi cạo trọc đầu. Thi sĩ là gì? Xuân Diệu lạc hậu định nghĩa: Là thi sĩ là run với gió, Mơ theo trăng và vợ vẫn cùng mây... Hàn Mặc Tử xác định thái độ thi sĩ của ông cũng viễn vông, thiếu phục vụ. Tôi làm thơ chống ô tô buýt chạy ẩu gây tai nạn, chống me dâm, chuối chiên, thịt bò viên, thịt bò khô, kẹo kéo. Vân vân... Tôi là thi sĩ cách mạng. Người thi sĩ cách mạng là người khinh đời, coi thường con gái. Tôi nói sơ sơ thế, cô hiểu không? Nếu chưa hiểu, đón coi thi phẩm Thơ Đoàn Dự sắp xuất bản sẽ hiểu.

Chu Chỉ Nhược thần thờ đứng dậy. Đoàn Dự bồi tiếp:

- Cô đã làm bực. Cô ngỡ tôi là chìa khoá mở kho cười vô tận cho cô. Cô ngỡ tôi là thang khờ để cô sai vật...

Chu Chỉ Nhược ứa nước mắt. Cô bước khẽ tới... cầu thang. Đoàn Dự dơ tay cản:

- Cô nên dừng bước.

Chu Chỉ Nhược bị cấm "bước khẽ tới người thương". Cô thở thề:

- Anh Dự...

- Cái gì?

- Sáng nay em cúp cua đến thăm anh.

- Cô sẽ bị phạt. Cúp cua hoài, cuối năm sẽ bị trượt vỏ chuối.

- Mặc kệ, em vẫn đến thăm anh.

- Cô đến nhờ tôi sửa xe.

- Không đâu, anh ạ, em đến để xin lỗi anh.

- Đừng đóng kịch, lỗi din! Cô đến kiểm tra chơi mới để đóng góp vào cuộc hội thảo dưới gốc khế.

- Em thề...

- Xin miễn thề giùm, lỗi din. Cô về đi, tôi tuyên bố tôi đã chấm dứt nghề hề. Tôi là thi sĩ.

- Anh phải hiểu lòng em chứ.

- Rất tiếc tôi không học thuốc, làm sao giải phẫu ruột, bao tử, gan, tim của cô.

- Em...

Chương 8

Chu Chỉ Nhược muốn nói "Em yêu anh", nhưng cổ cô bị ngọn lửa nào đốt cháy. Nước mắt cô dàn dụa trên khuôn mặt xinh đẹp. Nước mắt cô làm xao xuyến Đoàn Dự cù lần. Bây giờ, Đoàn Dự thật sự trở về chiến khu cù lần của cậu. Tâm hồn Đoàn Dự nao nao. Cậu chợt hối tiếc cậu đã cách mạng sự cù lần. Than ôi, cù lần vẫn hơn cách mạng. Cù lần có niềm rung động chân thành và tuyệt đỉnh. Cách mạng chỉ có kiêu ngạo và giả dối. Thà làm cậu trai cù lần hơn làm thi sĩ cách mạng. Chu Chỉ Nhược ghen ngạo. Cô xoay người và bước ra sân. Cô không mua được thuốc nhức đầu EYA. Đoàn Dự nhìn theo Chu Chỉ Nhược. Cậu cảm thấy mát mát một thứ gì quý báu. Cậu đứng bất động. Trước mắt cậu, dòng sông hồi hận dâng cao. Đưa từ đâu tới, tiếng hát của Anh Ngọc xót xa: Ủ, thôi em về, Chiều mưa giông tới, Bây giờ anh vui, Hai bàn tay đối. Bây giờ anh vui, Hai bàn chân mới, Thời gian nơi đây...

Đoàn Dự chớp mắt. Rồi cậu chạy vọt lên phòng. Làm thơ siêu hình. Bởi tóc cậu còn lớm chớm.

Cuộc hội thảo dưới gốc khế, chiều nay, thật buồn tẻ. Đó là cuộc hội thảo bất đắc dĩ. Khuôn mặt các hội thảo viên ỉu xiu, mồm thếch y hệt bìa những tác phẩm văn chương của những tác giả lớn Việt Nam nằm phơi thối thên trên vỉa hè chịu đựng mưa nắng thử thách trước khi vào văn học sử. Cô Hoàng Dung không chiếm được thể thượng phong. Cô Chu Chỉ Nhược khôn lỏi, tưởng "ta về ta tắm ao ta" thì được tắm liền. Nhưng ao ta rào kín dây thép gai. Chu Chỉ Nhược bị nhức đầu chẳng thể mua nổi thuốc EYA bằng đồng tiền tim. Hai cô định mỗi người, mua một trái sầu riêng ăn cho vợi nỗi sầu. Còn các cô Vương Ngọc Yến, Hân Ly, Triệu Minh vẫn loay hoay tìm hiểu thân thế và sự nghiệp thi sĩ Thai Đề. Hội thảo chiều nay thiếu bài thuyết trình. Các cô thờ dài thườn thượt, Quanh cảnh "hội trường" trông rất tiêu điều, buồn bã. Như một buổi chiều mưa quận lý, người lữ khách nằm ở gác trọ, mắt nhìn muôn ngàn sợi nước đan lưới không gian, tai nghe loài côn trùng mở hội vấn đáp nhấp nheng sâu thẳm. Bọn nhấp nheng chia phe đực, cái. Bên đực nhấp miệng, nhấp rền rĩ, nhấp liên hồi. Lâu lâu, bên cái mới nheng một tiếng ảo não.

Cô Hoàng Dung hỏi một câu lẳng nhách:

- Làm gì bây giờ?

Chu Chỉ Nhược nhún vai:

- Biết làm gì?

Hân Ly ngó lên gác, "phòng văn" hay "lầu thơ" của thi sĩ Đoàn Dự, thắc mắc:

- Anh Đoàn Dự đi đâu ấy nhỉ?

Chu Chỉ Nhược bĩu môi:

- Anh ấy đi đâu ăn nhằm chi tới mày!

Hân Ly gậm cổ:

- Ăn nhằm chứ bộ. Tao muốn hỏi thăm anh ấy về thi sĩ Thai Đề.

Vương Ngọc Yến sáng rực đôi mắt:

- Ý kiến hay.

Triệu Minh gật gù khoái chí:

- Làm một cuộc hội thảo về thi sĩ Thai Đề chẳng?

Hoàng Dung lắc đầu:

- Vô ích.

Cô nói thêm:

- Và đừng hòng. Thai Đề đâu phải là Elvis Đậu, là Tony Mừng.

Chu Chỉ Nhược đứng ngoài vòng đua chinh phục Thai Đề nên cô đứng dưng và có quyền nhạo báng Thai Đề. Cô rút qua kẽ răng:

- Vậy Thai Đề là con giáp thứ mấy trong mười con giáp?

Hoàng Dung tự ái nặng. Làm như Thai Đề đã cảm tình nặng nề với cô ấy. Cô ca ngợi Thai Đề:

- Đó là thi sĩ hàng đầu, là người đang trên đường đi vào văn học sử. Chàng đi xe xích lô máy rồi đi xe ô-mô chứ không thềm đi xe hơi. Vì chàng bảo vinh dự chỉ rực rỡ khi một người đi xe ô-mô vào văn học sử. Thơ của Thai Đề hùng hực lửa. Lửa trong thơ chàng mạnh hơn lửa hàn xì khí đá. Mỗi lời thơ là một cục long nảo đủ giết chết hàng trăm con gián...

Vương Ngọc Yến, Hân Ly, Triệu Minh há hốc miệng kinh ngạc. Hoàng Dung thao thao phịa:

- Nếu ai bịt răng vàng, gấn răng vàng mà đọc thơ Thai Đề, lập tức răng vàng sẽ bung khỏi hàm răng. Thơ chàng có sức mạnh của giông bão...

Hoàng Dung phịa mà cô tưởng thật, cô đang đóng vai ngự sử văn học, tóm cổ thi sĩ Thai Đề đặt lên ngôi thần tượng thi ca.

- Thai Đề ngâm thơ, cỏ cây cúi rạp, chim muông cầm tiếng hót và côn trùng chết hết.

Hân Ly cắt ngang:

- Sao mày biết?

Hoàng Dung hãnh diện:

- Nhờ tao có ông anh là thi sĩ Đoàn Dự.

Chu Chỉ Nhược xía vô:

- Đoàn Dự là thiên tài ở ẩn!

Hoàng Dung gật đầu:

- Đúng vậy. Ông ấy dấu tài chúng ta, dấu tài cả loài người. Tao đã điều tra và hiểu rằng anh tao từng tham dự những cuộc họp văn nghệ quan trọng. Anh tao đã lên tiếng trước ba ngàn nghệ sĩ quốc tế, quốc nội về trường thơ siêu hình, bí hiểm. Những đại văn hào ở đây là đồ bỏ. Thai Đề vĩ đại hơn Đoàn Dự vì Thai Đề là sư phụ của Đoàn Dự.

Chu Chỉ Nhược báo cáo:

- Anh Đoàn Dự đã tiết lộ bí mật với tao. Anh ấy bảo, sở dĩ, anh ấy giả vờ cù lần để sửa xe, sửa quạt, sửa ti vi, tủ lạnh cho bọn mình là anh ấy dẫn thân. Còn giả vờ cạo trọc đầu là anh ấy viễn mơ. Khi dẫn thân và viễn mơ là bất lực, nghĩa là không đẩy cái xe vận tải thì ca lên dốc nổi, anh ấy bèn cách mạng. Anh ấy đã mắng mỏ tao, xua đuổi tao khiến tao khóc hết nước mắt.

Chu Chỉ Nhược thừa thắng xông lên:

- Cuối cùng anh ấy khuyên tao nên bảo chúng mày giải tán môn phái Nghịch Nữ kéo anh ấy sẽ dùng thơ phá nát.

Hoàng Dung tán thành ngay:

- Giải tán gấp.

Thế là môn phái Nghịch Nữ bị xóa tên trên chốn giang hồ. Các cô Vương Ngọc Yến, Triệu Minh, Hân Ly không phản đối vì các cô đã thầm muốn giải tán từ hôm Thai Đề, hoàng tử da chó, xuất hiện. Bây giờ, đến lượt tự thú. Cô Hoàng Dung giơ tay trước:

- Thú thật tao đã mê Thai Đề.

Cô thanh minh liền:

- Tao mê thơ của Thai Đề thôi. Tao chiếm thế thượng phong nhờ anh Dự. Ảnh đọc thơ Thai Đề cho tao nghe.

Cô Hân Ly nguýt bạn một cái dài ba cây số rưỡi:

- Mày khôn vật, bộ mày tưởng tao không mê thơ Thai Đề à?

Cô Vương Ngọc Yến dậm chân:

- Tao cũng mê, chứ bộ.

Cô Triệu Minh tỏ vẻ:

- Cả tao nữa.

Cô Chu Chỉ Nhược cười khẩy:

- Riêng tao, tao không mê nổi Thai Đề. Tao chỉ mê mỗi anh Đoàn Dự. Bốn đứa chúng mày cùng mê Thai Đề một lượt, như vậy là mê... cộng đồng. Tình yêu chỉ có song phương chứ không có ngũ phương. Thi sĩ Thai Đề hiện đang làm hàng triệu trái tim thiếu nữ rung động vì thơ của chàng. Muốn mê chàng, phải thuộc thơ chàng cái đã. Phải tìm đọc những tạp chí được phép đăng thơ chàng rồi cắt dán vào vở và học thuộc lòng. Trước đó, phải thay phiên làm quen chàng, ai làm quen trước ai làm quen sau đây? À, ta nên "Oán tù tì". Chú ý: "Tay trắng tay đen" vòng loại!

Chu Chỉ Nhược đương nhiên chiếm chức trọng tài. Một cuộc tranh đua diễn ra sôi nổi, ăn gian từng tí. Kết quả bị hủy bỏ lu bù. Trọn buổi chiều, dưới gốc cây khế, vẫn chưa biết ai giành nổi vai trò tiên phong.

Lúc ấy, trên căn gác hẹp mái tôn nóng hực ở hẻm Hoàng Hôn, Elvis Đậu còi trần, mặc mỗi chiếc quần xà lỏn, nằm gối đầu lên cuốn tự điển Pháp Việt, vắt tay ngang trán, suy nghĩ rất gay gắt thơ và thể đứng của mình giữa xã hội con gái. Nếu căn gác là cái lò bánh

mì thì Elvis Đậu là cái bánh mì. Bánh mì Elvis Đậu toát mồ hôi. Tuy nhiên, Elvis Đậu vẫn kiên nhẫn chiến đấu với nắng lửa. Con người luôn luôn chiến thắng thiên nhiên. Và lại, thiên tài là gì? Thiên tài là sự kiên nhẫn không ngừng. Vậy kiên nhẫn chịu đựng nóng cũng sẽ thành thiên tài. Thế giới đã có vô địch hôn lâu, vô địch thức lâu, vô địch ngủ lâu, sẽ có vô địch chịu nắng. Elvis Đậu chịu nắng để suy nghĩ về câu nói đã tâm sự với Đoàn Dự: "Làm thơ hay cũng khó lòng mà tán nổi con gái." Elvis Đậu cho rằng mình đã lầm. Vì thơ hay của Elvis Đậu đã có một con gái nào đọc đâu. Elvis Đậu bèn... xét lại toàn bộ tư tưởng. Và cậu thấy môi trường tán gái rất cần thiết. Nghĩa là tuần báo, tạp chí để đăng thơ của cậu. Elvis Đậu vùng dậy. Cậu ngâm nga:

*Tình người sao lắm bon chen
Tình mình nhất định đậu đen nấu đường*

Cậu nghiền răng, độc thoại:

- Đậu đen nấu đường đã gây ngộ nhận tai hại. Người ta ngỡ mình yêu em bán chè đậu đen.

Elvis Đậu lẩm bẩm:

*Tình người hẹn chỗ bán than
Tình mình hẹn ở Givral, Cái Chùa 2*

Cậu thêm:

*Tình người hẹn quán chú Ba
Tình mình hẹn ở Brodard, trên lầu*

Nhà thơ lục bát dân tộc Elvis Đậu đã đưa Givral, La Pagode, Brodard vào thơ dân tộc. Đó là một thay đổi tư tưởng. Cảm khái, cậu mần một bài thơ bảy chữ:

*Này em, anh sắp tậu Falcon
Để đón em đi đón cháo lòng
Em biết con đường Hồng Thập Tự.
Olympic đó, rạp Kim Chung
Từ đây nhìn sang những cửa hàng
Tiết canh thịt vịt và dôi tràng
Cả xôi gà nữa em yêu à
Ngon là cổ hũ, bùi lạc rang
Nhưng nhớ khi về lục thuốc tiêu
Ít ra cũng phải uống hai liều
Kéo đêm Tào Tháo vùng Colt đuổi
Đạn nổ đi đom vỡ mộng yêu*

Elvis Đậu sung sướng khôn tả. Cậu lục giấy bút, ngồi cong lưng sáng tác. Chiều xuống cậu không thèm biết. Ngày tàn cậu chẳng thèm hay. Em cậu gọi cậu ăn cơm, cậu la lối um xùm. Xê ra cho tao làm thơ. Thơ là đời sống của tao, tao cóc cần cơm gạo. Và Elvis Đậu sáng tác trắng một đêm. Chỉ có hai hạng người thức trắng đêm: Hạng đánh bạc và hạng mần non thi sĩ. Họ thức đêm rất tài. Thức không mệt. Những anh khác nói thức trắng đêm viết thư cho người yêu hay là nhớ người yêu đều tầm phào, khoác lác. Rạng đông hôm sau, Elvis Đậu chép thơ mình nắn nót, tìm phong bì bỏ vô rồi dán kín. Cậu cưỡi Honda tới quán cà phê uống một ly đen không đường để dưỡng sức và chờ Bưu Điện mở cửa. Elvis

Đậu đã đóng góp một khoản tiền cho nền Văn Thông Việt Nam. Cậu tốn khá tem gửi thư đến các tòa soạn tuần báo, tạp chí.

Ở Bưu Điện về, tâm hồn Elvis Đậu thơ thới, hân hoan.

Đoàn Dự mò mẫm tới khi Elvis Đậu vừa ngủ được mười lăm phút. Elvis Đậu định ngủ hai tiếng lấy lại phong độ rồi thức dậy làm thơ nữa. Thì bị Đoàn Dự lôi cổ dậy. Elvis Đậu khó khăn lắm mới mở mắt nổi. Cậu nằm ngửa, ngoác miệng chẳng thi sĩ tí nào. Thi sĩ Elvis Đậu thều thào giống anh ghiền dói thuốc:

- Có... chuyện... chi... đó?

Đoàn Dự phát vào bụng Elvis Đậu một cái âu yếm khẽ:

- Nguy hiểm.

Elvis Đậu co chân thẳng lên trần nhà, rướn sức, vụt ngồi thẳng. Cậu kinh ngạc tột độ:

- Nguy hiểm cấp mấy?

- Cấp một.

- Nói lẹ xem nào.

- Nghịch Nữ đang đi điều tra lý lịch của cậu!

- Cậu có khai không?

- Tớ dấu kỹ.

- Chắc chứ?

- Chắc.

- Họ không biết tớ là Elvis Đậu, hả?

- Đến Tết mới biết. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Tớ trót đại ba hoa về cậu. Tớ suy tôn cậu là đại thi hào, là sư phụ của tớ. Riêng tớ, tớ khoác lác hạ sát vắn bọn văn nghệ đàn anh, đàn thầy ở đây, hôm nay...

- Họ chửi um lên à?

- Không.

- Vậy thì nguy hiểm chỗ mô?

- Nguy hiểm ở chỗ bọn Nghịch Nữ phục cậu và tớ sát đất.

- Thì cứ để họ phục.

- Bọn nó nhao nhao đi tìm mua các tuần báo, tạp chí lớn đọc thơ của chúng ta.

- Tớ đã gửi thơ đăng rồi.

- Còn tớ?

- Cậu cũng nên gửi đi. Chúng ta phải hoạt động mạnh.

Elvis Đậu, tự nhiên, run lên. Đoàn Dự hỏi:

- Cậu sợ hãi à?

Elvis Đậu đáp, hai hàm răng đánh nhịp lộp cộp:

- Tớ sung sướng quá, Đoàn Dự ơi! Không ngờ tớ thay đổi toàn bộ tư tưởng lại hên đến thế. Đoàn lão đệ, thơ hay dư khả năng tán gái.

Đoàn Dự dè dặt:

- Cậu nói, tớ tin cậu lắm song tớ đi xa hơn sự khoác lác là đe dọa xuất bản giai phẩm và thi phẩm.

Elvis Đậu quả quyết:

- Thì ta xuất bản.

Đoàn Dự phân vân:

- Tớ vẫn ngại bọn nó giăng bẫy.

Elvis Đậu vỗ vai Đoàn Dự:

- Cậu nghi ngờ quá nhiều. Thi sĩ không biết nghi ngờ. Thi sĩ chỉ biết tin yêu. Rồi cậu xem cả nước sẽ hâm mộ thi tài của chúng ta. Khi đã lừng danh, chúng ta sẽ ra đủ các thứ tuyên ngôn chống đối, nhân danh thi sĩ. Chúng ta sẽ đòi hỏi đủ các thứ quyền lợi, kể cả quyền lợi của con người khơi khơi sử dụng công lộ, bất chấp luật đi đường. Chúng ta sẽ đòi hỏi tự do xả rác, tự do phóng uế, tự do lái xe ẩu, tự do phun khói, tự do ăn quýt, tự do chọc chó cho nó sủa ầm phớ vào lúc mười giờ rưỡi đêm. Vân vân... Tại sao ta được phép chống đối? Vì chúng ta là thi sĩ, là kẻ thừa sai của Thượng đế, là đấng tiên tri. Chúng ta hãy nổi loạn vô duyên cớ.

Đoàn Dự thắc mắc:

- Nhỡ vào tù thì khốn.

Elvis Đậu say sưa:

- Sức mấy mà vào tù! Văn nghệ sĩ sẽ bênh vực chúng ta, sẽ đánh điện lên hoả tinh.

Thi sĩ Đoàn Dự lo:

- Thôi, tớ chỉ chống me dâm, cóc xanh, thịt bò khô, sữa nguội và đòi hỏi quyền lợi... vệ sinh nhi đồng. Tớ tự do con nít, cậu ạ!

Thi sĩ Elvis Đậu câu:

- Cậu hèn nhát. Kẻ sĩ phải "uy vũ bất năng khuất". Ha ha, "Bút tôi ai cướp mất rồi, tôi sẽ dùng dao khắc văn lên đá".

Thi sĩ Đoàn Dự tắt lưôi:

- Mất công lắm. Đứa nào cướp bút ta, ta mua cái khác. Mí ly, đọc báo tờ thấy có ông nhà văn nọ ký kiến nghị chống đối loạn châu châu, bị đuổi sở, ông nhà văn mặt xanh như tàu lá, cầu cứu một trăm nhà văn xin sở lại giùm. Thế thì đừng chống đối cho nó đẹp. Ta cứ làm văn nghệ tán gái là yên ổn và chân thật. Chân thật là khuôn vàng thước ngọc vĩnh cửu của nghệ thuật. Mình làm văn nghệ tán gái mà nói phét chống đối, phản kháng thì nó kỳ thấy mô. Ta nên chống me dâm, cóc xanh thôi. Đồng ý? Tớ sợ ăn cơm tù sứt ký lô.

Thi sĩ Elvis Đậu phá ra cười:

- Cậu cũng khôn ra phết. Chúng ta giả vờ chống đối để lấy tiếng thi sĩ tiến bộ thôi. Bộ ngu hay sao mà chống đối thật.

Hai nhà thơ chưa hề có thơ đăng báo thông cảm nhau trăm phần trăm. Elvis Đậu đã tỉnh như sáo sậu. Cậu tuyên bố giải tán các trường thơ - thực ra là cái giai đoạn - lục bát dân tộc, triết lý, siêu hình. Cậu trở về nguyên vẹn một thi sĩ của tình yêu. Tình yêu muôn năm. Ngàn năm trước, các thi sĩ đã ca ngợi tình yêu. Ngàn năm sau, các thi sĩ còn ngợi ca tình yêu. Và, hôm nay, hai thi sĩ Elvis Đậu, Đoàn Dự đang say sưa ca ngợi tình yêu. Họ có thành công? Đón coi hồi sau sẽ rõ.

Môn phái Nghịch Nữ hoàn toàn tan rã. Gốc cây khế trở nên buồn hiu hắt. Vì không còn hội thảo nữa. Lá vàng tự do rơi. Hoa khế tự do rơi. Trái khế tự do rơi. Chim sẻ tự do đùa nghịch. Gốc khế buồn hiu hắt chờ những hội trường đã bị người ta rũ nhau tới hội thảo kế hoạch hoá gia đình rồi người ta quên bống sau nhiều ngày ồn ào cãi cọ ầm ầm ớ. Hoạt cảnh "Một đàn thằng ngọng đứng xem chuông, Nó bảo nhau rằng ấy ái uông" đã chấm dứt. Cái "mốt" hội thảo đã bị "đề mốt đề". Cuộc sống thoải mái vô cùng. Sống là để thụ hưởng hạnh phúc, không bao giờ là để hội thảo lãng nhách. Bây giờ, hai cô Hoàng Dung và Chu Chỉ Nhược thân thiết hơn xưa. Chu Chỉ Nhược o bế Hoàng Dung, hy vọng Hoàng Dung lời ra tiếng vào sẽ khiến Đoàn Dự... xét lại, đừng ghét bỏ cô mà tội nghiệp. Các cô Hân Ly, Triệu Minh, Vương Ngọc Yến coi bộ yếu sức trong cuộc chạy đua chinh phục Thai Đề.

Con chim một lần suýt chết vì mũi tên đâm ra sợ hãi cảnh cây cong. Thi sĩ Đoàn Dự đã bị làm chia khoá mở kho cười vô tận đâm ra dè dặt với những giọt nước mắt của cô Chu Chỉ Nhược. Với Đoàn Dự, môn phái Nghịch Nữ vẫn còn tung hoành khắp chốn giang hồ. Và cậu nghĩ rằng phái Nghịch Nữ chỉ cần tiếng cười, đứng nghiêm, kính cẩn nhìn cậu đi qua khi thơ cậu xuất hiện trên thi đàn. Và ba hoa con chích chòe cũng lợi chứ bộ. Mình ngại mang tiếng khoác lác, sẽ gồng mình đạt bằng được những điều mình chọc thiên hạ. Đoàn Dự muốn, ngày nào đó, Chu Chỉ Nhược sẽ ôm thơ của cậu giữa ngực, quỳ xuống tỏ lòng tôn kính, ngưỡng mộ và mắc bệnh thường hàn do niềm tương tư cậu. Chu Chỉ Nhược sẽ lạy cậu ngàn lạy xin đoái hoài cô và rên rỉ "xin hãy yêu em". Và Đoàn Dự sẽ vênh vang: "Ừa, anh yêu em". Cậu đâu hiểu, khỏi cần khoác cái nhãn hiệu thi sĩ, khỏi cần mặc cái áo nghệ sĩ hôi hám, khỏi cần cong lưng chế tạo những bài thơ... siêu thơ, Chu Chỉ Nhược đã yêu cậu rồi. Yêu chân thành. Yêu nồng nhiệt. Tình yêu nó vốn lý kỳ. Lúc người ta yêu thấy mô, người ta cời trần sửa xe gắn máy giùm; người ta đến tận nhà sửa điện, sửa tủ lạnh, sửa máy giặt; người ta tình nguyện làm tên sai vặt để tỏ tình, để mong ước được yêu thì lại chê người ta cù lần. Thậm chí, người ta tưởng mình mê đầu trọc, người ta gọt nhẵn tóc đi cho mình vừa lòng thì cũng lại cười chế nhạo. Lúc này, người ta trở thành thi sĩ cách mạng mới tìm cách yêu người ta. Thì người ta ngỡ mình yêu thi tài của người ta chứ yêu gì sự cù lần của người ta. Đó là tâm sự cô Chu Chỉ Nhược. Còn cậu Đoàn Dự, sắp được yêu trong gang tấc, lại ngớ ngẩn đi làm thơ chống thối bỏ vệ, kẻo kéo.... Hai cô cậu

săn đuổi nhau. Y hết gián điệp ấy. Y hết triết lý tình yêu mà một đại nhạc sĩ Việt Nam đã phán qua những lời ca bất hủ: Đi trên đường một chiều. Anh đi trước em sau. Không bao giờ gặp gỡ, cũng như tình yêu...

Dù Chu Chỉ Nhược không yêu Đoàn Dự thi sĩ, chỉ yêu Đoàn Dự cù lằn nhưng trên bước đường khúc khuỷu quanh co của tình yêu, các cô Hoàng Dung, Hân Ly, Triệu Minh Vương Ngọc Yến đang đi tìm thơ của Thai Đề sôi nổi, cô cũng phải chạy theo "thời trang nhạc tuyến" tức là đi tìm dấu chân của thi sĩ được in trên những bài thơ cách mạng, siêu hình của chàng. (Đoàn Dự đã bỏ thơ cách mạng chàng đương mây mò thơ tình yêu vĩnh cửu, thứ thơ không hề bị đem chôn ở nghĩa địa phước thiện). Sau hai tuần lễ mua đủ các thứ tuần báo, tạp chí văn nghệ, soi kính lúp kiểm tên Thai Đề và Đoàn Dự không thấy gì cả, các cô ngạc nhiên quá. Bèn mua thêm các báo phụ nữ, rồi nhật báo, đọc các mục dài thơ, lều thơ, hội thơ, mái nhà thơ, mái tôn thơ, mái gianh thơ, mái ngói thơ, tao đờn, mây đàn, mây tần, gió tễ, bão sở vân vân, vẫn chẳng gặp thi sĩ Thai Đề và Đoàn Dự, cặp bài trùng thơ hôm nay. Tên hai chàng vắng vẻ ở cả mục hộp thư nữ. Chu Chỉ Nhược mới hỏi Hoàng Dung:

- Tại sao báo không đăng thơ của họ?

Hoàng Dung đáp:

- Tại họ kiêu ngạo. Tao sợ họ không thèm cho báo đăng thơ. Thai Đề từng mạt sát tất cả văn sĩ, thi sĩ hàng đầu ở Việt Nam. Ngay môn đệ của chàng là anh Đoàn Dự còn chê bài thơ văn hôm nay, nữa là. Họ sẽ xuất bản giai phẩm và thi phẩm.

Hoàng Dung hát hàm:

- Đâu cần có thơ đăng báo mới là thi sĩ. Nguyễn Du có đăng báo đâu? Cao Bá Quát có đăng báo đâu?

Chu Chỉ Nhược gật đầu:

- Ủa nhĩ!

Hoàng Dung vỗ vai bạn:

- Tao với mày giúp đỡ lẫn nhau nhé!

Chu Chỉ Nhược tròn xoe mắt:

- Giúp đỡ cái gì?

Hoàng Dung rỉ tai:

- Hai đứa mình mạt sát Thai Đề thật lực. Mình gây chiến tranh chính trị. Bọn con Ly, con Minh, con Yến sẽ mắc mưu. Tao chiếm Thai Đề còn mày chiếm... anh tao. Tao nói hay cho mày với anh Đoàn Dự. Hề hề, mình chê Thai Đề ỏng eo, bọn nó sẽ ghét Thai Đề như ghét thằng Elvis Đậu.

Chu Chỉ Nhược reo lớn:

- Diệu kế.

Bỗng cô nhỏ nhẹ:

- Nếu Thai Đề không phải là thi sĩ, mày có mê "nó" không?

Hoàng Dung nóng ran đôi tai:

- Mày hỏi thế có ý gì?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Có ý muốn mày bộc lộ tâm sự. Riêng tao, thú thật, tao mê anh Đoàn Dự không phải vì anh ấy mới biết làm thơ. Tao mê anh ấy từ lâu. Tao mê lâu rồi. Tại tao không dám nói và tại tao trót a dua chúng mày chế nhạo anh ấy.

Hoàng Dung thả mắt trong mơ:

- Tao mê thi sĩ Thai Đề. Tao thích được yêu một nghệ sĩ chân chính. Chàng sẽ vì tao dật hàng vạn bài thơ. Tao là cảm hứng muôn thuở của chàng. Chàng sẽ nổi tiếng, sẽ trúng giải văn học nghệ thuật, sẽ được trao bằng tưởng lệ. Tao sẽ theo chàng đi lãnh giải. Ôi, tao mơ ước gặp gỡ các nghệ sĩ lớn của nước Việt Nam yêu dấu. Tao sẽ gặp thi sĩ Du Tử Lê, chàng thi sĩ có đi nghiêng nghiêng và tên cúng cơm của chàng là Lê Cự Phách. Tao sẽ gặp đạo diễn Nguyễn Long, nhà đạo diễn có mái tóc cánh phượng mà nếu được đổi tên đường Vĩnh Viễn, tao sẽ đặt tên đường ấy là đường Tóc Ông Long để gần đường Da Bà Bầu cho nó thành câu đối. Mày biết không, anh tao kể, làng văn ta có hai ông nhà văn tóc tai rất "phi lô dốp". Một ông là Lê Kỳ Đà. Một là ông Nguyễn Thanh Trinh. Tao sợ hai ông này giận nên chọn đại ông Long làm đường Tóc Ông Long. Chứ, đáng lý phải là Tóc Ông Trinh. Ông Long ham trát bờ-ri-ăng-tin thôi, tóc ông chưa xứng với... Da Bà Bầu...

Chương 9

Cô Hoàng Dung về ra chân trời văn nghệ và những nghệ sĩ sáng tác. Giác mộng của cô hơi khó, khó hơn cả ăn mày được Mỹ cao hứng bỏ thí đồ la xanh. Cô nào biết thi sĩ Thai Đề của cô đã phải nhịn quả sáng, mua tem gửi thơ đến các tòa báo.

- Mày mơ mộng nặng quá, Dung ạ!

- Tao thấy nhẹ lâng lâng.

- Nhớ Thai Đề không nổi tiếng, mày tính sao?

- Ít ra chàng cũng là hội viên Hội Nhà Văn Việt Nam, đứng cạnh thi bá Trần Đôn Vọng, văn hào Lê Văn Duyệt.

Đang đứng lúc hai cô đang bàn mẩu với nhau thì bộ ba Vương Ngọc Yến, Hân Ly, Triệu Minh dẫn xác tới. Thi sĩ Thai Đề và những bài thơ chưa được ai đọc của cậu bị đem ra hội thảo. Lại hội thảo! Phe mạt sát Thai Đề. Phe bênh vực Thai Đề. cuối cùng, phe bênh vực Thai Đề thua phe mạt sát. Và năm cô đi đến một kết luận: Thai Đề ba xạo. Thai Đề không biết làm thơ. Câu kết luận được lắp vào mũi tên, bắn trúng tim Đoàn Dự. Người bắn mũi tên này là Hoàng Dung.

- Tớ báo một tin buồn.

- Nhà cậu có người mặc sơ mi Tô Bia, hả?

- Nhảm. Nghịch Nữ bảo cậu ba xạo, không biết làm thơ cũng nhận mình là thi sĩ.
- Tại sao các em nói vậy?
- Vì bọn nó mua hết các báo đọc liền hai tuần mà chẳng thấy thơ của chúng ta.
- Tớ gửi đi ngót ba mươi bài.
- Tớ cũng vậy. Lạ ghê, thơ mình đọc đáo thế, chẳng hiểu lý do nào chúng nó không chịu đăng. Tớ phải viết năm bức thư liên tiếp nài nỉ thằng chủ bút nâng đỡ, nó vẫn cứ phe lờ.
- Nó ghen tài chúng ta.
- Đúng, nó bít lỗi chúng ta, cản đường sự nghiệp của chúng ta.
- Nó sợ Thai Đề và Đoàn Dự sẽ là hai vì sao sáng rực trên nền trời văn học nghệ thuật hôm nay.
- Chúng ta làm gì?
- Làm thơ.
- Báo không đăng, không trả lời.
- Gửi nữa.
- Gửi đến bao giờ?
- Bao giờ nó đăng thì thôi.

Elvis Đậu nói mạnh. Thực ra, niềm tin của cậu sa sút quá rồi. Cậu đã gửi thư đề tên chủ nhiệm rồi chủ bút rồi thư ký tòa soạn rồi quản lý rồi giám đốc trị sự... Mà chưa hề một lần được trả lời, dầu là trả lời ở mục bài nhận được. Cậu gửi thư cho tạp chí lớn, cho tuần báo bé. Cậu gửi luôn cho cả nhật báo thương mại. Thi tài của cậu bị hắt hủi phũ phàng. Đoàn Dự nào may mắn hơn. Thơ của cậu lên đường như Kinh Kha sang Tần. Nghịch Nữ chỉ mạt sát Thai Đề thôi, nhưng cậu cảm giác chúng nó mạt sát cậu. Than ôi, cậu đã bốc đồng khoát lác. Cậu hối hận vô vàn.

- Đoàn Dự!
- Hà?
- Tớ có ý kiến.
- Mời mấy thằng chủ bút đi ăn nhậu à?
- Không. Tại sao chúng ta không gom thơ của chúng ta lại in thành một tuyển tập?
- Ờ ờ, hay đấy.
- Hay là cái chắc.
- In rô nê ô hay ty pô?
- In ốp xét với phụ bản họa và nhạc.

- Ai vẽ?

- Tớ.

- Ai phổ nhạc?

- Tớ.

Elvis Đậu dõ giọng khinh bạc:

- Nếu cần, thuê hoạ sĩ vẽ, nhạc sĩ trứ danh phổ nhạc thơ mình. Năm ngàn một bài nhạc. Ba ngàn một cái bìa.

Đoàn Dự bèn hỏi:

- Có tựa không?

Elvis Đậu nhún vai kênh kiệu:

- Hai ta là bức tường đồng của nền thi ca dân tộc, là hai cột trụ của đất nước, cần quái chi phải tựa vào ai. Ai dám đề tựa cho ta?

Đoàn Dự lại hỏi:

- Ai xuất bản?

Elvis Đậu đáp:

- Chúng ta tự xuất bản.

- Tiền đâu?

- Tớ phát mại cái Honda. Cậu có gì phát mại không?

- Tớ xin tiền ba má tớ.

- Mình sẽ in ba ngàn cuốn, phí tổn khoảng năm trăm ngàn.

- Năm trăm ngàn?

- Thi sĩ giá trị ngàn lần bác sĩ, dược sĩ và trung sĩ. Học để thành bác sĩ tốn vài triệu. Mà thi sĩ góp mặt với đời, làm rạng danh tổ tiên, làm của "hồi môn" tặng vợ, làm gia tài cho con cháu, chỉ tốn có hai trăm năm mươi ngàn đồn rẻ chán, cậu ngần ngại cái gì! Người ta sẽ nhắc nhở thi sĩ Đoàn Dự chứ không nhắc nhở giáo sư Phạm Việt Tuyền, dù thi sĩ Đoàn Dự là học trò của giáo sư đại học bất hủ Phạm Việt Tuyền.

Đoàn Dự lắng tai nghe Elvis Đậu dụ dỗ một sự đầu tư danh vọng:

- Chúng ta sẽ in năm trăm ba mươi lăm bản đặc biệt, sẽ mở một cuộc tiếp tân phát hành tác phẩm đầu tay của chúng ta, sẽ tổ chức một đêm ngâm thơ tại quán cà phê Duyên Anh ở đường Đinh Tiên Hoàng. Quán cà phê này không phải của thằng Duyên Anh viết văn đâu. Ta sẽ in thiệp mời các nàng Chu Chỉ Nhược, Hoàng Dung, Hân Ly, Vương Ngọc Yến, Triệu Minh. Tớ sẽ may cái áo đuôi tôm, Đoàn Dự ạ!

- Vậy chúng ta không thềm gửi thơ đăng báo nữa.

- Hơn cả thế, bài Giao cảm mở đầu thi phẩm của chúng ta, tớ sẽ viết thật dài, mặt sát bọn chủ báo văn nghệ ở đây thậm tệ. Bọn đó dốt nát, không hiểu gì về thơ. Bọn lái báo ấy chỉ hiểu cách bán báo làm giàu cho chủ.

Elvis Đậu châm điều thuốc lá mới:

- Vụ xuất bản thơ, cậu phải giữ bí mật kẻo bọn thi sĩ khác ghen tị phá đám.

- Có dọa Nghịch Nữ không?

- Cứ để họ nhạo báng mình. Ta tặng các em một ngạc nhiên rụng rời khi gửi thiệp mời các em dự buổi tiệc phát hành thi phẩm Thơ đôi ta của thi sĩ Elvis Đậu và thi sĩ Đoàn Dự.

- Tớ muốn khắc một con triện. Sách phải có chữ ký và triện son của tác giả mới giá trị muôn thưở.

- Mỗi thẳng một con triện, hôm ấy chúng ta ký tên, đóng dấu lia lịa.

Hai thi sĩ không có duyên với báo, âm mưu một vụ tẩy trời là gom thơ xuất bản. Họ tiếp tục bàn chuyện phát hành Thơ đôi ta khắp nước. Chúng ta nên kính phục họ, kính phục những người văn nghệ chí tình, âm thầm tô điểm nền thi ca dân tộc. Yêu thơ mà bán cả xết thì gầm trời này chỉ có Elvis Đậu. Vậy chúng ta trông đợi thi phẩm của họ trình làng.

Cái gì ta phải chờ mong thật lâu mà chẳng thấy tăm hơi nó đâu, riết rồi, ta đâm ra chán, hết thềm mong chờ. Chu Chỉ Nhược, Vương Ngọc Yến, Triệu Minh, Hoàng Dung, Hân Ly đã quên thi sĩ Thai Đề. Chiến tranh tâm lý của Hoàng Dung, không ai ngờ, lại hoá thật. Cô nghĩ Thai Đề quá kỹ chữ, thực chất, Thai Đề chỉ là một mầm non thi sĩ hạng xoàng. Chu Chỉ Nhược yêu Đoàn Dự cù lần, cô đỡ thắc mắc sự nghiệp thi cả của Đoàn Dự. Cô nghĩ rằng, Đoàn Dự là sinh viên Văn khoa, môn đệ của quý thầy Mạ Nháy, Thanh Tuyền (bút hiệu làm thơ của giáo sư Phạm Việt Tuyền), Phạm Văn Diêu... thì cậu có nổi hứng làm thơ cũng là chuyện thường. Chu Chỉ Nhược năng đi lễ hơn trước. Cô cầu nguyện Trời, Phật giúp Đoàn Dự quên thơ. Vì quên thơ, Đoàn Dự mới cù lần trở lại và mới nhớ tới cô. Đôi khi mải mê lo sự nghiệp, người ta quên khuấy cả tình yêu, khiến tình yêu đông như thịt heo đông lạnh. Đoàn Dự đâu hiểu thế. Cậu cứ hùng hục làm thơ. Để cố chiến tranh tình yêu.

Thi phẩm Thơ đôi ta của cặp bài trùng thi sĩ Elvis Đậu và Đoàn Dự gồm sáu mươi bài, ước lượng khoảng một trăm sáu mươi trang khổ sách tiểu thuyết. Elvis Đậu giữ đúng lời hứa với Đoàn Dự. Cậu đã viết bài Giao cảm nặng ký lô đề minh định thết đứng của Thơ đôi ta, đồng thời, đào cái huyết thật sâu chôn vùi thơ và thi sĩ đã nổi danh từ lâu. Theo Elvis Đậu, thi sĩ già ví như gà vịt già, thịt dai nhách, ăn không ngon và, đôi khi, còn bị gãy răng. Thơ của thi sĩ cổ thụ chính là thịt gà võ sĩ! Gà thịt ngon phải là gà giò, gà mái tơ, gà nhảy ổ đẻ lần đầu tiên. Thi sĩ trẻ tuổi mới chính là gà giò. (Cam đoan không phải là ngựa non). Và thơ của họ rất ngon. Thử thơ mềm mại. Lời thơ vàng ngậy y hệt da gà luộc. Và cách diễn tả của họ hấp dẫn y hệt lá chanh cắt nhỏ. Đoàn Dự đọc đi đọc lại bài Giao cảm, lầy lăm thích thú. Elvis Đậu thuê nhạc sĩ Đồ Mi phổ nhạc hai bài thơ tình búa tạ. Một của Elvis Đậu và một của Đoàn Dự. Đây là bài thơ tình của Elvis Đậu hứa hẹn làm rạn nứt hàng vạn trái tim đa cảm:

*Khi gặp em anh đã hết tiền
Biết rằng anh chẳng thể mua tiền
Nhưng anh đã có thơ để tuyệt*

*Đủ để ngâm nga cũng chờ ghiền
Đi dạo đâu cần phải ngựa xe
Hôn anh phơi nắng bóng trên hè
Và anh mộng tưởng là anh vẫn
Cùng với em chèo chung chiếc ghe
Rồi bỗng trời đêm gió mịt mù
Em bèn sợ quá khóc hu hu
Anh vung tay đâm em hai cái
Sau đó anh lo bị ở tù
May mắn em không chảy máu cam
Cũng không lệch mũi sái quai hàm
Răng em nguyên vẹn không hề rụng
Và túi em còn năm sáu trăm
Ôi vỡ tan tành một phiên mơ
Em đi có bớt anh vô tù
Ở ngoài em bước lên xe Mỹ
Trong áp anh như chú bú dũ*

Bài thơ nhan đề Tình nạn. Tình yêu bị tai nạn. Với thơ Thai Đề (đánh trúng đề là có tiền), thi sĩ chở người yêu trên chiếc ghe lướt sóng mộng tưởng. Chiếc ghe gặp bão. Người yêu hốt hoảng. Bốn phận của thi sĩ là phải bình tĩnh không để ghe lật. Vậy áp dụng bài học cấp cứu. Đánh người yêu gục đặng cứu người yêu khỏi chết đuối. Người yêu hiểu lầm, tưởng thi sĩ nghèo tiền, dờ thói du đảng cướp giật. Bèn thừa cảnh sát, và thi sĩ bị tổng giam, nằm trong khám như con bú dũ, khỉ đột. Nỗi oan của thi sĩ tày trời! Nhạc sĩ Đỗ Mi đã khóc sụt sùi khi đọc bài Tình nạn. Mỗi giọt nước mắt của ông nhỏ xuống đều trở thành một nốt nhạc. Và ông đã nhỏ một trăm bốn mươi giọt nước mắt. Bản nhạc Tình nạn, thơ Elvis Đậu, nhạc Đỗ Mi sẽ ướm át gấp bội những bản nhạc Sang Ngang 1, Sang Ngang 2 của đại nhạc sĩ Đỗ Lễ. Danh ca Lạc Đà mà hát bài này, cam đoan vô số em đi coi đại nhạc hội sẽ bị chờ tới bệnh viện vì tim ngừng đập!

Dưới đây là bài thơ của Đoàn Dự được phổ nhạc, cũng hứa hẹn gây sôi nổi:

*Trên đường về chán phèo
Vì người yêu hẹn lèo
Bánh mì không đưa leo
...
Tôi là chàng thi sĩ
Chiều thành phố đẹp ghê
Ngờ mình vừa được đề
Ngờ mình vừa đậu thai
Móc tiền mua vé số
Thấy đầu sai đuôi sai
...
Trên đường về tối mò
Cuộc đời như con cò
Tiếng buồn kêu ro ro*

Bài thơ của Đoàn Dự nhan đề Tình lèo. Người yêu hẹn ở bến xe ô tô buýt chuyển sáu giờ chiều. Chàng thi sĩ hướng mắt về phía Ngã Ba Ông Tạ chờ nàng. Bảy giờ, nàng không

lên Sài Gòn. Nàng hên lèo. Chàng thi sĩ ra về, mơ trúng đề, trúng vé số, nhưng sai hết. Chàng giống thân cò lặn lội giữ cánh đồng bạc phau phau của tình yêu. Và chỉ nghe rõ tiếng buồn kêu ro ro. Nhạc sĩ Đồ Mi đã yêu cầu Đoàn Dự chế bài thơ năm chữ với số câu và dấu huyền sắc, bình thanh giống bài Chiều bất hủ của Hồ Dzếnh đăng nhạc sĩ phổ điệu Tango Habanera đưa tài cùng nhạc sư Dương Thiệu Tước. Đồ Mi đã trải rộng bản nhạc Chiều và phổ không sai nhạc Chiều nửa nốt. Thành ra, bài Tình lèo chẳng cần nhạc, vẫn có thể hát được, nếu chúng ta thuộc bản Chiều. Nhạc sĩ Đồ Mi dành bài Tình lèo cho danh ca Tony Bệu trình bày. Các nữ danh ca Connie Nem và Julie Chả hát chỉ nghe tầm tạm. Tuy nhiên, họ hát tùy theo ý họ, khó lòng cảm đoán.

Phần nhạc phụ bản đã xong và tốn mất sau ngàn đồng bạc Việt Nam, trả bằng giấy hai chục. Phần bìa và tranh phụ bản Elvis Đậu đảm nhận vì họa sĩ đòi giá mắc quá. Hai thi sĩ hùn hạp tiền, thuê đánh máy hai bản để xin phối hợp nghệ thuật. Mười ngày sau, Thơ đôi ta có giấy phép xuất bản, không bị bỏ một chữ. Hai thi sĩ hân hoan, rủ nhau đi uống la ve say khướt. Một âm mưu xuất bản thơ của đôi danh tài Elvis Đậu và Đoàn Dự đang đe dọa đời sống bình yên của mọi người.

Ông bố già rất ngạc nhiên khi thấy cậu con trai cùng đòi nói chuyện riêng với ông. Khuôn mặt quan trọng của Đoàn Dự khiến bố cậu nghi ngờ. Rồi lo lắng. Ông nghĩ tới những vụ vượt khuôn phép gia đình của một số cô cậu hôm nay. Hừ, báo đã đăng cậu mười bảy dụ dỗ cô mười lăm bỏ trường, bỏ nhà đi xây tổ ấm. Và khi hết tiền đánh cắp mang theo, cậu làm nghề cướp giật, cô làm nghề bán quán. Rồi bố mẹ cô đâm đơn kiện bố mẹ cậu. Rốt cuộc, cậu vào tù, cô bơ vợ. Vậy thì, ông bố hồi hộp hỏi cậu con:

- Có chuyện gì đó, con?

Đoàn Dự nín thinh. Bố cậu bắt đầu hốt hoảng:

- Con cứ nói thật. Con đã trót dại làm việc gì, hả?

Đoàn Dự chớp mắt. Bố cậu dục dã:

- Con bỏ học rồi, hả?

Đoàn Dự bắt đầu uể oải:

- Không, bố ạ!

- Con dan díu với đứa con gái nào à?

- Không.

- Nó bỏ nhà theo con?

- Không.

- Con tụ tập du đảng, bụi đời giật bóp, giật đồng hồ?

- Không.

- Con lờ chơi ma túy?

- Không.

- Vậy con đã làm gì?

Đoàn Dự thộn mặt nhìn bố:

- Con nói bố đừng cười cơ.

Ông bố mỉm cười, thở phào thoát nạn:

- Bố không cười.

Thi sĩ cách mạng bỗng ngậy thơ như con nít:

- Chắc nghe, bố?

- Chắc.

- Bố ạ, con làm thơ. Con là thi sĩ!

- Mà là thi sĩ?

- Dạ.

- Thật ư?

- Thật.

- Đọc một bài bố nghe cho khoái cái lỗ ráy.

- Con muốn dâng bố một sự bất ngờ.

- Là sao?

- Thừa bố, thơ của con đã được cấp giấy phép xuất bản. Hai tháng nữa, thơ con sẽ in xong. Con muốn hôm phát hành thi phẩm đầu tay của con, con biếu bố mẹ bản đặc biệt đánh số một. Buổi phát hành thơ, con mời các giáo sư của con chủ tọa.

- Nhà xuất bản nào in thơ của con?

- Con tự xuất bản.

Ông bố gật gù:

- Bố hiểu rồi.

Đoàn Dự gãi gáy:

- Bố giúp đỡ con nhé!

Ông bố cười ruồi:

- Bố đã già rồi. Già rồi nên bố nhiều kinh nghiệm. Đây là một kinh nghiệm quý báu: Con nên làm thơ đăng báo chơi cho vui, chớ đại bỏ vốn xuất bản thơ và chớ ôm mộng trở thành thi sĩ. Con xin tiền bố may quần áo, ăn quà vặt, bố cho ngay. In thơ thì một đồng bố cũng không cho. Mà học văn chương bố đã thất vọng, lại đòi làm thi sĩ thì quả là bất hạnh cho bố. Bảo mà học kỹ sư mà không chịu nghe.

Đoàn Dự buồn bã lắm. Cậu không vui vịnh bố. Cậu biết bố cậu thiếu mơ mộng và thừa thực tế. Cậu bèn tính kế khác. Đoàn Dự lễ phép nói:

- Thừa bố, nếu bố không cho tiền, con sẽ để nhà xuất bản nó in và chịu một sự bóc lột tim óc.

Ông bố phán:

- Tùy mày.

Đoàn Dự chán nản linh mất. Ngay buổi chiều hôm ấy, cậu giả vờ đau, chê ăn cơm. Mẹ cậu tội nghiệp cậu, lên gác thăm cậu. Khi bàn tay bà mẹ sờ râm trán con thì cậu con liền khóc rung rức. Bà mẹ sợ hãi:

- Con đau lắm à?

Đoàn Dự đóng kịch:

- Mẹ ơi, con chết mất.

Bà mẹ cuống quýt:

- Đừng nói dại, con trai của mẹ.

- Mẹ thương con không?

- Thương.

- Bố không thương con. Con sẽ đi tu, mẹ ạ!

Bà mẹ giật mình cái thót. Kịch sĩ Đoàn Dự có vẻ thành công. Khi người ta cần tiền, người ta trở thành kịch sĩ một cách tự nhiên và bất hủ.

- Chớ đi tu. Đi tu lấy ai nối dõi tông đường?

- Mẹ ạ!

- Gì con?

- Xưa có ông thi sĩ Chế Lan Viên, mười sáu tuổi, chế tạo được tập thơ Điều tàn. Ông xin tiền bố ông xuất bản, bố ông mắng ông, đánh ông. Mẹ ông thương ông, cho tiền ông xuất bản. Nhờ đó, ông nổi tiếng. Lại còn thi sĩ chùa Hương Nguyễn Nhược Pháp nữ, tâm sự cũng na ná.

- Thì con đừng đi tu, con cứ ở nhà chế tạo thơ.

- Con đã chế tạo một cuốn dày cộm. Con xin bố giúp đỡ, bố la con khiến con đau và con buồn muốn đi tu. Thôi, mẹ cứ để con đi tu. Tu là cỏi phúc, mẹ ơi!

- Con phải thương mẹ chứ. Nhà ta có mỗi mình con là mụn trai mà con lại đi tu thì khổ thân mẹ biết bao!

- Bố cấm con làm thi sĩ, con tình nguyện gọt đầu làm tu sĩ.

- Mẹ không cấm con.

- Mẹ không cấm nhưng mẹ không thể giúp đỡ con.

- Mẹ giúp đỡ. Con muốn gì nào?

- Con muốn xuất bản thơ.
- Mẹ sẽ cho con tiền. Bao nhiêu?
- Hai trăm năm mươi ngàn lặn.
- Mẹ cho con ba trăm. Mẹ mới hốt hụi.
- Cảm ơn mẹ. Mà...
- Mà sao?
- Mẹ dấu kín chuyện này. Hề bố biết, bố mắng con, con quyết đi tu.
- Mẹ hứa giữ kín.

Đoàn Dự hết ồm. Cậu đã vò được tiền mẹ để in thơ sau một màn bi hài kịch dọa ăn đậu phụ, tương tàu. Về phần Elvis Đậu, cậu đã phát mại chiếc Honda 90 cho phòng trưng bày xe gắn máy. Và cậu cũng đóng một vở kịch gay go. Bán xe, làm giấy tờ, giao thẻ chủ quyền xong, Elvis Đậu vác tiền đặt nhà in. Rồi cậu leo xe buýt về nhà, tóc tai phờ phạc, mặt mũi buồn thảm. Mắt cậu chỉ... muốn khóc.

Ba cậu hỏi:

- Xe đâu?

Elvis Đậu tái mặt (sợ hãi thật lực) áp ứng:

- Thừa ba...
- Mất rồi à?
- Không, bị thối. Số con đen quá. Con vào Khai Trí mua sách quên khoá.
- Có bớt chưa?
- Dạ, đã có. Để con đăng báo xin chuộc theo luật giang hồ.

Ba cậu tội nghiệp cậu vài lời rồi an ủi:

- Mất xe cũng do số phận, con ạ! Thôi, của đi thay người. Con chả nên buồn bã. Rồi ba sẽ mua cái khác. Ba làm thêm giờ phụ trội, để dành tiền mua xe mới cho con.

Elvis Đậu nghĩ tới những giọt mồ hôi của cha sẽ đổ xuống những giờ làm việc phụ trội thì xót xa lắm song nghĩ tới giờ phút vinh quang của một thi sĩ thì mừng rơn. Cậu tự hứa, nếu nổi danh, sẽ đưa luôn cả thân phụ vào văn học sử một lượt. Gọi là báo hiếu. Ôi, ở đời ai có qua cầu mới hay. Độc giả mua thơ đọc, tưởng rằng làm thơ, xuất bản thơ dễ dàng như con nít đá dế, đánh đáo. Có ai biết mỗi thi phẩm ra đời là mỗi âm mưu san núi, lấp biển. Thí dụ thi phẩm Thơ đôi ta của đôi danh tài Đoàn Dự và Elvis Đậu.

Thời gian tính bằng giây phút. Và giây phút cộng lại, chia ra được hai tháng thiếu bốn ngày kể từ hôm thợ sắp chữ của cơ sở ấn loát Hải Âu mài mòn những ngón tay đen thui lên Thơ đôi ta. Thời gian đó, thi sĩ Đoàn Dự vắng mặt thường xuyên ở nhà. Thi sĩ Elvis Đậu cũng rứa. Hai nhà thơ sắp nổi tiếng gặm bánh mì tại quán để sửa "mơ rớt" và trình bày những trang thơ tôi tân của thời đại hôm nay. Mỗi thi sĩ khoe một bức hình chân dung cùng tiểu sử và đôi dòng phát biểu cả tưởng. Rồi Thơ đôi ta đã hoàn thành gồm hai trăm

bốn mươi trang cả bì "ốp xết" lẫn phụ bản "ty pô". Hai bản nhạc của Đỗ Mi nổi bật. Đặc biệt, ở trang số bốn, phần "Cùng hai tác giả", người ta sẽ bị dọa như thế này:

ĐANG IN

*Đời sao khổ thế. Mùa hoa râm bụt.
Tên một loài ếch ương đồng nội.
Em ơi đừng vô sở thú. Khi hoá thành người.
Bàn tay bấy ngón. Chiếc răng vỡ của em tôi.
Hoa hậu chợ Cầu Muối.*

SẮP XUẤT BẢN

*Đi Vũng Tàu đừng quên mắm ruốc bà giáo Thảo.
Tình yêu không tên chỉ có cung thôi.
Chiều mưa Sài Gòn xe cháy bu dĩa. Tẩu khúc.
Áo thun và bút tất. Em tôi ngồi ngáp.
Người yêu sứt môi. Đi tìm mụn trứng cá trong lỗ mũi.
Vệ sinh về răng. Đừng ngậm tăm khi ra đường em nhé.*

Trong tờ hợp đồng ký với cơ sở Hải Âu, hai thi sĩ bắt chủ cơ sở phải bảo vệ triệt để Thơ đôi ta, hễ lọt ra ngoài một cuốn trước ngày phát hành, chủ cơ sở sẽ bị đền tiền và có thể ra toà. Do đó, dù đã vô bì, cắt bụng sách và gói kỹ, cả Elvis Đậu lẫn Đoàn Dự đều không dám... có cuốn nào. Bí mật hoàn toàn. Bí mật trùm kín hai thi sĩ. Ngày phát hành là ngày ra mắt. Nạp bản buổi sáng, ra mắt buổi tối. Họ đặt in hai trăm tám thiệp mời bằng giấy Crystal super luxe. Thiệp mời như thế này:

THIỆP MỜI

Thi sĩ Elvis Đậu, 313/13 Đại lộ. Hoàng Hôn Sài Gòn III

Thi sĩ Đoàn Dự, 304 Đại lộ. Bình Minh Sài Gòn I

Trân trọng và hoan hỉ kính mời:

Ông, Bà, Cô, Cậu...

Vui lòng đến Hội Quán Cây Bã Đậu đường Hoàng Quyển, số 18, vào hồi 20 giờ ngày 20 tháng 9 năm 1974 dùng tiệc trà thân mật và dự khán buổi diễn ngâm thơ nhân dịp phát hành ra mắt thi phẩm đầu tay của chúng tôi là Thơ Đôi Ta.

Sự hiện diện của Ông, Bà, Cô, Cậu sẽ là một viên đá bọt đóng góp vào cuộc đắp nền thi ca dân tộc.

Trân trọng.

Ghi chú: Mỗi vị sẽ được tặng một cuốn THƠ ĐÔI TA miễn phí với chữ ký và củ triện son của hai thi sĩ. Xin mặc quần áo chỉnh tề, đi giày mang vớ đảng hoàng. Miễn tiếp người mang dép. Nếu không đến, cứ ở nhà, đừng đưa thiệp cho Marie hay Philippe.

Họ cũng bỏ một khoản tiền thuê speaker, khoản tiền mua... một chai champagne khai mạc. Các ngâm sĩ, ông sáo sĩ, nhạc sĩ đệm đàn thì do Hội Quán Cây Bã Đậu bao giã, tính chung cói tiền nước ngọt và bánh. Elvis Đậu chọn các cô Thúy Kiều, Thúy Vân, Đạm Tiên diễn ngâm thơ của mình. Đoàn Dự chọn các ông Thúc Sinh, Kim Trọng, Hồ Tôn

Hiền. Khi buổi ra mắt Thơ đôi ta chấm dứt, Đoàn Dự sẽ tiêu gọn bát hụi của mẹ cậu, Elvis Đậu mất cái Honda 90 và cái đồng hồ Rolex cầm ở hiệu cầm đồ. Ngót triệu bạc cho cuốn thơ. Nặng quá. In những ba nghìn bản giấy gió, một nghìn bản giấy hoa tiên và năm trăm bản giấy Bleu amour registre impériale cycle 1789. Lại còn hai cái áo đuôi tôm! Cứ như Léon Tolstoi với Victor Hugo ấy. Hôm nay, tóc Đoàn Dự đã dài. Và tóc Elvis Đậu thì khỏi nói. Nó chấm ngang vai. Cuộc in thơ hoàn toàn bí mật. Các cô Hoàng Dung, Vương Ngọc Yến, Chu Chỉ Nhược, Hân Ly, Triệu Minh không hề biết. Hai đảng thân phụ của hai thi sĩ cũng không hề biết, không hề biết luôn cả sự ra đi không về của đồng hồ Rolex, Omega, dây chuyền, lắc vàng và radio cassette...

Bất ngờ một hôm, các cô Dung, Yến, Nhược, Ly, Minh nhận được thiệp mời của thi sĩ Elvis Đậu và Đoàn Dự. Sự kinh ngạc diễn ra dưới gốc cây khế. Lại hội thảo một đề tài đã chết từ lâu: Elvis Đậu là ai?

Elvis Đậu là ai, thi sĩ Đoàn Dự hiên ngang đáp:

- Là người mà các cô sẽ kính phục. Là thi sĩ lớn của thời đại chúng ta. Như tôi, các cô đừng giả vờ. Các cô đã biết Elvis Đậu rồi.

Hoàng Dung ngơ ngác:

- Là ai? Em chưa biết.

Triệu Minh đơn đả:

- Là ai?

Hân Ly nồng nhiệt:

- Là ai, anh Dự?

Vương Ngọc Yến thiết tha:

- Là ai, thi sĩ Đoàn Dự?

Đoàn Dự kênh kiệu:

- Là ai, hừ, đó là kẻ thử lòng các cô qua một lá thư tán tỉnh ngớ ngẩn. Và đó là thi sĩ Thai Đề.

Thai Đề, tiếng bom rung chuyển tâm hồn Nghịch Nữ. Chỉ có Chu Chỉ Nhược dừng dưng. Cô lo sợ Đoàn Dự nổi tiếng thì sẽ mất luôn Đoàn Dự. Cô thờ dài. Một mình cô nghe nỗi buồn của cô. Cô nhìn trộm Đoàn Dự. Mắt chớp mau.

- Thai Đề. Nghe rõ chứ? Các cô chê hấn ba xạo, hấn đã xuất bản hấn một pho thơ trả lời các cô.

Hoàng Dung xí phần:

- Thai Đề trả lời em hả?

Vương Ngọc Yến cong cớn:

- Trả lời cả tao nữa.

Hân Ly ngoác miệng:

- Trả lời riêng tao.

Triệu Minh xì dài:

- Thai Đề trả lời tao đó.

Đoàn Dự vênh vang:

- Trả lời ai, tối mai các cô đến Hội Quán Cây Bã Đậu sẽ rõ.

Đoàn Dự "tàn nhẫn" bỏ đi, không thèm hỏi Chu Chi Nhược nữa câu. Cũng chẳng thèm ngó Chu Chi Nhược tí ti ông cụ nào. Nước mắt Chu Chi Nhược ứa ra. Cô trông theo Đoàn Dự. Thấy hai tiếng thi sĩ sao mà đáng ghét. Bốn Nghịch Nữ kia lại chơi "oản tù tì" và bàn tán chuyện áo quần diện đi dự "dạ hội" tối mai. Có lẽ Chu Chi Nhược nằm nhà cầu nguyện cho Đoàn Dự thi sĩ trở về quê hương cù lằn của chàng.

Chương 10

Một trăm tân khách gồm đủ các thành phần trong xã hội tới tham dự buổi phát hành ra mắt thi phẩm Thơ đôi ta. Họ là giáo sư văn chương, thi sĩ, tài tử màn ảnh, nghệ sĩ vọng cổ, đạo diễn xi nê, thầy tuồng cải lương hồ quảng, ký giả, nữ sinh và bạn bè của hai thi sĩ Nhà thơ Đoàn Dự không dám mời ông cụ thân sinh vì sợ ông cụ đánh đòn. Còn ông cụ thân sinh của nhà thơ Elvis Đậu bận đồ mồ hôi ở những giờ phụ trội cho cái xe Honda đèn đũa con cung số xui bị vỡ. Mặc áo đuôi tôm, hai thi sĩ trông rất trưởng giả, xứng đáng là hai thi sĩ hàng đầu. Mỗi thi sĩ đặc trách một bên công, tập thể thao cổ và tay phải. Nghĩa là cúi chào và bắt tay lia lịa. Họ còn thể thao môi bằng những nụ cười tươi rói. Khách danh dự của hai thi sĩ chỉ là năm cô Vương Ngọc Yến, Hân Ly, Chu Chi Nhược, Hoàng Dung, Triệu Minh. Trừ cô Chu Chi Nhược đến muộn, bốn cô đều mặc áo dạ hội, xách bóp, đánh phấn, tô son và quảng cáo nước hoa ngoại quốc.

Vì mặc áo đuôi tôm mua rẻ ở Chợ Trời nên Elvis Đậu rất... Mỹ. Nhà thơ lớn của chúng ta thò tay chop lấy tay các em ái mộ lâu hơn một chút. Cậu đã tiếc rẻ vì bốn em đeo găng. Ôi, găng tay là biên giới cách trở của cảm xúc. Giá các em đừng đeo găng, niềm cảm thông hẳn sẽ giạt mạnh gấp sáu lần điện cao thế. Elvis Đậu đích thân dẫn bốn em vào bàn dành riêng cho Nghịch Nữ. Bàn tròn, thấp, kê gần sân khấu, nơi nhà thơ lớn Elvis Đậu sẽ phóng lên phát biểu cảm tưởng. Chai champagne duy nhất đã ngâm đá và phủ kín bằng chiếc khăn trắng muốt, nằm cạnh bình hoa cắm toàn hồng nhung nom vô cùng mát mắt. Elvis Đậu dẫn các em vô, mời ngồi rồi cũng ngồi lý tiếp chuyện bốn em. Cậu không thèm ra cổng Hội Quán nữa. Xưa có kẻ nói: Chí lớn trong thiên hạ không đầy đôi mắt mỹ nhân. Nay Elvis Đậu có thể nói: Sự nghiệp thi ca chỉ để đồ đây đôi mắt người đẹp. Cậu hài lòng quá. Cậu sung sướng nhiều. Elvis Đậu đã thành công. Cái xã hội đang ồn ào tối nay, ở đây, sẽ vất đi nếu thiếu các cô Vương Ngọc Yến, Hân Ly, Triệu Minh, Hoàng Dung. Bốn em thôi, đã xứng đáng cái tội nói dối mất xe để thực hiện thi phẩm đầu đời.

Đoàn Dự sốt ruột. Bụng cậu sôi sùng sục. Ai bỏ cục vôi vào bao tử cậu ấy. Người khách cuối cùng đã tới. Đoàn Dự vẫn đứng đây Chu Chi Nhược đâu vậy cà? Em đi xích lô máy hay xe ôm mà lâu dữ thế! Chắc em giận ta rồi. Ôi, ta ngu ghê, mấy tháng trước ta đã hắt hủi, xua đuổi em. Hôm qua, phát thiệp mời em, ta không thèm hỏi em nửa lời. Em tủi thân. Em nằm nhà khóc lóc. Hoặc em mặc maxi-jupe phóng Honda. Áo em bị bánh xe cuốn. Em lẩn đung giữa đường. Xe tuần cảnh phải chở em đến nhà thương thí? Đoàn Dự

chán nản. "Đời vắng em rồi say với ai". Đoàn Dự thần thờ bước vô Hội Quán. Cái đuôi tôm lắc lư một cách vô duyên. Cậu tiến sát bàn có bình hoa hồng nhung. Thấy hoa úa héo. Cậu kéo ghế, uể oải ngồi cạnh Hoàng Dung, thì thầm:

- Con Chu Chỉ Nhược không đi à?

Hoàng Dung lễ phép:

- Thưa anh, hình như, nó đi Vũng Tàu hồi chiều.

- Nó chê tao, hả?

- Không. Nó bảo nó dốt thơ, không biết thưởng thức thơ. Nó không thích anh làm thi sĩ.

- Mà sao?

- Được làm em anh là một vinh dự.

- Đúng, mà nói đúng. Tao cần gì nó. Ngoài nó, tao còn hàng vạn người hâm mộ.

Cuộc thi thăm của anh em Đoàn Dự bị cúp ngang khi speaker Thương Hàn Tử (chết cho bệnh thương hàn) xuất hiện ở mi crô:

- Thưa quý vị quan khách,

Ban tổ chức, nhị vị thi sĩ Elvis Đậu - Đoàn Dự và Hội Quán Cây Bã Đậu chân thành cảm ơn quý vị vì quý vị tới muộn có bốn mươi phút. Chúng tôi tưởng quý vị tới muộn một tiếng rưỡi cơ. Chính tôi đã kiểm soát chân quý vị và thấy quý vị đều mang giày có vớ. Và, đặc biệt, không ai ủy quyền tham dự buổi sinh hoạt văn nghệ thuật này cho các cô nhai hay chú nhỏ. Nên chúng tôi càng cảm kích. Sau đây, chúng tôi được hân hạnh và trịnh trọng đến mức tôi đa giới thiệu hai thi sĩ, hai cái đỉnh của đêm nay: Elvis Đậu và Đoàn Dự.

Hai thi sĩ với hai cái áo đuôi tôm màu đen lưng lửng bước lên sân khấu. Họ cúi đầu chào quan khách. Và quan khách vỗ tay hoan hô họ tung bừng. Một đồng thi phẩm Thơ đôi ta gói riêng từng cuốn thắt ngang dọc bằng dây màu xanh, đỏ chờ đợi gửi tận tay quan khách. Nhìn qua thi tài Elvis Đậu và Đoàn Dự, quan khách đã cảm phục rồi. Chưa một thi sĩ nào tổ chức tặng thơ trịnh trọng và sang trọng đến thế! Hai nhà thơ chấp tay xá lia lia cảm tạ quan khách. Đoạn, Elvis Đậu tiến sát mi crô và Đoàn Dự rút lui vào hậu trường.

Nhà thơ của chúng ta gõ thử mi crô kêu lộp cộp. Chàng thổi phù phù. Kỹ lưỡng hơn, chàng đếm một hai ba những ba sinh ngữ Tây, Tàu, Mỹ. "Un, deus, trois. Dắt dzì sám. One, two, three"... Và chàng mở máy phát biểu cảm tưởng:

- Thưa quý vị,

Thưa bằng hữu,

Thật là một vinh hạnh tôi cao cho chúng tôi được tiếp đón quý vị và bằng hữu tại Hội Quán Cây Bã Đậu này, nhân dịp chúng tôi cho phát hành thi phẩm thứ nhất mở đường tiên phong cho rất nhiều pho thơ của chúng tôi ngày mai, ngày một. Lát nữa đây, quý vị và bằng hữu sẽ uống xá xị con cộp, xá xị con nai, cam vàng, dưa xanh, cô ca cô la đen và ăn bánh ngọt và nghe diễn ngâm thơ của chúng tôi. Quý vị có thể khóc thét hay cười bò vì

một lối thơ lạ đời chưa từng xảy ra trong nền thi ca cổ kim Đông Tây. Nhưng khóc thét hay cười bò thì cũng là sự thành công như điên "xuých xe phu" của chúng tôi. Thơ của chúng tôi là những trái炸弹 thẳng vào tim, những "cú đĩa rạch ô cơ", là những nhát dao chém rướm máu đời sống, là kính hiển vi soi rõ cả chân con vi trùng bò trên miếng thịt bò khô nhỏ nhất. Quý vị đừng cười vội. Tôi nói quý vị có thể cười bò hay khóc thét là một cách dễ nói thôi. Nếu quý vị cười bò hay khóc thét, quý vị sẽ hối hận. Tại sao thế? Câu trả lời dành cho quý vị đọc hết thi phẩm Thơ đôi ta. Bây giờ, xin quý vị nâng ly...

Một tiếng nổ bốp. Cái nút chai champagne bắn vọt lên trần Hội Quán. Người bồi rót rượu và bung cho Elvis Đậu một ly. Nhà thơ giải thích:

- Rất tiếc chúng tôi chỉ có một chai champagne còn do một nữ độc giả từ Buôn Badia s tận Pleiku gió lạnh mưa mùa gửi tặng. (Elvis Đậu ba đĩa như cái Buôn Badias ấy). Xin mạn phép quý vị uống riêng sự hâm mộ này. Elvis Đậu dơ cao ly champagne khai mạc cuộc ăn uống. Sau đó, chàng xuống bàn danh dự, nhường sân khấu cho các nghệ sĩ sửa soạn diễn ngâm thơ. Chàng sửa lại cái nơ, tình tứ hỏi bốn Nghịch Nữ:

- Tôi nói được chứ?

Bốn Nghịch Nữ đua nhau tăng bốc lấy điểm:

- Anh nói như gió đàn.

- Giọng anh ấm như Sĩ Phú.

- Hơn cả Anh Ngọc.

- Không, giọng anh tựa tựa Gilbert Bécaud.

Cô Hoàng Dung gạ:

- Lát anh ký tặng em bản đặc biệt nhé! Em sẽ chụp ảnh chữ ký của anh, in vào cái bát để ăn cơm cho nó ngon.

Elvis Đậu hỏi:

- Có in hình anh không?

Cậu đã dám xưng anh và sửa soạn anh anh, em em. Hoàng Dung đáp:

- Hình anh, em sẽ đeo trước ngực.

Elvis Đậu ngây ngất. Cậu thăm dò cô Hân Ly:

- Còn em, em nghĩ thế nào về anh?

Cô Hân Ly xúc động:

- Em ấy à...

- Ừa.

Tiếng ừa ngọt như đường phổi.

- Em thấy anh giống hình thi sĩ Beaudelaire quá. Anh có định dự giải văn chương Nobel không?

Elvis Đậu nói:

- Nếu em cho phép, anh sẽ tự dịch và gửi thẳng tới Hàn Lâm Viện Thụy Điển.

Cậu lại hỏi Vương Ngọc Yên:

- Và em, em Yên?

Cô Vương Ngọc Yên thở thê:

- Anh giống Rimbaud, Đoàn Dự giống Verlaine. Anh sẽ bắt tử.

Elvis Đậu cụng ly với Triệu Minh:

- Em ví anh với ai?

Cô Triệu Minh say đắm nhìn Elvis Đậu:

- Anh giống Đường Minh Hoàng.

Elvis Đậu khoái trá:

- Còn em, là em Dương Quý Phi!

(Lời người viết: Nếu Elvis Đậu làm thơ không giống con giáp nào trong mười hai con giáp, cậu vẫn có tài nói như thường. Cũng như các nhà phê bình văn nghệ kiêm sáng tác vậy. Họ đã phê bình rất hay nhưng viết văn, làm thơ thì chẳng ra cái giống gì cả.)

Thi sĩ Đoàn Dự ngồi nghe thi sĩ Elvis Đậu tán tỉnh bốn em thì muốn điên lên. Cậu làm thơ chỉ vì Chu Chỉ Nhược, thế mà cô này lại không yêu thơ. Cô đi Vũng Tàu tắm biển và ăn cóc xanh chấm mắm ruốc bà giáo Thảo! Đoàn Dự cô đơn. Đoàn Dự bắt đầu thấy sự bất lực của thi ca. Cậu hy vọng ở những người con gái khác. Khôn nổi, ở cái bàn này, các cô đều xưng tụng Elvis Đậu và cho cậu ra rìa. Đoàn Dự câu sườn, rót rượu uống lia. Cậu dốc cạn chai chamgagne. Rất may, sân khấu đã sửa soạn xong. Và nhạc sĩ dương cầm của Hội Quán Cây Bã Đậu đã dạo bản Con đò đưa xá loan báo cuộc diễn ngâm sắp khởi sự.

Người ta thấy ông sáo Tiêu Sử ngồi trên cái ghế đầu đang thử sáo ngắn, sáo dài trông rất thảm. Cái gì trình diễn cũng ngoạn mục, trừ ngâm thơ và thổi sáo. Cho nên Tao Đàn ở radio nó hay bao nhiêu thì ra tivi nó buồn cười bấy nhiêu. Speaker Thương Hàn Tử lại xuất hiện:

- Thưa quý vị,

Hai thi sĩ sẽ ký tặng quý vị. Màn này xong là chúng tôi sẽ đi một đường tao đờn, mấy đàn hấp dẫn vô cùng.

Nhà thơ Elvis Đậu vội vàng nhảy lên sân khấu, đẩy speaker Thương Hàn Tử xê ra chỗ khác và mỉm cười cầu tài:

- Thưa quý vị,

Thưa bằng hữu,

Nếu ký tặng riêng từng vị thì tôi e rằng sẽ phải "đêm không ngủ" tại Hội Quán Cây Bã Đậu này. Bởi những hai chữ ký lận. Lại còn viết tên quý vị nữa chứ. Do đó, anh em chúng tôi đã ghi chung chung một câu Tác giả trân trọng kính tặng rồi ký tên Elvis Đậu và Đoàn

Dự cùng hai cái dấu son tươi, một tròn, một vuông. Tại sao lại tròn vuông? Đó là biểu tượng của bánh dày, bánh chưng, của lòng chung thủy, chí tình của người Việt Nam. Đó cũng còn là biểu tượng của "mẹ tròn con vuông", nghĩa là, thi sĩ tròn, thơ của họ vuông. Thừa quý vị thừa bằng hữu, chúng tôi sắp trao tặng Thơ đôi ta...

Quan khách lại vỗ tay. Đoàn Dự thấy Elvis Đậu được vỗ tay hai lần thì... nổi cơn ghen. Nhà thơ của chúng ta bèn nhảy vọt lên sân khấu, giăng mi crô:

- Thừa quý vị,

Thừa các bạn,

Khoan đã. Nhờ tất cả một tí. Đồng nghiệp của tôi là thi sĩ Elvis Đậu chưa nói hết, nói rõ về khuynh hướng Thơ đôi ta và biểu tượng vuông tròn thể hiện qua hai cái triện son. Tôi muốn nói thêm Thơ đôi ta chính là cái huyết sâu do chính tôi (Đoàn Dự giả vờ quên nói chúng tôi) đào bằng bút nguyên tử để xô đẩy mọi trường phái thơ ở đây, hôm nay và hôm qua, xuống rồi vùi đất đen lên. Hơn cả trái đất trúng tim, thơ của tôi là trái đất trúng mũi khiến chảy máu cam, trúng cảm khiến gãy răng. Thơ của tôi là cửu âm bạch cốt trảo đâm thủng đầu phọt óc, là giáng long thập bát chưởng, là thiết sa chưởng, là bích hồ công, là càn khôn đại nã di tâm pháp, là nhất dương chỉ, là lục mạch thần kiếm...

Quan khách bỏ ly xuống bàn, vỗ tay sôi nổi. Đoàn Dự thỏa mãn tự ái, bước xuống và quên luận về cái biểu tượng vuông tròn thể hiện qua hai cái triện son. Quan khách dễ dãi cũng quên luôn cho tiện. Có lẽ, họ chán nghe rồi. Bởi không còn gì cộm nếp nát hơn là nghe các thi sĩ, văn sĩ, họa sĩ, nhạc sĩ, đạo diễn, thầy tuồng, ca sĩ nói về mình một cách xác xược, hỗn láo. Màn biểu sách xảy ra. Hai thi sĩ với hai cái áo đuôi tôm lắc lư, khệ nệ ôm Thơ đôi ta biểu tưng quan khách. Màn này chiếm mất hơn ba mươi phút trong chương trình. Rồi, cái mi crô nhường độc quyền cho speaker Thương Hàn Tử.

- Thừa quý vị,

Mở đầu phần ngâm, cô Đàm Tiên, một giọng ngâm vàng của thế kỷ sẽ diễn ngâm liền một phao năm bài thơ của thi sĩ Elvis Đậu. Và thừa quý vị, đây, cô Đàm Tiên...

Cô Đàm Tiên xuất hiện như thể cô ở dưới mồ chui lên. Và quan khách là Thúy Kiều - Thúy Kiều của cụ Tố Như chứ không phải Thúy Kiều ngâm sĩ - Và đêm văn học nghệ thuật này là buổi sáng hội đạp thanh. Cô Đàm Tiên khẽ cúi đầu chào cử tọa. Speaker Thương Hàn Tử cười toe toét. Cứ tưởng mình đẹp giai và duyên dáng lắm ấy.

- Thừa quý vị,

Buổi diễn ngâm Thơ đôi ta rất đặc biệt. Lại có hai màn thơ nhạc giao duyên! Ôi, Edgar Poe đã nói, thơ là nhạc, nhạc là thơ. Trong thơ nhảy nhua nhạc và trong nhạc nhảy nhua thơ cần gì phải giao duyên. Nhưng ta đã có nền "thời trang nhạc tuyển" thì thêm nền "thơ nhạc giao duyên" và "tân cổ giao duyên" kể cũng hay hay. Do đó, để làm nổi bật sự giao duyên của thơ Elvis Đậu - Đoàn Dự và nhạc Đồ Mi, Hội Quán Cây Bã Đậu chúng tôi tuyển mộ đầy đủ nhạc công với đầy đủ nhạc khí. Tiện thể, tôi xin giới thiệu cùng quý vị: Nhạc công Tám Sừng đòn kim, nhạc công Bảy Rô, đòn cò; nhạc công Ba Lẹ, đòn bầu; nhạc công Tư Ham, trống cơm; nhạc công Hai Thường, chũm chọe. Về phía tân nhạc thì Tony Công, ghi ta hát; Johnny Rãnh, ghi ta xô lô; Bob Hẻm hắc tiêu; Alain Debout, dương cầm... Cô Chích Choè trình bày bản nhạc Tình nạn giao duyên mí ly ngâm sĩ Thúy Vân. Cô Sáo Sậu hát bản Tình lèo giao duyên với ngâm sĩ Đàm Tiên. Đáng lẽ, bài thơ Hẹn em

ở nghĩa địa của thi sĩ Elvis Đậu và Tôi đưa em về Mạc Đĩnh Chi của thi sĩ Đoàn Dự cần hai đội kèn Bát Âm và Bú Rích nhưng hai đội kèn này bận chơi cho bốn đám ma nên chúng tôi không thể mời, dù trả thù lao gấp đôi và thêm tiền thưởng.

Cử tọa cười vui vẻ, khen ngợi tài nhả ngọc phun châu speaker Thương Hàn Tử. Phần diễn ngâm, sau bao nhiêu phút nguội tanh, lạnh ngắt, thực sự bắt đầu.

Các thứ đàn ta và tây giao duyên rất đề huề, thắm thiết. Cô Đàm Tiên mở pho Thơ đôi ta, kiểm một bài lục bát dân tộc của thi sĩ Elvis Đậu đọc nhanh cho chất thơ thấm vào hồn đặng diễn ngâm mới có hồn. Tất cả nhạc cụ im tiếng nhường chỗ cho đờn cò xô lô khúc lưu thủy. Rồi đờn cò, ngừng, đờn bầu khảy điệu bình bán. Hơi dân tộc phảng phất Hội Quán. Thơm ngát mùi hoa lý, hoa nhài, hoa bưởi, hoa cau. Không khí thiêng liêng đến nỗi không ai dám cười, dẫu người ta muốn cười khanh khách. Kìa, cô Đàm Tiên đã mở miệng ngâm. Câu thơ thứ nhất đã làm cử tọa rụng rời. A, Thơ đôi ta đã... vén mùng bí mật của hai thiên tài thơ lỗi lạc. Câu thơ thứ hai tiếp theo. Cử tọa phá ra cười. Mỗi tiếng thơ của Elvis Đậu là một tiếng cười. Cười sung sướng. Đây là một cuộc giải phóng phiên muộn. Giấc phiên muộn đã bị khuất phục dưới gót dây thơ của Elvis Đậu. Xích xiềng nô lệ của phiên muộn trói chặt chân tay con người bị thơ Elvis Đậu bẻ tung. Quả thật, thơ Elvis Đậu là những nhát dao chém gông cùm, là những trái bom nổ nát phiên muộn. Buổi diễn ngâm thơ nặng tính chất văn học nghệ thuật biến thành... đại nhạc hội cù lét! Cử tọa cười hô hố. Cười hi hi. Cười rạn tim. Cười nứt phổi. Cười loét bao tử. Cười rách cuống họng. Tất cả đều biến thành hề. Từ thi sĩ tới ngâm sĩ. Bốn cô Hoàng Dung, Triệu Minh, Hân Ly, Vương Ngọc Yến ôm bụng cười. Ly tách đồ tứ tung. Tiếng vỡ leng keng, loảng xoảng. Áo dạ hội bị nước xà xị con cộp, con nai; nước cam, nước táo văng ướt mềm. Ngâm sĩ Đàm Tiên cũng cười. Nàng vừa cười vừa diễn ngâm thơ. Các nhạc công cười no nê quên cả khảy đờn. Dây đờn cười rũ, đứt tung dây, long cả phím. Chỉ có năm người không cười thôi. Đó là Elvis Đậu, Đoàn Dự và ba danh hề quan khách. Ba danh hề khiếp đảm trước sự thần bí của Thơ đôi ta. Họ lo ngại sắp thất nghiệp. Khi thơ ngâm ở quán cà phê chọc cười khán giả dữ dội thên này thì đại nhạc hội cù lét phải ế khách. Và các danh hề biết làm gì mưu sinh? Cử tọa vẫn cười. Cười không ngừng. Sang bài thơ thứ năm, vài người quý ngã, ngất lịm. Báo động đỏ! Đèn bật sáng trung. Một cú điện thoại cho cảnh sát cấp cứu. Mười phút hồi hộp. xe cứu thương rú còi tới chở những người ngất xỉu vì cười đi bệnh viện. Giấc phiên muộn đã trở lại, tái chiếm Hội Quán Cây Bã Đậu và đặt ách thống trị lên con người sau cuộc cách mạng bất ngờ. Trận cười im bật nhường chỗ cho hoạt cảnh mới. Có người cười mạnh quá, văng cả hàm răng giả, đòi Elvis Đậu soi đèn pin kiểm răng. Có người vung tay, ví đầm bắn lên trần Hội Quán, vương cái đỉnh treo lủng lẳng, không muốn rơi xuống. Có người rút đồng hồ. Có người mất nhân cười. Có người lạc bốp, trong bụng thê động viên tại chỗ. Cuộc tìm kiếm đồ đạc rối tinh như hẹ la ơi ới. Thơ đôi ta mắc nạn (đúng là tình nạn), bị vớt bừa bãi và bị dẫm lên tàn bạo! Trong tình cảnh thương tâm và hải hùng đó, bốn nhà sản xuất điện ảnh và bốn nhà đạo diễn rất bình tĩnh. Họ xô tới chỗ hai thi sĩ Elvis Đậu và Đoàn Dự, níu kéo hai chàng ra cổng Hội Quán và chia ra những tờ giao kèo hậu hĩnh.

- Thừa hai thi sĩ, tâm hồn của hai ngài rất hề, thể hiện qua thơ của hai ngài. Nếu hai ngài nhận thủ hai vai chính trong phim Nhị quái thi sĩ do Công ty của chúng tôi sắp thực hiện, hai ngài sẽ thành công rực rỡ.

- Hai ngài cho phép Công ty chúng tôi dựng lại cảnh vừa xảy ra cho phim Thi sĩ làm hề?

- Công ty chúng tôi bằng lòng chia lời cho hai ngài nếu hai ngài đóng phim Thi sĩ bất đắc dĩ!

- Đại diện Tiểu Lâm của Công ty chúng tôi sẽ đưa hai ngài lên tột đỉnh danh vọng, hạ gục các hề hôm nay.

Hai thi sĩ ngỡ ngàng thì một ông bầu gánh cái lương nhảy xổ tới.

- Ban hát của qua đang thiếu kếp hề. Hai em giúp qua nghe. Cầm hát châu. Hát độc quyền cho qua ở rạp Hốc Môn!

Đặc biệt vẫn là đạo diễn Ba Điểm với cái áo veste may tại nhà may Chiến ngã ba Ông Tạ bị đứt hai nút vì trận giải phóng cười vừa xảy ra, tiến đến, hai tay vỗ vai hai nhà thơ mắc nạn:

- Hai bạn thật sống động.

Bèn rút hai tấm phiếu xin cung cấp tài liệu lịch sử điện ảnh đút vào túi áo đuôi tôm của hai thi sĩ và giới thiệu:

- *Mỏa* là Trưởng ban Truyền thông Trường Đại học Nghệ thuật. Các *vu* đã đóng góp cho lịch sử điện ảnh rồi đó. Chủ nhật nhớ ghé trường *mỏa* thuyết trình đề tài về phim điều trong đời sống nhé!

Hai nhà thơ, lúc này, lên cơn mê, không còn biết đâu là thực, đâu là giả; đâu là nghiêm túc, đâu là hài hước. Đành đứng chôn chân một chỗ và lắc đầu quày quặt. Khi đó, quan khách lục tục bỏ về. Họ phát biểu cảm tưởng chung chung: Mãn cười đáng công đi dự. Bốn cô Triệu Minh, Hoàng Dung, Hân Ly, Vương Ngọc Yên về sau cùng. Mỗi cô cầm một cuốn Thơ đôi ta, mặt cong cớn, bước chân nặng tựa chân voi, đậm bình bịch, ngang qua nơi Elvis Đậu và Đoàn Dự "chào cờ", các cô liệng Thơ đôi ta xuống đất không thương tiếc. Rimbaud Elvis Đậu và Verlaine Đoàn Dự cúi gằm mặt xấu hổ. Ai ngờ hậu quả của những tháng thai nghén Thơ đôi ta lại phũ phàng dường ấy! Rimbaud và Verlaine nhìn vô Hội Quán. Thơ của hai chàng bừa bãi, ngổn ngang. Bây giờ, hai chàng đã tỉnh ngộ. Hình như hai cái đuôi tôm đã rụng rơi... Những người bồi Hội Quán lo dọn dẹp. Mảnh ly, tách vỡ được bỏ chung với thơ vào sọt rác. Elvis Đậu cởi áo đuôi tôm liệng ra, giọng bùi ngùi:

- Ta chia tay nhau nhé, Đoàn lão đệ!

Đoàn Dự cũng cởi áo đuôi tôm vất đi:

- Huynh đài tính gì ở ngày mai?

- Tôi lên Ban Mê Thuật giúp ông bác làm rầy. Còn lão đệ?

- Tôi đóng cửa học bài, thề không nói chuyện làm thơ nữa.

- Phải, thơ bất lực trong đời sống.

- Thơ bất lực trong cuộc tình.

Đoàn Dự bắt tay Elvis Đậu. Hai chàng trẻ tuổi, người mỗi ngã. Họ gặp nhau nhờ thơ, xa nhau vì thơ. Thật là "Ông xanh ghét bỏ chi nhau, Chưa vui xum họp đã sầu chia phôi". Ngọn cỏ bồi hồi...

Nhiều tháng ngày trôi đi. Đoàn Dự đóng cửa phòng ôn bài vở học thi đúng như lời hứa. Cậu không rời nhà nửa bước, trừ những bước chân tới trường. Đoàn Dự trở về chiến khu cũ lần cũ. Cậu hiền lành hơn cả xưa, khiêm tốn hơn cả xưa. Cái giọng hồn xược và khuôn mặt nhậy nhụa văn nghệ rẻ tiền biến mất. Cậu đã hiểu thế nào là văn chương, nghệ thuật. Văn nghệ không phải những gì cậu đã tưởng, đã làm. Văn nghệ cũng chẳng cao siêu, ghê gớm chi sất cả nhưng muốn nổi tiếng về văn nghệ, người ta cần làm việc nhiều thời gian, làm việc trong cô đơn, suy tưởng và vất vả. Văn nghệ của Đoàn Dự là thứ văn nghệ đua đòi, văn nghệ lòe bịp, láo lếu. Văn nghệ chỉ có khả năng tán gái hữu hiệu khi ta đã nổi tiếng. Lợi dụng văn nghệ nổi tiếng, ta của các em gái mê văn nghệ. Chuyện này vẫn xảy ra. Và đã khối anh vào tù. Đoàn Dự rất đáng tha thứ, bởi tuổi trẻ nào không một lần lầm lỡ. Mọi người đều quên có một thi phẩm nhan đề Thơ đôi ta đã ra mắt tại Hội Quán Cây Bã Đậu. Đây là Đoàn Dự. Còn Elvis Đậu? Cậu nói lên Ban Mê Thuật làm rầy, nhưng Đoàn Dự bật tin bạn vàng từ đêm giã từ thăm nảo. Biết đâu, Elvis Đậu chẳng đi Long Khánh học nghề đốt than, hoặc cậu ra Trung khải hoang lập ấp. Rất có thể, cậu đào cái hồ cá nhân, thắp ngọn đèn dầu, đêm ngày mài miệt trước tác một pho thơ lớn, noi gương Đặng Trần Côn tiên sinh. Tác giả Chinh phụ ngâm khúc nếu chẳng bị nữ sĩ Đoàn Thị Điểm cười ngất nghẹo vì thơ quá tẻ thì đâu nổi tự ái để cho ra đời khúc ngâm ngàn thu bất hủ? Ernest Hemingway, nếu chẳng bị các phê bình gia vùng gươm đâm nát nhàu vinh quang cũ qua cuốn Bên kia sông, trong những cánh rừng thì đâu tác giảng nổi giận âm thầm xuống biển để cho ra đời tiểu thuyết Ngư ông và biển cả, giải thưởng văn chương Nobel? Chúng ta hãy cầu nguyện dùm Elvis Đậu, dù cậu đón củi làm than hay cậu tiếp tục nuôi mộng văn nghệ. Bốn cô Hân Ly, Hoàng Dung, Triệu Minh, Vương Ngọc Yến ngâm bò hòn đặng ngất, không dám mở miệng công kích Elvis Đậu và Đoàn Dự. Nhờ đó, Đoàn Dự yên thân, cuối năm bắt cái chứng chỉ Dự bị Văn khoa với điểm số khá cao. Cậu hết tư tưởng cô Chu Chỉ Nhược.

Vào một ngày cuối thu, Đoàn Dự đang nằm suy nghĩ về nhân vật si tình Đoàn Dự trong bộ truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung thì có tiếng gõ cửa. Lâu lắm rồi, không ai gõ cửa phòng riêng của Đoàn Dự. Cậu đã dán miếng giấy vào cánh cửa, ghi hàng chữ: Xin để tôi yên lặng. Nhưng hôm nay có kẻ không muốn cậu yên lặng. Kẻ đó là cô Chu Chỉ Nhược. Tiếng gõ dồn dập, thôi thúc và... đùa nghịch. Đoàn Dự hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Tiếng vang vào êm ái, nhẹ nhàng:

- Em, Chu Chỉ Nhược.

Đoàn Dự ngồi vụt dậy. Tai cậu ù. Mắt cậu hoa. Tim cậu rộn ràng. Cậu vừa lo sợ vừa bồi hồi.

- Em muốn gặp anh, anh Dự ơi!

Giọng nói của Chu Chỉ Nhược thiết tha quá đổi. Đoàn Dự vội quên mình đã có phen làm thi sĩ bất đắc dĩ, làm chìa khoá mở kho cười vô tận cho thiên hạ, làm suýt chết mấy người không đủ... nội lực cười! Cậu ngỡ như chuyện buồn đã xảy ra tự kiếp nào hoặc nó chưa hề xảy ra. Cậu ngỡ như mình vẫn là Đoàn Dự cũ lần năm xưa, năm ngoái, rung động tốt đỉnh khi được em gái Chu Chỉ Nhược nhờ chùi hộ cái bu dĩa bẩn hay sửa giùm cái thắt không ăn, hộp số không nhảy... Và Đoàn Dự phóng tới cửa, hé mở.

- Gặp tôi để sai vặt chẳng? Tôi sẵn sàng...

Cậu ba hoa theo nhịp đập của trái tim:

- Cái quạt ở nhà cô đứt bộ phận quay tự động hả?

Chu Chỉ Nhược mỉm cười, lắc đầu thân ái:

- Không, anh ạ!

- Bàn ủi cháy dây?

- Không.

- Ti vi không rõ hình?

- Không.

- Radio hỏng loa?

- Không.

- Xe Honda đạp không nổ máy?

- Không.

- Vậy cô gặp tôi làm gì?

Chu Chỉ Nhược nũng nịu:

- Anh phải mời em vô, vắt nước cam mời em uống em mới cho anh biết.

Đoàn Dự nghi ngờ:

- Bộ muốn tôi điếu? Tôi đã điếu rồi mà.

Chu Chỉ Nhược chớp mắt:

- Tôi nghiệp em, anh Dự. Em thật tâm sao anh cứ nghĩ em giả vờ, gạt anh. Em đâu muốn anh trở thành thi sĩ. Chả tin, anh hỏi con Hoàng Dung. Em đã không dự buổi ra mắt thi phẩm của anh.

- Cô nằm nhà ôm bụng cười?

- Em khóc.

- Tại sao cô khóc?

- Em sợ...

- Cô sợ gì?

- Anh hãy mời em vô, cầm tay em dẫn em em vô đi...

Chu Chỉ Nhược vươn tay. Một giây xuất thần, Đoàn Dự cù lằn can đảm, Đoàn Dự cù lằn xâm mình nắm lấy tay mềm mại của Chu Chỉ Nhược. Cậu cảm giác lâng lâng, cảm giác kỳ tuyệt. Như thể cậu lơ lửng trên mây. Như thể cậu là Đường Minh Hoàng. Như thể cậu là Từ Thức. Như thể cậu đang dẫn Tay Thi lên đài Cô Tô. Và, khoảng khắc ấy, cậu chợt thấy sự nghiệp văn nghệ cậu ham có là phù ảo, là bọt bèo, là mây trôi, là gió thổi.

Cánh cửa thiên thai rộng mở. Đường này lên thiên thai. Đoàn Dự mời Chu Chỉ Nhược ngồi. Cậu niềm nở:

- Đợi tôi xuống nhà vắt nước cam nhé!

Cô dịu dàng:

- Khỏi, anh ạ!

Cậu giục giã:

- Mau lên, cô gặp tôi làm gì?

Cô ngập ngừng:

- Báo tin anh mừng là em đậu tối ưu. Báo tin anh mừng là em được Trời phù trì.

Cậu xun xoe:

- Cô cầu nguyện điều chi?

Cô khép nép:

- Anh ạ, em đã cầu nguyện Trời Phật ban ơn cù lần cho anh mãi mãi.

Cậu ngẩn ngơ:

- Cô muốn tôi cù lần?

Cô e ấp:

- Dạ, em muốn anh lại cạo trọc đầu, vì em thích anh nghe em xúi dại.

Cô nắm tay cậu:

- Em yêu anh bởi anh cù lần lửa... Anh cù lần lửa là anh chân thành, anh chung thủy...

Cậu ngây ngất. Cậu bị cô chụp thuốc mê. Cậu chết đứng. Mắt cậu tròn xoe, lơ lờ. Môi cậu vều ra, bất động. Tai cậu cụp lại, hết nghe. Nhưng mũi cậu còn hít hà nước hương thơm tuyệt diệu: Hương thơm của tình yêu mộng tưởng. Và hồn cậu bay bổng nhờ hương thơm góp gió.

- Anh nói gì với em đi chứ, anh!

Cậu đưa tay vuốt tóc cô, nói một câu ngắn ngủi mà một đời người chỉ có một lần để nói trong cơn mê xúc động:

- Cảm ơn em đã yêu anh...

- Hết -